

KVIETOK

Alica Bartková

Richard Lunter - KICOM

KVIETOK

Alica Bartková

Vydavateľ Richard Lunter - KICOM

Alica Bartková (1982) je autorka románov Pachuť slov, Šťastné konce, nešťastný svet, Veľká vlna, Kniha nepokoja, Návrat, Rozdvojenie, Trhlina, Zabijaci, Ranný lov, detektívky Piková sedma, a zbierky poviedok Snesiteľná ťažkosť bytí, ktoré jej od roku 2013 vyšli v troch slovenských, a jednom českom vydavateľstve.

Tento rok 2016 jej vo vydavateľstve Richard Lunter - KICOM vychádza zbierka poviedok Vred a detektívka Kvietok.

Text: Alica Bartková

Zalomenie: Zdeno Brontvay, PaedDr.

Korekcie: Jana Burdová

Vydavateľ: Richard Lunter – KICOM

Telgárt 16, 976 73, IČO: 33826781

Objednávky: www.knihanaj.sk

info@knihanaj.sk

Vydanie prvé. 2016

ISBN 978-80-89780-12-9

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná, kopírovaná bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv.

I.

Pozerá sa do slnka cez diery v streche. Striedavo sa ukazuje a mizne za putujúcimi oblakmi. Leží na povale starého domu, na drevenej dlážke, z ktorej sem-tam vytrčajú uvoľnené klince. Tento dom pozná veľmi dobre. Je najbližší k ich domu a ešte ošarpanejší ako ten ich. Naokolo sú iba stromy a zarastený úzky chodník stúpajúci do lesa. Nik tu nebýval odkedy si pamätá a čuduje sa, že ešte vôbec stojí. Keď bol dieťa, zvykol sa tu s bratmi hrať na skrývačku, na vojakov, na zločincov na úteku... Niekoľkokrát tu spadol, narazil si koleno, zodral si kožu, porezal sa na klinci. Nikomu to neprekážalo. Aj do slnka sa pozerali, keď boli malí, práve tak, ako to robí teraz. Pretekali sa, kto vydrží najdlhšie, a potom ich všetkých boleli hlavy. Až neskôr zistili, že sa to nemá, lebo sa tým poškodzuje zrak.

Vzadu na hlave cíti bolesť. Nadvihne ju, bolí ho aj krk, siahne si tam rukou a ucíti vlhkosť. Pozrie sa na zakrvavenú ruku a chápe čoraz menej. Spadol na hlavu alebo ho niekto omráčil? Ako sa sem dostal? Nie si je istý, ale vedľa seba niekoho začul. Obzrie sa doľava a zbadá nejakú mladú ženu. Dievča. A vedľa nej je ďalšia osoba. Muž. Dievča akoby spalo, nie je mŕtve, lebo vidieť, ako sa jej dvíha a klesá hrudník, ale na mužovi vedľa nej nevidieť známky života. Čo to má, dofrasa, znamenať?!

Na tvári sa mu mihne tieň - pod strechou preletel netopier. Vždy tu boli netopiere, len nikdy nelietali cez deň. Iba v noci. Chodili ich pozorovať a pritom sa báli, že sa im dostanú do vlasov. Neskôr však prišli na to, že sú to iba hlúpe povery. Musí sa odtiaľto dostať.

„Čo to má znamenať?!“ skríkne. Nik neodpovedá, iba vzápätí ďalší netopier preťal slnečné lúče. A ďalší a ďalší... Pozrie sa ešte raz doľava a zistí, že sa zdola od schodov dymí. Odrazu sa hore derie celkom veľký kúdol dymu. Ako to, že si to nevšimol skôr?! Všetky otázky, aj vysvetlenia sú teraz zbytočné, treba sa dostať von čo najskôr. Zo všetkých síl sa ubolene posadí, pričom mu v hlave treští ako nikdy predtým, načiahne sa za dievčaťom, zamyká jej ramenom, skričí: „Hej, musíme odtiaľto preč!“

Dievča sa začína preberať, no je priveľmi malátne, aby si dokázalo uvedomiť situáciu.

Peter sa postaví, pokúša sa prebrať aj neznámeho muža, no márne. Skontroluje mu pulz, ale nič necíti. Nemá čas. Vyzlečie si tričko, dá si ho pred ústa a v kúdole dymu zide schodmi, kde napriek tričku na tvári zacíti benzín. Hneď pod schody však už siahajú plamene, prejsť cez ne sa nedá, v momente mu teda napadne, že musia vyjsť cez strechu. Dom, v ktorom sú, sa našťastie nachádza v šikmom teréne, takže jeho šindľová strecha sa zozadu takmer dotýka zeme. Z celej sily kopne do starých šindľov, spráchnivené drevo len tak odletí, vykope dosť veľký otvor na to, aby mohli tade prejsť. Plamene už siahajú hore, schody poliate benzínom zhoreli ako fakľa. Dievča stále nie je schopné pohybu, vydáva iba nesúhlasné zvuky, muž vedľa nej sa nehýbe vôbec.

Je v situácii, keď sú mu priority úplne jasné. Chce zachrániť obidvoch, no asi to nepôjde. Muž s najväčšou pravdepodobnosťou už aj tak nežije. Musí preto cez otvor v streche dostať aspoň dievča. Pokúsi sa ju postaviť, stáť nevládze, zoberie ju teda na ruky, najprv vyhodí von ju, potom prejde sám.

Posadí sa na trávu, rozkašle sa a pozrie na dievča. Nemôže mať viac ako pätnásť. V živote ju nevidel. Nechápe, ako sa ocitla vedľa neho, ani ten muž, ani ako a prečo sa

sem dostali. Z domu sa dymí z dvoch otvorov - jedna díera v streche už bola, druhú vykopal on. V dyme z nich vylietavajú netopiere. Dnu je už tak nadymené, že by nevidel, kam stúpa. Záchrana toho muža je teda nemysliteľná.

Dievča začína mrmlať niečo nezrozumiteľné. „Čo hovoríš?“ spýta sa.

„Ehmmm.“ Nič nerozumie.

„Ako sa voláš?“

„Emm.“

Takto to nepôjde. Musia ísť ďalej od domu. Pomôže jej posadiť sa, dievča sa rozkašle, lapá po dychu, o chvíľu to prejde a z hrdla sa jej vyderie: „Oco!“

„Nie, ja nie som tvoj otec,“ povie Peter.

„Nie! Oco!“

Pomaly mu začína dochádzať. „Ten muž vedľa nás bol tvoj otec?“

„Kde je?“

Čo má na to povedať? Je mi ľúto, ale asi už bol mŕtvy, a teraz mu už tak či tak niet pomoci. „Ja... je mi to ľúto.“

Dievča naňho nechápavo pozerá, potom sa jej tvár zmení v úzkostnú grimasu a z hrdla jej vyjde kvílenie. Na toto nie je čas. Plamene už začínajú pohlcovať aj strechu a z domu sála horúčava.

„Musíme odtiaľto preč!“ Chytí dievča pod pazuchu, najskôr sa vzpiera, potom poslúchne a spoločne sa odtackajú ďalej. Sadnú si na trávu a bez slov pozorujú rastúce plamene.

***

II.

Prešla cez kuchyňu s pivom v ruke, na sebe len spodný diel tigrovaných bikín, napila sa z plechovky a odgrgla si. Je doma sama, môže si robiť, čo sa jej zachce. Načiahla sa po ovládač a pustila *Vitamin C* od Can. Vždy má chuť pri ňom tancovať, ale nikdy to nerobí. Teraz jej v tom nebránia žiadne pohľady, tak môže. Postaví sa, začne krúžiť bokmi, húpať sa, rukami mávať vo vzduchu... až sa zadýcha, sadne si a nachvíľu si sama pred sebou pripadá trápne. Vždy chcela mať dom iba pre seba, chodiť nahá, počúvať hudbu na plný výkon a jesť čokoládu od rána do večera. Ale keď to konečne môže robiť, nejako to nejde.

Dopije pivo, vybehne hore do spálne a oblečie si tričko a rifle. Pozrie sa na seba do zrkadla pri skrini, našuchorí ryšavé, kučeravé vlasy a vzápätí si ich stiahne do uzla. Čo bude dnes robiť? Nikdy by jej nenapadlo, že keď nebude mať nič na práci, mohla by sa aj nudiť. Odrazu jej poje-danie zmrzliny a čokolády a chodenie nahej po byte pri hlasnej hudbe nepripadá až také super. Začali sa jesenné prázdniny, všetci kamoši dnes niečo majú, rodičia sú na služobnej ceste, brat chodí na výšku v inom meste a učí sa na skúšku (to je jeho oficiálna verzia, ale podľa nej sa fláka niekde s frajerkou). Kedysi sa s bratom neznášali, dokonca ho ako päťročná tresla po hlave panvicou, a on ju zase ťahal za vlasy vždy, keď to nevideli rodičia, ale postupne si k sebe našli cestu. Teraz, keď už nebýva doma, jej chýba.

Odrazu nevie, čo so sebou. Možno by to chcelo niekam vyraziť. Nikdy vlastne nebola v celom okolí ich domu, na vysoký kopec za mestom ju rodičia nikdy nezobrali, aj keď to vždy chcela. Keď bola ešte mladšia, párkrát sa tam roz-

hodli ísť s kamarátkami, no nakoniec z toho vždy zišlo. Teraz je v treťom ročníku na strednej, a do tejto chvíle na to už ani nepomyslela. Mala by tam ísť. Na tričko si oblečie zelenú mikinu, zo skrine vyberie ruksak a v kuchyni doňho nahádže všetko potrebné – fľašu s vodou, sendvič, čokoládovú tyčinku, vreckovky a mobil. Obuje si bratove staré turistické topánky, lebo ona má len tenisky na behanie, aj keď behať vôbec nechodí, a potom celý rad topánok vhodných len na chôdzu po asfalte a naleštených podlahách nákupných centier. Na oči si dá slnečné okuliare a môže vyraziť.

Zabuchne dvere domu v radovej zástavbe takmer na zrnko cementu rovnakých domov, zavrie bránu a vydá sa po chodníku popri nich. Jediné, čo sa na nich líši, sú bráničky pred nimi. Oni ju majú hnedú, pôvodnú farbu roky premaľúvajú, keď už opadáva, no susedia ich majú zelené, sivé, modré, čierne... dokonca si jeden sused dal spraviť namiesto obyčajnej bránu s ornamentmi, je väčšia, kovaná a záviný na nej siahajú vysoko nad výšku múrika o ktorý je pripevnená, takže to pôsobí akurát trápne. Pri každom druhom dome je nejaký pes, občas na ňu niektorý zašteká, ale väčšinou len podídu k bráne, vyskočia na ňu prednými labkami a zavrčia chvostom, lebo ju poznajú a chcú sa hrať. Aj oni raz mali psa – vlčiaka, ale rodičia ho nedali zaočkovať, tak dostal črevné parazity a do roka zdochol. Potom už nijakého nemali, a aj keď má psov rada, už by ani nijakého nechcela. Keď vidí susedov, ako pobehujú po ulici so svojimi psami a vrecúškami na ich výkaly, či prší, sneží, alebo páli slnko, pripadajú jej komicky, a ona je vždy rada, že sa na nich iba pozerá z pohodlia. Od jedného z domov sa ozve krik dieťaťa. A vzápätí ďalších dvoch, alebo troch. Ich mama je s nimi doma na materskej, pretože ich majú už šesť. Vlastne bola tehotná, odkedy si pamätá, a inak ako s dieťaťom na rukách, a druhom v bruchu, si ju

ani nevie predstaviť. Čuduje sa, že jej z toho ešte nepre- skočilo. Nebola by prekvapená, keby ich raz všetky poza- bījala, a potom seba, tak, ako to občas vidno v správach z Ameriky. Jediný z ulice, o ktorom susedia veľa nevedia, je starší pán, čo býva sám, a takmer nevychádza z domu. Hovorí sa, že tragicky prišiel o ženu a dve deti, ale ďalšie jazyky tvrdia, že je to bývalý trestanec, ale nik nevie, za čo sedel. Jej je to v podstate úplne jedno, a to, že nevychádza z domu, mu celkom schvaľuje. Ak má pocit, že tento svet za veľa nestojí (čo je niekedy aj pochopiteľné), načo by vychádzal z domu? Prejde ešte popri ďalších piatich do- moch z oboch strán cesty, popri benzínovej pumpe, po- pri úzkom poli, až sa cesta začne mierne dvíhať smerom ku kopcu. Chodník nevyzerá veľmi vyšliapane, ani veľmi bezpečne. Asi sa sem veľa ľudí nehrnie. Sem-tam ho kríži chrapaždie, plastové fľaše, plechovky či ligotavé vrecúška od čipsov. Až teraz jej príde na um, že v kroví, alebo za stromami by pokojne mohol číhať nejaký psychopat proti ktorému by nemala šancu ubrániť sa. Rýchlo sa preto po- obzerá a pridá do kroku.

Asi po desiatich minútach rýchleho kroku čoraz str- mším kopcom je dosť zadychčaná. Zastane, otvorí ruksak s fľašou a napije sa vody. Vtom jej takmer zabehne, pre- tože vedľa nej sa ozve nečakaný zvuk. A potom ešte raz. Vedľa nej, spoza kríkov sa vynorí ovca. Obzrie sa zmätene okolo seba, vyzerá to, že je v najbližšom okolí jediná. A ne- spomína si, že by tu niekedy bol salaš. Nie, určite tu žiadny nie je. Tak čo tu, dofrasa, robí tá ovca? Na jej počudovanie k nej ovca podíde, akoby si vyžadovala pozornosť, je pri nej na dotyk. Zabečí a asi čaká, že vyrieši jej život. Určite sa niekomu stratila. Možno je tu nablízku nejaký chovateľ, ktorý nechová stádo, ale iba zopár, alebo dokonca iba túto jednu. Nevie, čo s ňou, no vie, že ju tu nemôže nechať iba tak. Načiahne k nej ruku, ale urobí krok späť. Čo môže ro-

biť? Pohne sa ďalej, a po niekoľkých krokoch ide zviera za ňou. Prejde asi päťdesiat metrov, počas ktorých sa obzerá – stále ide za ňou. Naokolo však stále nevidí nikoho, komu by chýbala. Ak za ňou pôjde až domov, tak by si ju možno aj nechala. No čo by na to povedali rodičia? Prišli by domov a privítalo by ich bečanie. Asi by jej to ihneď zatrhli.

Po ďalších dvesto metroch je ovca stále za ňou. V diaľke však uvidí akúsi budovu. Je pri nej zaparkované auto, ktoré zrejme prišlo z opačnej strany, pretože po teréne, po akom išla ona, by sa tam nedostalo. Ovca odrazu zmení smer a zabočí k budove. Asi prišla odtiaľ. Ťažko povedať, či tam niekto býva, lebo obohnané drôteným plotom to vyzerá ako nejaký sklad, alebo chata. Prestane sa o ovcu zaujímať a ide ďalej s cieľom nájsť si čo najlepší výhľad na mesto.

***

III.

Tom Cruise sa usmieva. Ukazuje rad veľkých zubov svetu vo filme s názvom *Zatiaľ spolu, zatiaľ nažive*. Popis žánru je Akčný / Komédia / Dobrodružný / Thriller / Romantický. Ako thriller sa jej to nezdá, ako akčný film tiež nie, ani romantický ani dobrodružný. Jediné, čo jej k nemu sedí, je komédia. Vlastne, v poslednom čase má pocit, že každý film, na ktorý sa pozerá, je komédia. Aj keď je opísaný ako horor či thriller. Ale to je asi iba jej skepticizmom a zmyslom pre čierny humor.

Tom Cruise narazil na letisku do Cameron Diazovej, a potom zase. Zovrela voda na čaj, vstane teda od televízora a ide si ho zaliať. Pozrie si prijaté esemesky, nechce sa jej odpovedať, hrnček s čajom položí na stolík pred televízor, ktorý vyberala asi dva mesiace, pretože buď boli všetky predražené, alebo škaredé, alebo oboje. Trvalo dva mesiace, kým našla celkom obstojný. Tom Cruise zatiaľ zabil všetkých v lietadle, okrem Cameron Diazovej. Teraz preberal kontrolu nad letom a pristál v akomsi poli.

Barbora Dvorská vyštudovala Policajnú akadémiu a hneď nato ju preložili do takej riti, kde ľudia nahlasovali akurát to, že im sused ukradol sliepku, alebo že z obchodu zmizol balíček čipsov. Pravidelne za ňou chodila žena oznámiť, že ju manžel bije – ukazovala otlčené hánky (akoby niekoho bila ona), červené fľaky na krku (ako po cucfleku) a malé škrabance, ktoré akoby si spôsobila sama. Keď uvidela jej manžela, ktorý nemal asi ani päťdesiat kíľ, nižšiu zhrbenú postavu a prívetivý výraz, usúdila, že by bol sotva schopný niekoho biť. Keď ho viedli v putách a kolega naňho zreval, jeho žena zrevala na nich, že

čo si to voči jej mužovi dovoľuje. Bolo to ako keď niekto iný udrie násilníkovo dieťa. Násilník mu div neodhrýzne hlavu, pretože podľa jeho mienky ho môže fackať jedine on. A týmto dvom sa pridala celá zbierka podobných prípadov. Teraz je konečne vo väčšom meste, kde to nie je o nič lepšie, ale aspoň je tu viac akcie. Do svojho malého bytu sa nasťahovala asi pred štyrmi rokmi a stále má veci v škatuliach. Stihla si ich vybaľiť len niekoľko a ostatné, ukrývajúce nie až tak potrebné veci, sa jej vybaľovať nechce. Vie, že tam tie veci sú, vie presne kde čo má, ale môže to počkať. Je pravda, sama si to niekedy vyčíta, že má veľa nepotrebných vecí. Ako napríklad prívesok, na ktorý sa práve pozerá. Kostlivec visí na stene, ani sa nehne. Malý prívesok kúpený v novinovom stánku na rohu ulice si kúpila sama, ani vlastne nevie prečo. Občas si kúpi nejakú nepotrebnú vec, ktorá sa jej navyše ani veľmi nepáči. Asi to má po svojej mame, ktorá takýchto nepotrebných maličkostí nakúpila za svoj život neúrekom, až to u nich napokon vyzeralo ako na strelnici. Občas však vyhrala racionálna stránka a niekoľkokrát všetko zvesila zo stien, povyberala z políc, vitrín... skrátka preriedila na minimum a niekomu tie veci dala alebo vyhodila. Barbora toho nemá až tak veľa, ale predsa... už sa to zbiera. Čierny prívesok v tvare kostlivca vlastne ani nevyzerá ako ľudská kostra, je iba akási štylizovaná a trochu gýčová, ale aj tak sa na ňu rada pozerá. Visí na stene už dobré dva roky a ani jej nenapadlo ho zvesiť.

Prepne kanál a Tom Cruise hovorí v akejsi televíznej talkshow, že natočil nový film. A pridáva vtipnú historiku. Dnes má naňho naozaj šťastie. Moderátorka vyzerá ako bábika Barbie – rovné blond vlasy, súmerná, dokonale nalíčená tvár, štíhla, určite vysoká. Pritom ju, pretože sa volá Barbora, prezývajú Barbie už od detstva, aj keď je takmer jej opak. Je nízka, vždy mala tmavé krátke

vlasy a jej tvár (aj keď sa nedá povedať, že je škaredá), nie je stelesnená dokonalosť. Dokonca aj nos má trochu nakrivo a cez obočie jazvu – následok pádu z kolobežky v detstve. Barbie ju volali spolužiaci od základnej školy až po vysokú, volali ju tak v predošlej práci a volajú ju tak kolegovia aj teraz. Vždy to neznášala, vždy im to povedala, napriek tomu ju tak stále nazývajú. Zdalo by sa, že si už na to zvykla, ale nestalo sa tak. Lezie jej to na nervy čoraz viac.

Ľahne si na sedačku, pod hlavu si dá vankúš a už takmer nevníma, čo vysielajú. Je to vlastne úplne jedno, hlavne že aspoň nachvíľu dostane z hlavy obraz obhoreného tela, ktorý dnes videla v práci. Pri práci kriminalistky sú také veci bežné, ale nikdy si na to nezvykne. Tento prípad je o to horší, že absolútne v ňom nevidí zmysel. Nevie, prečo by niekto ťahal na povalu troch ľudí – otca, dcéru a muža, ktorý s nimi, zdá sa, nemá nič spoločné. A potom by podpálil dom. Otec zomrel, zvyšní dvaja prežili. Dcéra vypovedala, že ich s otcom zastavil akýsi muž priamo na ceste. Vraj netuší, kto by to mohol byť, ani kto by im chcel ublížiť, lebo jej otec vraj s nikým problémy nemal. Dievča je tínedžerka, ten druhý muž je o niečo starší, celkom fešák, a vôbec si vraj nespomína, ako sa na povalu dostal. No neverí mu, sama nevie prečo, ale má pocit, že predstiera. Možno ani nie v tomto prípade, ale v niečom inom určite. Má na to nos. Zobrali z nich všetky výtery a stery, všetko, kde by mohla byť nejaká stopa, ale dopredu vie, že zbytočne. A pochybuje, že obhorené telo otca dievčaťa im niečo objasní. Keby mali aspoň malú vôdzku, nejakú mizivú stopu, ktorá by ich kamsi nasmerovala! Ale zdá sa, že nemajú absolútne nič. Jediné, čím si je takmer istá, je, že vyniesť telá na povalu toho domu chcelo buď poriadnu silu – ale ani si nevie predstaviť človeka, ktorý by vyniesol otca dievčaťa s váhou sto kíl po strmých schodoch sám –

alebo páchatelia boli viacerí. Skôr však to druhé. Aj keď sa snaží odreagovať, stále jej to behá v hlave. Vie, že to bude mať na mysli, nech bude robiť čokoľvek, kým sa ten prípad nevyrieši.

***

IV.

Nevie ako dlho sa pozerajú na horiaci dom. Bez slova. So zmetenou mysl'ou. Už dávno si skontroloval vrecká, chýba mu mobil. Dievčaťu tiež. Tu na kopci nie je nik, kto by prišiel uhasiť oheň. Z mesta určite vidieť dym, no hasičské auto sem vyjde iba ťažko. Možno dokonca pošlú vrtuľník. Toľko pozornosti tento kopec nikdy nemal.

„Ako sme sa sem dostali?“ prehovorí odrazu dievča.

„Neviem. Na nič si nepamätám.“

„Ja tiež nie.“

„Na čo si spomínaš naposledy?“

„Ja... bola som s otcom v aute,“ povie a zase prepadne plaču.

„A potom?“

Utrie si slzy a pretrie oči. „Potom nás niekto vytlačil z cesty a donútil vystúpiť.“

„Kto?“

„Neviem. Nikdy som ho nevidela.“

„Ako vyzeral?“

„Nespomínam si.“

Odrazu dostal chuť dostať to z nej násilím, ale uvedomil si, že práve prišla o otca, že skoro sama prišla o život, že je možno ešte viac zmätená ako on.

„Ako sa voláš?“

„Tamara.“

„Ja som Peter,“ podá jej ruku, až teraz si všimne, že ju má od krvi. Musel sa porezať, keď preliezal cez strechu.

„Ďakujem, že si ma zachránil.“

„Je mi ľúto tvojho otca, no nemohol som už nič robiť.“

V chvíli ticha mu na stotinu sekundy príde na um, prečo otec s bratmi nezavolali hasičov, veď dym a plamene musia vidieť až od ich domu. Po chvíli si však uvedomí, že sú preč a prídu až večer. Doma možno nájde nejaký starý mobil, z ktorého zavolá.

„Pod', musíme zavolať hasičov a políciu.“ Dievča sa poslušne postaví a nasleduje ho.

„Kam ideme?“

„Bývam tamto,“ ukáže na dom.

„Ty tam bývaš?“ spýta sa zarazene, pretože musí uznať, ich dom nevyzerá nijako vábne.

„Vlastne už nie, ale býva tu môj otec s bratmi.“

„Ja som tu raz bola. Tá ovca, ktorá išla za mnou, bola vaša?“

„To ty si ju našla? Bali sme sa, že ju už nenájdeme.“

Kým prídu k domu, nad hlavami sa im objaví helikoptéra. Predsa len sa našiel človek, ktorý bol natoľko príčetný a zavolať hasičov. A tí si zrejme uvedomili, že v takomto teréne sa plamene nedajú uhasiť inak ako postrekom z helikoptéry. Polícia je už možno tiež na ceste, aj tak tam však zavolá.

Do domu sa dostanú oknom, ktoré zase brat zabudol zatvoriť a pustí sa do hľadania telefónu. Jeden nájde v bratovej skrini plnej harabúrd, pripojí ho na nabíjanie, tipol si pin kód: jeden jeden jeden jeden – debilnejší už byť nemôže, ale vedel, že jeho bratovi by iný neprišiel na um, a keby aj, hneď by ho zabudol. Vytočil číslo polície a povedal, čo sa stalo, aj to, že vlastne nevie, čo sa stalo.

***

V.

Je sendvič a pozerá sa na mesto. Z takejto perspektívy ho nikdy nevidela. Naozaj stálo za to, aby sem šla. Odloží sendvič so syrom a vajcom zabalený vo vreckovke na trávku, vytiahne mobil a odfotí si mesto z diaľky. Spoznáva budovy obchodných centier, hypermarkety, paneláky... spoznáva budovy, v ktorých bola už veľakrát, pozná ich dobre, no odtiaľto sa jej zdajú iné. Je to ako keď v blízkom človeku objavíte neznámu stránku. Odfotí si ho ešte raz a opäť si odhryzne zo sendviča. Pripravila ho mama predtým ako s otcom odišli, spravila ich asi desať, chladničku napratala aj všeličím iným, dokonca spravila aj sviečkovú, ktorú aj tak nebude jesť, pretože ju nemá rada. Vždy ju jedla iba preto, lebo mama si myslela, že sviečkovú má rada, aj preto, lebo to jedlo majú radi asi všetci okrem nej. Vždy mala tendenciu radšej sa prispôbiť väčšine ako by sa mala hádať, alebo rázne presadzovať svoj názor. Vie, že je to zbabelé, ale vždy si povie, že raz na to príde čas – raz si začne presadzovať svoje.

Doje sendvič a vreckovku hodí do ruksaka – nie je predsa hulvát. Aj keď vreckovka by sa v prírode rozložila pomerne rýchlo – oproti všetkým tým plastovým, či sklenným fľašiam a lesklým obalom, čo videla cestou.

V blízkom okolí je okrem tej čudnej stavby, kde išla ovca, už iba jeden ošarpaný dom. Musí byť poriadne starý, pretože netuší, kto by si postavil dom tak ďaleko od centra a v takom nedostupnom teréne. Navyše tak aj vyzera. Omietka je dávno preč, a možno ju ani nikdy nemal, v holých stenách z kameňa sú namiesto okien diery od-

haľujúce tmavý interiér. Na chvíľu jej prišlo na um, že sa tam pozrie, ale pud sebazáchovy zakričal: NIE! Namiesto skúmania neznámeho, sa ešte raz zahľadela na neznámu stránku známeho – na mesto, ktoré sa zdá odtiaľto oveľa menej podstatné. Keď ho sleduje z diaľky, zdá sa jej až smiešne, že je plné ľudí, ktorí sa snažia o nepodstatné veci. Odrazu si uvedomí, že v porovnaní s veľkosťou vesmíru je každý človek rovnako nepodstatný ako zrnko piesku v mori. A iba sa čuduje, o čom tu všetci trepú, a o čo sa vlastne snažia. V diaľke si všimne husté mraky. Vyzerá to, že čoskoro sa rozprší a ona nemá dáždňik. Za slnečného dňa nikomu nenapadne, že by na prechádzku potreboval dáždňik. Dokelu! Musí sa vrátiť. Ešte raz si odfoťí mesto a poberie sa preč.

***

VI.

Keď sa naňho pozerá, cíti niečo naliehavé. Zrazu počuje štrnganie kľúčov vo dverách, zvonenie mobilu, kostolných zvonov, zvonca pri dverách, húkanie sanitky, hasičov, hocičoho... Počuje volanie obetí nespravodlivosti, aj krik ľudí v eufórii. Vidí v ňom všetko domáhajúce sa pozornosti. Vidí v ňom niečo, čo stojí za pozornosť. Takých ľudí ako on pozná. Je v nich istá živočíšna naliehavosť do istej miery vrodená, ale vo väčšej miere získaná skúsenosťami. Ju neoklame. Dobré vie, aký je. Je slušný, milý, prívetivý... V skutočnosti však taký nie je. Iba to predstiera. Keď naňho v rade na pošte celý čas civie dieťa, najradšej by spravil takú grimasu, až by sa rozplakalo, ale iba sa naňho usmeje a ešte povie jeho mame, aké milé má dieťa. Alebo keď mu vynadá jeho šéf, najradšej by ho holými rukami uškrtil a musí sa veľmi ovládať, aby to neurobil. A ona to vie.

„Typickým barbarstvom v osemnástom storočí, ťahajúcim sa ktovie odkedy a ktovie dokedy, bola zábava takzvaných kohútobijcov. Počuli ste o nich?“

„Nie. Nikdy som o nich nepočul.“

„Hlavnou sezónou tejto zábavy bolo v Anglicku obdobie pôstu, kedy sa priviazaní kohúti ubíjali palicami s oloveňou guľou. Kresťanská krutosť bažiacia po krvi sa v mene zbožnosti mohla prejavíť naplno. A to všetko preto, lebo vraj kohút kikiríkal trikrát a zakaždým sa tešil, keď apoštol Peter zaprel Krista. Čo by mohlo byť zbožnejšie ako umlátiť jeho potomkov k smrti?“

„Naozaj? No... to je veľmi kruté.“

„Nebolo to kruté v očiach spoločnosti, ktorá to tolerovala. Niektorí ľudia sú prirodzene krutí a celý život musia so

sebou bojovať, aby ich prirodzenosť nevyšla najavo. Aby ich spoločnosť za to neodsúdila, pretože to by bolo pre nich oveľa horšie. Radšej sa prispôsobujú väčšine a dodržia pravidlá spoločnosti, ale to ich podstatu nezmení. Keby spoločnosť tolerovala ich krutosť, správali by sa úplne inak.“

„Aha. Ale nerozumiem, prečo mi to hovoríte.“

„Takže, pán Medňanský, ešte raz. Čo si pamätáte ako posledné predtým ako ste sa prebrali v horiacom dome?“

„Už som vám to hovoril. Bol som doma... teda vlastne u otca, sedel som za stolom a ďalej si nepamätám nič. Niekoľko ma musel zozadu omráčiť a dostať do toho domu.“

„Kto by vám chcel ublížiť?“

„Neviem. Nemám nepriateľov.“

Chcela mu povedať: „To hovor vieš komu,“ ale radšej si zahryzla do jazyka. Tento muž ju nesmierne irituje. Napriek tomu, že vyzerá dobre (určite si je toho vedomý, a celý život to u žien využíval). Štve ju jeho slizká vtieravosť, snaha vyzeráť ako neviniatko, pritom vidieť (zrejme to vidí iba ona), že to iba hrá. A v jej očiach to hrá celkom naivne – ako dieťa, ktoré sa chce zapáčiť. Kolega vedľa nej sa tvári neutrálne, a to ju tiež trochu štve. Aj keď, tváriť sa neosobne a byť iba svedkom výsluchu je vlastne jeho práca.

„S nikým ste sa v živote nepohádali?“

„Samozrejme, že pohádal, ale nie tak, aby ma chceli zabíť.“

„Vráťme sa k momentu, keď ste sa prebrali v horiacom dome. Uvedli ste, že ste nikoho nevideli, ani nepočuli.“

„Áno.“

„Jozefa Rakovského a Tamaru Rakovskú poznáte?“

„Nie.“

„Tamaru ste zachránili. Prečo nie jej otca?“

„Bolo už neskoro. Nenahmatal som mu pulz, plamene postupovali, okrem toho by som ho aj tak nevládal prestrčiť cez otvor v streche.“

Vyzerá, že hovorí pravdu, ale aj tak v nej vyvoláva pocit, že niečo tají. No možno je to iba jej pocit. Ale jej pocity sa zväčša ukázali ako odôvodnené. Mama jej už odmala hovorila, že má tretí zmysel na klamstvo. Vedela ho rozpoznať nielen u známych, ale aj u neznámych ľudí. Všetky tie malé závažania, chvíľkové odmlčania, strnulé pózy, zrak upretý doprava, nútené úsmevy, nijaké žmurkanie, rozšírené zrenice... ale aj mnohé iné, slabo rozpoznateľné prejavy, ktoré dokázala zachytiť iba ona. To tento muž je niečo celkom iné ako obyčajný klamár. Akoby vo svojom klamstve žil celý život, až napokon sám nemu uveril. Uveril silnému sebaklamu.

„Ned'aleko má dom váš otec.“

„Áno.“

„Vyrastali ste tam?“

„Nie od útleho detstva, ale áno, vyrastal.“

„Takže dom, v ktorom sa vás pokúšal niekto podpáliť zaživa, poznáte dobre.“

„Áno, keď sme boli s bratmi deti, často sme sa tam hrali.“

„Chodili ste tam okrem bratov ešte s niekým?“

„Iba niekoľkokrát tam s nami išli spolužiaci mojich bratov.“

„Pamätáte si ich mená?“

„Iba krstné. Tuším to bol nejaký Robo, Tomáš, alebo Matúš – nie som si istý, a ďalej si nespomínam.“

„Vychádzali ste s nimi dobre?“

„Áno, nemal som s nimi nijaký problém.“

„Vychádzate dobre so svojimi bratmi?“

„Čo tým chcete povedať? Hádám nechcete naznačiť, že by v tom mohli mať prsty moji bratia?!“

„Nechcem tým povedať nič, pán Medňanský. Snažím sa iba prísť na to, kto vám chcel ublížiť. Môže to byť aj tak, cez vás mohol niekto chcieť ublížiť vašim bratom. Nepoznáte niekoho, s kým by mohli mať konflikt?“

„Nie.“

Vie, že s ním sa už k ničomu podstatnému nedopracuje. K nijakej stope, ktorá by im pomohla vo vyšetrovaní. Zahľadí sa na náplasť na jeho ruke. Okrem škrabanca, ktorý zakrýva a pomerne slabému úderu do hlavy nemá nijaké zranenia. Dievča tiež nie. U nej to vyzerá tak, že ju niekto priškrtil natolko, že stratila vedomie, ale nezomrela. Jeho zas tresol niekto do hlavy tak, že ho omráčil do bezvedomia, ale takisto nezomrel. Páchateľ teda musel dobre vedieť, čo robí, lebo to vyzerá tak, že ich nechcel zabiť. Jediný, kto zomrel, je otec dievčaťa. Mal dva údery na hlavu. Páchateľ ich možno neodhadol a nechcel aby boli smrteľné, no možno chcel. Stále sa jej drží myšlienka, že chcel, aby sa prebrali v tom dome a zhoreli zaživa. Musel byť profík. No kto je profík v škrtení ľudí a trieskaní ich po hlave? Zrejme však nerátal s tým, že sa odtiaľ dostanú živí. Ale je možné, že to bola súčasť plánu. Ktovie.

Náplasť mu začína presakovať. Keď z nich jej kolega zobral stery v nemocnici, išli ešte na iné vyšetrenia a vyzerá to, že sú relatívne v poriadku. Zobrali ich teda rovno na policajnú stanicu. K dievčaťu ešte v nemocnici zavolať matku, lebo potrebuje zákonného zástupcu. Čaká teda v inej miestnosti spolu s ňou. Pri nej sa zrejme tiež nič nedozvie.

„Pán Medňanský, ďakujeme. To je pre teraz všetko. Mimochodom, presakuje vám náplasť. Mali by ste si to dať znovu ošetriť. Zavezieme vás do nemocnice?“

„Nie, ďakujem, pôjdem.“

Kolega ho odprevadí von, ona ešte chvíľu zostane sedieť. Má chuť pustiť si nahrávku, ktorú práve urobili. Keď

si opätovne vypočuje výsluch, niekedy tam spozoruje veci, ktoré si „naživo“ nevšimla. Detaily, opakujúce sa slová, drobné nezrovnalosti, či nejasnosti. Je to ako pozorovať veci z diaľky, alebo cez zrkadlovú stenu – objekt vás nevidí, ale vy jeho áno. Keď s ním máte priamy kontakt, je to viac rušivé, pretože vníma aj on vás. Keď počúva nahrávky, má pocit, že do tých ľudí vidí viac, aj keď paradoxne počuje iba ich hlas. Pozorovať objekty z diaľky je niekedy užitočné.

Rozmyslí si to. Počúvať znovu Petra Medňanského sa jej nechce. Zaklapne zošit s poznámkami, napísala si tam iba holé fakty, nič smerodajné a poberie sa vypočuť to dievča.

***

VII.

Stromy a kríky osvetľuje jediná lampa v okolí najmenej sto metrov, ďaleko za nimi svietia už iba svetlá nočného mesta. Pred starou budovou sú v blatnatom teréne vyjazdené koľajnice od auta, zaparkovanom takmer v úplnej tme. Budova mohla byť kedysi domom, neskôr však bola prerobená na sklad, a teraz je opäť obývaná. Obývaná – to áno, ale sotva sa dá nazvať domom. Okná a dvere pokrývajú mreže, okolo nej rastie, alebo vysychá vysoká tráva, ktorú už dávno nik nekosil a celá je obkolesená drôteným plotom. Kedysi sa otec pokúšal zútulniť to brečtanom plaziacim sa po fasáde, ale uschol aj ten, a vyzeralo to ešte horšie.

Napriek všadeprítomnej neútlunosti, stále to tu považuje za svoj domov. Pamätá si na iný, krajší domov, na mamu, ktorá rýchlo opustila tento svet a s ňou zmizla aj útlunosť, bezpečnosť, teplo, a takmer všetko pekné. Potom nasledovalo už iba toto miesto, kde ich otec spolu s bratmi zaviedol. Pamätá si aj na svojich bratov, ktorí boli zvedaví, naliehaví, energickí... boli pripravení zaplniť svet, v ktorom žili. Dnes je z nich iba slabý odvar toho, čím boli kedysi.

No zvykol si na nich, rovnako ako na toto prostredie, rovnako ako aj na seba. Ľudia si dokážu zvyknúť na všeličo. Ich telo, a hlavne psychika sú veľmi adaptabilné. Keby to tak nebolo, ktovie ako by svet vyzeral? Možno by bolo viac samovrážd, pretože ľudia by sa nevedeli zmieriť s neželanou situáciou, v ktorej sa ocitli, možno by prežili iba tí najsilnejší, ktorí by si nástojčivo uzurpovali svoj názor

bez akýchkoľvek kompromisov, a možno by neprežil vôbec nik.

Že si však zvykol, neznamená, že sa s takým životom zmieril. Ako jediný z nich našiel vôľu žiť inak. Preto sa čo najskôr osamostatnil.

Vietor sa pohráva s listami na strome pred domom. Cez otvorené okno počuť, ako do seba narážajú, už takmer celkom vysušené vydávajú klepotavý zvuk. Čochvíľa opadajú a konáre pokryje sneh. V tom zvuku je zvláštna romantika, nádych očakávania, prísľub zmeny, príchod niečoho nového. Aj keď... v jeho prípade v nijakú zmenu nedúfa.

Čaká na brata už dobrú hodinu, opäť myslel na to, čo by sa stalo, keby... Nedá sa na to nemyslieť. Vždy tu bude strach. Pokiaľ stále budú robiť to, čo robia, obavy nikdy nezmiznú. Jeho bratia s otcom také obavy nemajú preto, lebo sami idú v drogách. Ani nevedia, čo sa mu stalo. Nedvíhajú mobily, ktovie, kde sú. Na esemesku, že nech prídu domov čo najrýchlejšie, lebo sa s nimi potrebuje rozprávať, mu odpovedal iba jeho brat – že o chvíľu je doma. Všimli by si vôbec, keby teraz zmizol? Zvyčajne si nevšimli, keď mal na oku monokel, keď nechodil do školy, či keď sa ich na niečo pýtal... Asi by si nevšimli ani to, keby zmizol. Mrzí ho to? Ani nie. Nevýčíta im to. Je to tak, a bude to tak až do konca. Pri nich nedúfa v niečo lepšie, predstava niečoho lepšieho je iba ilúzia, ktorá je rovnako zbytočná ako všetky pokusy o jej zrealizovanie. Zvykol si na vedomie, že to tak bude, až kým nezomrú. Aj keď... Kto žije ako oni, neumiera. Iba zvädne, vyschne a skončí bez povšimnutia, akoby tu nikdy nebol.

Tá policajтка pôsobila, že o ňom vie absolútne všetko – od najhorších vecí, ktoré v živote spravil cez najtajnejšie priania až po jeho najväčší strach. Nikdy sa nik naňho tak nepozeral. Vyzerala, že vie o jeho podvádzaní pri písomkách na základnej škole, že vie meno chlapca, na ktorom

si zopár krát vybil zlosť, o húlení trávy za školou, o podvádzaní jeho frajeriek, že vie o všetkom, čo nikdy nechcel, aby niekto vedel. Že vie aj o tom, čo chcel, ale nikdy nedosiahol. Vyzerala, že neverí ani slovu, čo povedal, aj keď nemala na to dôvod. Hovoril pravdu.

Jeden zo suchých listov nesený vetrom pristál na okennom ráme. Vietor sa s ním ešte trochu pohral, pohýbal sa, nadskočil, akoby bol živý.

Aj keď je tu doma, chce byť tam, odkiaľ včera prišiel.

***

VIII.

Zobudí sa na treskot dverí. Vonku za nimi niekto trieska ostošeš. Nepoužil zvonček. Možno aj áno, ale ten ho nezobudil. Budík ukazuje 06 : 15. Kto, dofrasa, otravuje takto skoro?! Čo ak sa niečo stalo?!

Peter nechotne vysunie spod periny obe nohy naraz a trochu vystrašene otvorí dvere. Už spoza nich videl cez sklo rysujúcu sa známu siluetu, a nechápal, čo tu robí.

„Zabudol si, či čo?!“ zreva naňho jeho brat, Marek.

„Čo?!“ Vždy, keď ho vidí, vcucne ho svet, v ktorom sa pohybuje čoraz menej. Doľahne naňho minulosť ako ťažký balvan, spod ktorého sa nie a nie vykrútiť.

„Mal si ráno prísť!“

„A koľko si myslíš, že je hodín!? Ved' je iba štvrt' na sedem. Šibe ti?“ Ani sa mu ďalej nepokúšal nič vysvetliť. Jeho brat je mimo, ako vždy. „Pod' ďalej, keď si už tu.“

Zavrel za Marekom dvere, najradšej by si ešte ľahol, ale postavil na kávu a vošiel do kúpeľne. Pozrel sa v zrkadle na svoju nevyspatú tvár, čoraz viac sa na nej prejavuje, že nemôže poriadne spať. Zobudí sa aj desaťkrát za noc, počúva zvuky z ulice, vlastné dýchanie, napije sa vody zo stolíka pri posteli, rozmýšľa o všeličom možnom, až ho napokon vlastné myšlienky unavia tak, že opäť zaspí. A takto to ide dookola až do rána. Dnes sa mohol konečne trochu vyspať, pretože zavčas ráno nevstáva do práce, keby sa tu neobjavil jeho domotaný brat. Čuduje sa, ako môže niekto v takom stave vôbec šoférovať. Ako sa sem vlastne dostal? Išiel vlastným autom, alebo...?

Umyje si zuby, opláchne tvár, vyjde z kúpeľne opýtať sa brata ako sem prišiel, a čo tu vlastne robí, stačilo predsa

zavolať... ale keď vojde do obývačky, brat už rozvalený na sedačke chrápe ako zabitý.

Zoberie teda mobil, že zavolá otcovi, ale uvedomí si, že je vlastne ešte skoro a otec a Oliver, jeho druhý brat, môžu ešte spať.

Pozrie sa na Mareka, z kútika úst mu vyteká slina na vankúš a začína chrápať. Čo teraz? Sám už nezaspí a na cestu vyraziť nemôže. Zostáva mu iba čakať, kým sa jeho sprostý brat trochu vyspí a vyrazia spoločne. Napije sa z horúcej kávy, popáli si jazyk, zapáli si cigaretu a ide ju vyfajčiť na dvor. Má malý domček, starší, trojizbák, ale zrenovoval si ho celkom pekne a jeho plusom je, že má veľkú záhradu. Je na nej veľká čerešňa, a vzadu pri plote orgován, takže keď na jar zakvitnú, pekne to tu vonia. Inak nič nesadí, aj keď by mohol, ale nechce sa mu zalievať zeleninu. Občas iba pokosí trávnik, a to je celá jeho snaha o udržiavanie. Von si dal biely plastový stôl a stoličky a v lete tam zvykne piť kávu. Teraz je už na to zima.

Býva v odľahlejšej mestskej časti, v okolí má iba zopár susedov, a potom sa dá dostať strmším kopcom už len na diaľnicu. Zhlboka sa nadýchne čerstvého vzduchu, vzápätí potiahne z cigarety. Bič protikladov a paradoxov plieska okolo neho celý život. Najprv pociťoval iba lásku, pohodlie a bezpečie, neskôr prevažne nepokoj, nepohodlie a strach. Otca a bratov má úprimne rád, zároveň ich neznáša za to, čo sa z nich stalo. Celý život sa snaží niečo budovať, ale minulosť ho vždy dobehne. Vždy chodil s milými, dobrými babami, takými, aké by mu schválila jeho mama, ale zároveň ho vždy priťahovali nebezpečné, divoké ženy, s ktorými ich podvádzal. V chladničke sa mu vedľa bio potravín skvie éčkami napakovaná saláma a na stole má vedľa vrecúška so zeleným čajom položené cigarety. Keď sa nad tým zamyslí, paradoxy sú všade a týkajú sa všetkých. Všeobecná mienka je, že sme veľmi vyspelí,

že veda a technika pokročila do nevídaných rozmerov, ale pritom v tom istom "vyspelom" štáte ešte dnes učia ľudí ako vykonávať základné hygienické návyky typu splachovať záchod a umývať si ruky po potrebe. Zdravotníctvo dokáže vyliečiť už takmer všetko, pritom ľudia v strave do seba pchajú oveľa väčšie svinstvá ako kedysi, a oveľa viac ich dostáva rakovinu či iné choroby. Jedia tabletky na odbúranie tukov spolu s masným hamburgerom. Zbrane sú dostupné takmer všade, a pritom sa ľudia čudujú a nariekajú, keď každý deň niekto vystrieľa svoju rodinu či neznámych ľudí kdesi v supermarkete. Pozerajú módne prehliadky, prezerajú si časopisy, a výsledok je taký, že lesklá vzorovaná košeľa sa z tela štíhleho, svalnatého muža presunula na tučného muža s masnými, riedkymi vlasmi. A tak ďalej. Raz niekde čítal alebo počul, že ľudia konajú podvedome, až vzápätí si to vedome odôvodňujú. Nekonajú podľa hodnôt, ktoré vyznávajú, ale najprv konajú, až potom si podľa toho vytvárajú hodnoty. Možno je to naozaj tak. Možno je všetko racionálne konanie iba ilúzia.

Vtom sa Marek preberie, vidieť na ňom, že niekoľko sekúnd mu trvá, kým si uvedomí, kde je, a pomaly sa pozviecha.

„Mmmm... musíme ísť kúpiť ovcu.“

„Čo?!“

„Ovcu.“

„Čo to trepeš? Akú ovcu? Čo to je?“

„Normálnu ovcu. Sľúbil som otcovi, že prídem po teba a cestou kúpim ovcu u jedného chovateľa.“

Pri svojej minulosti so svojou rodinou je už zvyknutý na všeličo, o absurdné situácie nemal núdzu, ale ani by mu nenapadlo, že pod pojmom „ovca“ myslí skutočnú živú ovcu, a nevie si predstaviť, na čo im bude.

„Na čo?!“

„Aby nám spásala trávnik, a nemuseli by sme kosiť.“

„Kedy sme my kosili trávu?!“

„Veď práve. Otec to vraj minule videl v telke, a naozaj to funguje. Ovca trávu spasia, ale nevytrhne ju od koreňa. Je to vlastne taká prírodná kosačka.“

„To myslíš vážne?“

„Ehm.“

„Ale vieš, že ovca aj kadí. Dvor okolo domu nie je až taký veľký, aby sa to tam stratilo. Budete to musieť odpratávať.“

„Ja neviem, proste som to sľúbil, tak tú ovcu donesiem.“

Je mu jasné, že je zbytočné spytovať sa ho, prečo prišiel tak skoro, a prečo sa naňho na začiatku vyrútil s otázkou, či zabudol prísť. Vidieť, že nemá všetkých päť pokope (vlastne ani nevie, kedy bol naposledy pri zmysloch), ale s tou ovcou to myslí vážne. Nevie, či budú schopní postarať sa o zvieru. Niekoľko pokusov si pamätá, ale žiaden z nich nedopadol dobre. Raz mali psa, vľčiaka, venčil ho, česal, a krmil iba on, a raz, kým bol v škole, bratia nechali otvorené dvere, pes ušiel a už sa nikdy nevrátil. Raz mali aj mačku – to skončilo podobne, a raz dokonca chameleóna, toho mal v izbe brat, a zdochol pravdepodobne zo všetkých tých marihuanových výparov, v ktorých musel dennodenne žiť.

„Tak ideme, nie?!“ zahlási Marek.

„Veď si sa len teraz prebral. Nechceš aspoň raňajky?“

„Nie, poďme.“

Nato, aký je jeho brat pomalý a v akom stave sa väčšinou nachádza, má zvláštnu schopnosť – pomerne rýchlo sa zmobilizovať a znovu naštartovať niečo robiť. Je to neprírodné a lezie mu to na nervy.

„Ja si raňajky dám, budeš musieť počkať.“

Keď ho už prepadol zavčas rána, nech sa aspoň trochu prispôsobí.

Natrel si chlieb, vytiahol z chladničky plátky syra a zjedol to za bratovho tupého zízania.

Neprešli ani dve hodiny, a oni sa už pozerajú do ohrady s ovcami, aby si vybrali tú svoju. Všetky bečia rovnako. Aj vyzerajú rovnako. A sú stále v pohybe, akoby vedeli, že jednu z nich čaká odchod. Keď sa pohne nejakým smerom jedna, pohnú sa aj ostatné. Je to ako pohyb húfu rýb, alebo krdľa vtákov. Čím väčší počet, tým menšie ohrozenie.

„Tak ktorú?“ pýta sa chovateľ. Vôbec nevyzerá ako čakal. Čakal staršieho, šedivého, nedbalo oblečeného muža, tento je však mladý, blond, s dobrým strihom, v čistej mikine a rifliah. Pohybuje sa ako estrádny spevák a vyzerá ako ten chlapec z obalu kinderčokolády. Má malú farmu, nie je to nijaký salaš, chová aj kozy, zajace, a po dvore mu pobejú aj sliepky.

„Ja neviem. Všetky sú rovnaké,“ povie Marek a pozrie naňho.

„Trebárs tamtú,“ ukáže na jednu z nich. Na jeho zdvihnutú ruku však ovce zareagovali ešte väčším bečaním a pomiešali sa tak, že ani sám nevie, na ktorú vlastne ukazoval. Ak by mal také bečanie počúvať celý deň, asi by mu preskočilo. Keď však bude len jedna, možno toľko bečať nebude.

Peter Homola, tak sa chovateľ predstavil, vojde do ohrady s vedomím, že vyberať si ovcu ukazovaním na ňu je zbytočné a jednu pridrží. „Túto?“

„Dobre.“

Potlačí ovcu dopredu, ale márne, vzpiera sa, mečí, chytí ju teda za zadné nohy, všetko vzpieranie sa je zbytočné, otočí sa s ňou a ťahá ju za nohy von z ohrady. Až je mu jej ľúto. Existuje nespočetne veľa druhov násilia, a toto je jedným z nich.

Pomôže im ju naložiť do kufra auta, zaplatia mu päťdesiat eur, poďakujú, a poberú sa preč.

***

IX.

Tom Cruise vo filme Magnólia hovorí za nadšeného pletesku mužského publika: „Poslouchajte ptáka a zkróťte kundu.“ Musí uznať, že je tam celkom presvedčivý. Ten film videla už niekoľkokrát, ale teraz jej opäť padol celkom vhod. Kým prišla domov z kopca, celkom ju premočil dážď. Cestou dole sa dokonca šmykla na opadaných listoch a udrela si kostrč. Bolo jej to treba?! Ale výhľad na mesto stál za to.

Neobmedzené možnosti života bez rodičov a brata jej už začínajú liezť na nervy a nikdy by nepovedala, že sa bez nich bude tak nudiť. Jej kamaráti sú roztrúsení kade-tade, zostáva jej iba pozeráť sa v lejaku na Toma Cruisa. Pamätá si, že aj v tomto filme je poriadny lejak, kde navyše začnú padať z neba aj žaby. Možno začnú padať žaby aj tu. Nevie, či by to bolo vtipné, alebo hrozné, či smutné. Asi všetko naraz.

Prejde do kuchyne, vyberie z chladničky ďalší z úhladne naukladaných sendvičov, ktoré urobila mama. Zahryzne sa a sleduje dážď. Spomenie si na správu, ktorú videla v televízii asi pred mesiacom – kdesi na východnom Slovensku padali z neba krúpy pripomínajúce ježkov. Vo veľkosti golfových loptičiek, s ostňami, zničili našťavaným ľuďom všetku úrodu a roztrieskali aj strechy. Nič príjemné, ale možno práve to by potrebovala – zažiť poriadnu búrku aj s následkami. Zdá sa jej, že všetko je akési jednotvárne, stagnujúce, že stagnuje aj ona. Čo hraničné vlastne v živote zažila? Okrem toho, že sa zopárkrát rodičia pohádali tak hrozne, že si boli s bratom istí, že sa rozvedú, a že jej zomrela babka, vlastne nič strašné nezažila. Nie, že by chcela zažívať hrozné veci, ale aspoň raz by chcela vybočiť

od nudného života. No keby sa tak stalo, asi by jej chýbal nudný život.

Bez uvedomenia si prešla do chodby a pozerá sa na obrovský hríb. Siahla jej až po kolená a vonia čerstvým drevom a moridlom. Je vyrezaný z dreva a klobúčik má namorený dohnedá. Kúpila ho mama na akýchsi ľudových trhoch. V živote nebola na hubách, ale jeden falošný postaví do chodby. To je celá mama. A vlastne aj väčšina ľudí, ktorých pozná. Dávajú prednosť náhradám za skutočné veci. V lese neboli možno nikdy, ale kupujú si veci s motívmi lesa – od drevených hríbov cez tapety a závesy do sprchy s obrázkami stromov po umelé šišky na vianočný stôl. A na toaletách cítia synteticky vyrobenú vôňu lesa. Nech je to však, ako chce, ten hríb je pekný a do chodby sa celkom hodí.

Kým doje chlieb, Tom Cruise sa už vyplakáva pri zomierajúcom otcovi. A Philip Seymour Hoffman, ktorý už tiež zomrel, mu v tom asistuje. Nevie si predstaviť, čo by robila, keby zomrel jej otec. Iba pri tej predstave takmer lapá po dychu. Vie, že raz sa to stane, vie, že raz zomrie aj ona sama, ale jednoducho si to nepripúšťa. Asi nie je nik nastavený na to, aby si stále uvedomoval, že raz zomrie. Z obývačky zazvoní mobil. Dopredu vie, že jej volá mama, aby ju skontrolovala. V tomto prípade mobil slúži ako neviditeľná vôdzka, na ktorú ju má priviazanú, napriek tomu, že je ktovie koľko kilometrov ďaleko. Vezme ho a displej jej potvrdí to, čo predpokladala.

„Ahoj, mami.“

„Ahoj, zlatko. Čo robíš?“

„Nič. Pozerám telku.“

„A čo si jedla?“

Typická otázka. Začína sa rozpamätávať, prečo bola rada, keď odišli. „Jedla som sviečkovú,“ zaklame. Kým prídu späť, bude ju musieť vyhodiť.

„To je dobre. Chutila ti?“

„Jasné, mami, od teba vždy.“

„Prídeme už napozajtra.“

Mali prísť až za päť dní. „To je super!“ Nevie, či sa má tešiť, alebo nie.

„Bola si dnes niekde?“

„Bola som na kopci.“

„Na akom kopci?“

Na akom asi?! Široko-d'aleko je iba jeden kopec, aj to nie veľmi vysoký. „Na jedinom kopci v najbližšom okolí, mami.“

„A sama?!“

„No a?“

„Preboha, Tamarka, nechod' sama na také miesta! Kto-vie, koho tam môžeš stretnúť! Je to nebezpečné.“

„Ale, mami, stretla som akurát ovcu.“

„Čo?“

„Ale... nič.“

„No dobre. Prídeme teda napozajtra. A daj si z tých chlebíkov, čo som spravila. Alebo si objednaj donášku, ak máš chuť na niečo iné.“

„Dobre mami, ahoj. A pozdrav otca,“ zloží.

Donášku... po tomto rozhovore má chuť na tvrdý alkohol. Ani nevie, prečo ju mama tak vytáča. Nechce jej vlastne zle, iba sa stará o to, aby sa mala dobre. Nie všetci rodičia sú takí. Napríklad mama jej spolužiačky sa ukáže iba občas, keď potrebuje peniaze od jej otca. Mala by si to vážiť, ale... každá minca má dve strany.

V Magnólii už z neba padajú žaby. Ich pružné telička narážajú na asfalt cesty, predné sklá a strechy áut, rozbi-jajú okná domov, ničia, aj sami sú ničené.

Prejde opäť k chladničke a chystá sa ukončiť tento deň tak, ako začala – s pivom v ruke.

***

X.

Prešiel cez prah, až potom zaklopal. Taký bodrel v živote nevidel. Dvere boli otvorené, a už na diaľku videl, že dnu to nie je v poriadku. Polica spadnutá, knihy rozsypané, šuplíky otvorené, všetko rozhádzané, prevrátené stoličky, na zemi rozbitý luster, diera v stole... Spočiatku si myslel, že sa sem niekto vlámал, niečo hľadal, a následne si vybil zlosť, že to nenašiel, ale následne v kresle zbadal otca, ako zadychčaný drží v ruke sekerku na mäso, zaseknutú do drevenej sošky, ktorú vždy neznášal. Evidentne je táto spúšť jeho dielo.

„Čo sa tu, preboha, stalo?!“

„Čo by sa malo stať?!“ Vyštekne naštvane.

„Dal si si niečo?“ Myslí tým drogy.

„Nie, asi som si mal.“

„Tak čo to tu stváraš?“

Za chrbtom sa mu objaví Marek s ovcou na rukách. „Čo to, doriti...! Otec, šibe ti?!“

Jeho otázka, plus jeho výzor – strapaté vlasy, unavené oči, rozgajdané tepláky, plus ovca na rukách znie v jeho prípade čudne, až smiešne. Ovca sa zahemží a vyderie sa z nej hlasné: „Bééé!“ Ten zvuk otca upokojil, akoby nastalo niečo najmenej očakávané a prebilo všetku doterajšiu nezmyselnú zlosť.

Marek pustí ovcu na zem, tá sa rozbehne, ale zistí, že vlastne nemá kde, tak zastane rovno pred otcom, ktorý sa na ňu pozerá trochu nechápavo, ešte stále zadychčaný, ešte stále držiak sekerku zaseknutú v soške.

„To je tá ovca,“ povie Marek s bystrosťou idiota.

„Bože, Marek, ja sa raz z teba zbláznim!“ povie otec, sekerku vysunie zo sošky a odhodí ich na zem. Načiahne sa za ovcou, ale tá sa radšej rozuteká cez črepiny do vedľajšej izby.

„Chcel si predsa, aby som ju doniesol.“

„Chcel, ale vôbec som to nečakal. Na to, čo naozaj chcem, aby si spravil, sa vykašleš, ale to čo iba spomeniem, urobíš.“

„Veď si to hovoril trikrát!“

„Akurát iba v tvojej hlave! Čo, doboha, budeme robiť s ovcou?“

Otca takto našťvaného vidí po dlhom čase. Väčšinou len apaticky prihliada tomu, čo sa deje okolo neho. Je pravda, že Marek ho vždy vedel vytočiť zo všetkých najviac. Možno preto, že ho má zo všetkých troch synov asi najradšej. A ten, koho najviac milujeme, nás dokáže aj najviac nahnevať, dokonca ho môžeme zároveň milovať a rovnako silne nenávidieť. A je tiež pravdou, že v Marekovom prípade je niekedy nerobiť nič lepšie ako svojimi skutkami niečo pokaziť.

Od vedľa sa ozve „Bééé!“ a oni sa mlčky, bez zbytočného vysvetľovania, pustia do upratovania spúšte, ktorú urobil otec.

***

XI.

Ráno otvorila oči a uvedomila si, že nepočula budík. Pozrela sa naň, zopár sekúnd jej trvalo, kým ju chytila panika. Nastalo tých pár sekúnd nehybnosti a čakania, kým mozog spracuje udalosť, ktorá sa práve stala. Napríklad, keď si nešťastným pohybom vylejete na notebook pohár vody a prestane vám fungovať, obrazovka zhasne a niet cesty späť. Alebo keď sa hlboko porežete pri krájaní mrkvy a bezmocne pozeráte na krvácajúci prst, spadne vám taška s nákupom a rozleje sa mlieko, či keď si zabudnete mobil v butikovej kabínke a dôjde vám to až doma. Myslíte si: Nie, mne sa to stať nemôže!, ale práve v tej chvíli váš mozog spracúva naliehavé zistenie, že môže. A nechcete to akceptovať. Zaspala. Budík asi nezvonil a mala vstať už pred hodinou. To sa jej ešte nestalo. Za pätnásť minút má byť v práci. Dokelu!

Vyskočila z postele, rýchlo sa umyla, nahádzala na seba uniformu, na mejkap mohla zabudnúť a ani nevie ako, za polhodinu bola v práci. Aj tak však meškala pätnásť minút, čo si kolegovia všimli. Jednoducho sa priznala, že jej nezvonil budík.

Dnes ju čaká opätovné hrabanie sa vo fotografiách a výpovediach a ak na nič nepríde, môžu to rovno zabaliť. Jedine, že páchatel' by to urobil znova a zanechal by viac stôp. Peter Medňanský a jeho bratia s otcom, Tamara Rakovská a jej mama – všetci už vypovedali, nik, samozrejme, netuší, kto by im chcel ublížiť. Tento prípad je úplne na hovno! Možno to bol naozaj iba nejaký psychopat, ktorému našepkali mimozemšťania, alebo vlastný pes, že má niekoho podpáliť na povale starého domu. Ale na to, aby to nebolo osobné, to bolo urobené pomerne precízne. To omráčenie

a to všetko... Vybral si na to ideálnu lokáciu a dom, navyše najbližší dom od domu jednej z obetí. No možno chcel iba doplniť zbierku a nič netušiaci Medňanský bol po ruke.

Fotky sú už rozvešané na nástenke. Obhorená mŕtvola Jozefa Rakovského, obhorené dosky, okolie domu... Všíma si opäť všetky detaily, tváre obetí sa jej vrývajú do podvedomia, fotka Jozefa Rakovského je zväčšenina tej na občianskom preukaze. Jeho výraz hovorí iba to, že chce, aby fotenie mal už za sebou. Pozerá na celok, ktorý jej zatiaľ nedáva zmysel. Ale tuší, že je za tým čosi viac ako iba nevyspytateľné besnenie psychopata. Takýto pocit mala už viackrát. Neznáša to. Nenávidí, keď tápa v nevedomosti, zatiaľ čo celý prípad je možno úplne jasný. Je to pocit, akoby sa niekde premietal na veľkom plátne a ona nevie v akom kine.

Z úvah ju vyrušil kolega. „Barbora, ideme do firmy Rakovských?“

„Áno, môžeme ísť aj hneď teraz,“ povie, aj keď dnes ešte nemala kávu, bez ktorej je trochu spomalená. Vezme si kľúče od auta a vyrážajú.

Šoféruje vždy ona, aj keď je žena. Keď sem nastúpila, predpokladala presný opak – že ju samí muži naokolo k volantu ani nepustia, ale asi sú na šoférovanie a motanie sa po rôznych adresách leniví. Kolega, Jakub, je muž v strednom veku pri tele, ženatý, s dvoma deťmi. Na hlave sa mu začínajú robiť kúty a dosť sa potí, aj keď už nie je teplo. Bol prvý, kto sa jej prihovril, keď prišla na oddelenie, vystrel ruku už na dva metre od nej a predstavil sa jej. Robí si svoju prácu dobre, precízne, a na rozdiel od ich kolegov, vo vyšetrovacích správach nerobí gramatické chyby. Len čo nastúpili do auta, vytiahol termosku s kávou a pohár, akoby dopredu vedel, že ju potrebujem. „Nedáš si?“

„Si moja záchrana. Dnes som zaspala.“

„Mne to nehrozí. Deti vstávajú už pred budíkom a lo-
mozia v kuchyni už o šiestej. Majú to po mame. Tá tiež
vstáva predo mnou, ani neviem kedy vlastne.“

Napije sa z horúcej kávy a naštartuje. „Rozmýšľal si nad
tým prípadom?“

„Je to čudné. Na nič som neprišiel.“

„Ale počúval si výsluch Medňanského. Čo si o ňom mys-
líš?“

„Je to čudák, ale vyzerá to, že neklamal.“

„Hm...“

„A ty?“

„Neverím mu. Nie v tom, čo hovoril, ale v tom, aký je.“

„Ako to myslíš?“

„V tomto prípade asi neklamal, ale je to človek, ktorý sa
snaží čosi zakryť.“

„Všetci sa snažíme čosi zakryť.“

„Ale u neho je to niečo desivé.“

„Hm... ktovie. Nemyslím si však, že vie, kto by mu chcel
ublížiť, alebo, že má vedomý súvis s Rakovskými.“

„Nie. Asi nie.“

Asi po dvadsiatich minútach prídu na parkovisko do
centra mesta k nižšej budove, kde by mala sídliť firma
Rakovských. Akási strojárenská firma na opravu veľkých
strojov, v čom sa ona absolútne nevyzná. Je až na dru-
hom poschodí, na prízemí je niečo ako recepcia, na pr-
vom a treťom poschodí je niečo iné. Vyjdú schodmi, kde
ich čaká niekoľko otvorených dverí a vrava. Vyzerá to, že
to tu funguje aj bez Rakovských. Tamarina mama sa ešte
nevie spamätať zo smrti manžela, takže sem zavíta ktovie
kedy. Z jedných dverí vyjde mladá sekretárka a zavedie
ich k dverám na konci chodby, kde je kancelária majiteľa
a riaditeľa v jednej osobe. Vstúpia do veľkej miestnosti,
kde je na jednej strane čosi ako kancelária – stôl z tmavé-
ho dreva, na ňom počítač, papiere, perá... a za ním veľká

polica s knihami a šanónmi. V druhej polovici miestnosti je dlhý, mohutný stôl z rovnakého dreva ako ten malý a pozdĺž neho z oboch strán niekoľko stoličiek. Slúži teda aj ako rokovacia miestnosť. Pri stole je na stene obraz v zlatom ráme zavesený tak, že ho vidí každý, len čo vojde do miestnosti. Mala chuť vykriknúť: „Preboha!“, ale zahryzla si do jazyka. Dal si namaľovať portrét, ale maliar nebol veľmi dobrý, pretože na ňom vyzerá ako svoja pokazená verzia. Nie karikatúra, ani niekto iný, vyzerá skrátka pokazené. To mu však nezabránilo v tom, aby si obraz zavesil v pracovni nad stôl, za ktorým sedáva. Za ten čas, čo sa pozerá na jeho fotografiu na nástenke, sa jej už stihol vpáliť do mysle tak, že si jeho podobu dokáže vybaviť kedykoľvek, no tento obraz jej zďaleka nezodpovedá. Vôbec teda nespĺňa svoj účel, práve naopak, pretože každý, kto tam vojde, začne pochybovať o jeho vkuse a zdravom rozume.

Chce zapnúť počítač, ale vidí, že už svieti, prístup k nemu majú teda asi aj iní. Samé súbory, ktorým nerozumieme, faktúry, nákresy, nijaké osobné veci, nijaké výhražné správy. Kolegovia z technického mu prehľadali maily, aj esemesky – nik sa mu nevyhrážal. Otvorí šuplíky jeden po druhom – samé papiere – zmluvy a technické nákresy, správy, faktúry... dookola sa opakujúce veci. Jakub sa už hrabe v polici s knihami. Dopredu vie, že zbytočne. Sadne si na jeho stoličku. Kožená, anatomická, otáčavá. Už len tá musela byť poriadne drahá. Pootáča sa na nej, sedí sa v nej naozaj dobre. Nohami sa odsunie od stola do rohu, aby mala výhľad na celú miestnosť. V nudnejšej miestnosti nebola už dávno. Naposledy v čakárni u lekára. Vníma Jakubovo fučanie a šuchotanie papierov a štartovanie auta na parkovisku. Vtom zrakom prejde pod stôl. Je tam malý smetný kôš a vedľa neho sa čosi trbliece. Najskôr ju to vôbec nezaujme, pomyslí si, že je to len kúsok obalu z neja-

kej tyčinky, alebo keksu, ale keď sa zahľadí lepšie, vidí, že je to niečo vytvarované. Prisunie sa bližšie a zdvihne malý kvietok, vyrobený z alobalu. Asi naozaj z nejakej čokolády, alebo inej sladkosti. Ktovie, kto ho urobil. Je pekne vytvarovaný, človek, ktorý ho robil, musel mať nejaké estetické cítenie, Jozef Rakovský to podľa obrazu, ktorý si zavesil na stenu, nebol. Otočila kvietok v prstoch, a ani nevie prečo, zastrčila si ho do vrečka.

„Jakub, nič tu nenájdeme.“

Ťažko si vzdychol, utrel si z čela pot a povedal: „Podme odtiaľto.“

Keď nasadli do auta, takmer vykrikol: „Ten obraz bol hrozný!

„To teda hej!“

***

XII.

Ide s otcom v aute. Vždy rada cestovala na väčšie vzdialenosti. Keď bola malá, možno ešte viac, pretože mala pocit, že po dlhej ceste ju čaká nezvyčajné, nejaké prekvapenie alebo príjemný zážitok. Tiež mala rada, keď v aute zaspala a zobudila sa o niekoľko desiatok kilometrov ďalej, kde to popri ceste vyzeralo úplne inak. Vtedy mala najintenzívnejší pocit, že život plynie, aj keď ho nevníma. V aute už nezaspala poriadne dávno a možno sa tak už nikdy nestane.

Od babky vyrazili už ráno, aj keď je nedeľa, otec musí ísť do práce a ona sa musí učiť. Mama je od piatku doma zahrabaná v papieroch, takže s nimi nešla. Cestu naprieč takmer celým Slovenskom pozná už naspamäť a pokojne by mohla šoférovať sama. Známe príjazdové a hlavné cesty, zatáčky, domy, paneláky, kostoly, benzínky, obchodné centrá, reštaurácie pri ceste... všetko z videnia pozná. Pri väčšine nikdy nezastavili, nikdy tam nebola a rada by sa tam niekedy pozrela. Napríklad v drevenej reštaurácii pri ceste alebo obchodnom centre, kde sú však asi obchody ako všade inde. Cestujú už hodinu a vlastne by rada niekde zastala, lebo jej treba na záchod.

„Oci, zastavme niekde, treba mi na záchod.“

„Už teraz? Čo, si nebola u babky?“

„Nebolo mi treba, ale teraz hej.“

„Dobre, zastavím na najbližšej pumpe.“

„Čo keby sme zastavili pri nejakej reštike. Už dlho sme v nijakej neboli. A mám chuť na kávu.“

„Odkedy piješ kávu?“

„Čo ja viem? Asi mesiac.“

„Mama o tom vie?“

„Minule mi sama jednu spravila.“

„Káva nie je zdravá. Zvlášť pre teba – ešte rastieš.“

„Káva je starobylý elixír.“

„Čo?! Elixír na čo?“

„Elixír života. Ľudia, ktorí ju pijú, sú vraj zdravší a žijú dlhšie. Minule som to čítala na webe.“

Otec na to, na jej údiv, nepovedal už nič, a po zopár kilometroch zastali pri akejsi reštaurácii/moteli pri ceste. Vošli do miestnosti, kde to voňalo jedlom a drevom. Na to, že je pol desiatej doobeda, je tu pomerne dosť ľudí. Sadnú si k jednému z troch voľných stolov pri stene, kde majú výhľad na ostatných hostí. Nik nesedí sám, všade sú buď dvojice, trojice, rodičia s deťmi... Nikdy nerozumela prečo je tomu tak. Prečo len málokedy nachádza ľudí osamote? V reštauráciách, baroch, kaviarňach, kinách, dokonca obchodných centrách, či jednoducho na chodníkoch v meste – všade sú ľudia väčšinou vo dvojiciach, od nástročných chlapcov a dievčat, po staré babky, navzájom sa o seba opierajú. Akoby sa báli byť sami. Akoby im život vo dvojici pripadal jednoduchší. Nevie, či je to tak. Možno je to iba ilúzia, spoločenský neuduh. Je pravdou, že keď človek veci robí sám, má za to väčšiu zodpovednosť, ako keď je spoluautor, či spoluúčastník. Keď koná kolektív, zodpovednosť jednotlivca sa v ňom stráca. Preto je to pohodlnejšie – byť v dave. To sa učili v škole na etike. To je jedna z mála vecí, ktoré si zapamätala.

„Čo si dáš?“ pýta sa otec.

Pozerá sa do nápojového lístka, kde sú opisy káv, ktoré jej nič nehovoria. Doma si robí iba klasickú zalievanú a v kaviarni doteraz mala iba presso a latté. Všetky príchuťe – banánová, oriešková, vanilková... sa jej zdajú čudné.

„Veľké kapučíno.“

„Ja si dám rezeň so zemiakmi.“

„Veď ešte nie je obed.“

„No a?“

Otec si dá v reštaurácii takmer vždy jedlo presiaknuté tukom, napriek tomu, že má vysoký cholesterol. Keby tu bola mama, tak by mu to neprešlo. Ona mu v tom brániť nebude, pretože vie, že aj tak si dáva vyprázané jedlo v práci.

O chvíľu už ničí hviezdicu z čokolády vytvorenú na pene kapučína. Drobná čašníčka im doniesla, čo chceli a otec už prežíva rezeň – asi najnudnejší zo všetkých pokrmov, ktoré tu majú. Keby otca nepoznala, alebo by ho pozerala iba povrchno, myslela by si, že je úplný magor. Je mu jedno, čo má na sebe – obliekala ho vždy mama, inak by nemal problém dať si na seba trebárs aj „havajskú“ košeľu a cez ňu traky. Na účese mu tiež nezáleží, aj keď nemá plešinu, ani kúty, napriek tomu, že má päťdesiatdva. Ide do kaderníctva iba z donútenia. Pritom, keby sa o seba staral, vyzeral by celkom k svetu. Niektorí ľudia skrátka nemajú vôľu využiť svoj potenciál. A nemajú vkus. Tak ako jej otec. Keby bolo podľa neho, vyzeralo by to u nich ako u starej mamy, alebo ako v cirkuse – zastarané, alebo piate cez deviate. Našťastie, mama má dobrý vkus, ale jedna z mála vecí, ktoré jej u otca neprešli, je jeho škaredý gýčový portrét, visiaci v jeho kancelárii. Dal si ho urobiť bez jej vedomia podľa fotky u nejakého šmelinára, ktorý sa hrá na umelca a vyťahuje peniaze od ľudí bez vkusu. Keď raz prišla za otcom do práce a zbadala to, musela sa smiať asi polhodinu. Jej otec má naozaj hrozný vkus. No je jej otec a má ho rada takého, aký je.

Ku káve (ak sa kapučíno vôbec dá tak nazvať) dostala malú čokoládu v pozlátke. Zjedla ju a z pozlátka vytvára kvietok. Z jedného kusu pozlátka vytvorí tenkú stonku, lístok a okvetie s niekoľkými lupienkami. Naučil ju to ma-

min kamarát, keď bola malá a odvtedy ho robí stále, keď má čas a materiál ako tento.

„Ešte stále ich robíš?“ pýta sa otec s plnými ústami.

„Občas.“

„Kto ťa to vlastne naučil?“

„Ani neviem. Jeden mamin známy, keď som bola malá.“

„Aký známy?“

„Neviem. Myslím, že som vtedy čakala na mamu v školskej družine – boli sme na dvore aj s ostatnými deťmi, prišiel ku mne a povedal, že je mamin kamarát, a že ma odvezie domov namiesto mamy. A vtedy ma to naučil.“

Otcovi skoro spomedzi zubov vypadol rezeň. „To bolo vtedy, keď sme ťa hľadali po celom meste?!“

„Ja neviem.“ Odrazu počuje hučanie. Vie, že je to iba v jej hlave. Cíti, akoby hovorila o niečom, o čom hovoriť nikdy nemala.

„Viem, že si bola malá, ale nebolo ti čudné ísť s cudzím mužom?! Vždy sme ti predsa hovorili, že sa nemáš s nikým cudzím ani rozprávať, nieto ešte nastúpiť do auta!“

„Vyzeral priateľský. Bola som malá. Myslela som si, že ho naozaj poslala mama. A neposlala ho? Odkiaľ by vedel ako sa volám?“

„Nespomínam si, že by niekedy poslala vyzdvihnúť ťa namiesto nej. Dokonca ani mňa, aj keď som bol doma.“

„Oci, neviem kto to bol. Ale odviezol ma predsa domov, nie? A naučil ma robiť takéto kvietky,“ položí dokončený kvet z pozlátka otcovi pod nos.

„Prečo si to nikdy nepovedala?“

„Neviem.“ Vie. Ten muž jej to zakázal. Sama nevie, prečo o tom naozaj mlčala až doteraz.

„Tamara, toto nie je normálne.“

Má pravdu. Čudné, že si to uvedomila až po toľkých rokoch. Ten muž jej však pripadal blízky. Akoby ho poznala

od narodenia. Netuší, kto to bol, a už ani nevie ako vyzeral. Teraz je už pátranie po tom zbytočné.

Dopije kávu, otec doje so zvrášteným obočím, zaplatí a pozbierajú sa na odchod, pričom na stole nechajú malý lesklý kvietok. Otec si ho vždy zobral, no tentoraz ho nechal tam.

***

XIII.

Bolo leto. Cítil pach gummy z futbalovej lopty, ktorú držal v ruke, a vôňu pokosenej trávy okolo ich domu. V povetří lietali hmyz a peľ, na oblohe nijaké mraky, iba spaľujúce slnko. Aj keď sa nedialo nič veľkolepé, mal pocit, že sa deje veľa, že sa deje niečo chaotické, nesprávne, zlé, že si to priam pýta zásah niečoho, čo to zastaví. Chcelo to búrku. Poriadnu, s krúpami. Takú, ktorá by zničila niečo staré a dala priestor novým veciam a udalostiam. Vtedy k nemu pristúpil muž. Povedal, že je kamarát jeho mamy, vraj, či si s ním zahrá futbal. Mama bola vo vnútri, v dome, v ktorom kedysi bývali, otec bol ktovie kde a bratia boli v škole. Išiel s tým mužom bez slova, akoby ho poznal, aj keď vie, že ho nikdy predtým nevidel. Išli na neďaleké prázdne parkovisko, kopali do lopty, smiali sa a naháňali... Jeho tvár si nepamätá, zvláštna, spomína si však na všelijaké iné nepodstatné detaily. Potom sa hrať prestali a sadli si na múrik. Muž vytiahol z vrečka nohavíc kúsok pozlátka a urobil z neho kvet. Potom ďalší a ďalší. Pripadalo mu to ako niečo úžasné, ako malý zázrak. Pamätá si, ako držal v ruke tri kvietky ligotajúce sa v slnečných lúčoch a tiež túžbu naučiť sa ich robiť. Naučil ho to, chvíľu to trvalo, potom muž povedal, že musí ísť a zmizol. A že o ňom nikomu nemá hovoriť. Potom ho už nikdy nevidel.

Teraz sa znova pozerá na tri také kvietky, ktoré urobil, kým čaká na otca s bratmi. Už ich dávno nerobil, myslel si, že to už zabudol. Z myšlienok ho vytrhne mečanie ovce. Opäť prišla dovnútra cez pootvorené dvere. Umyl ju šampónom, tak už nezapácha. Je celkom krotká, zvyká si na jeho dotyk, prechádza rukami po jej hebkej srsti, ktorú

bude treba občas ostrihať. Je fajn dotýkať sa zvieráťa. Naposledy sa dotýkal tela mŕtveho vtáka. Zabil ho sám, ani nevie prečo. Kameňom, keď si poskakoval po tráve, trafil presne, ale nie dosť silno, aby ho zabil. Iba ho omráčil a asi mu zlomil krídlo, pretože sa trepotal a nevedel vzlietnuť. Dorazil ho nohou – ani nie preto, aby mu to uľahčil, ale preto, lebo ho chcel vlastniť. Chcel ovládať jeho život, aj to, kedy zomrie. Najviac sa niečoho alebo niekoho môžete zmocniť práve vtedy, keď ho zabijete. Prišiel na to už ako malý. Začínalo to chrobákmi, motýľmi a iným hmyzom, potom sa k nim pridali myši, či vtáky. Dokonca raz zabil mačku. Nik o tom nevie, aj keď by to mohli tušiť, keďže neraz prišiel s rukami od krvi. Nik však z toho veľkú vedu nerobil. Jediný, kto vedel o jeho čudnej záľube, bola jeho mama, ale tá je už preč rovnako ako všetky tie tvory. Vie, že by mu ich malo byť ľúto, vie, že ostatní to tak nevnímajú, ale nemôže si pomôcť. Stále to tak cíti. Niekedy sa bojí sám seba – bojí sa, že sa raz nechá uniesť a zabije človeka. Už niekoľkokrát mal na to chuť. Ale nespravil to, a dúfa, že k tomu nikdy nedôjde. Nie však pre pocit viny, ale pre opletačky so zákonom. To je totiž posledné, čo potrebuje.

Z čakania začal byť naozaj otrávený, keď vtom začul rachot motora bratovho auta. Ani nevie, kde vlastne boli, ani to vedieť nechce. Nechce vedieť ani to, koľko toho predali a priniesli späť. Budú s nimi chcieť hovoriť policajti. Tá policajtká určite zbadá, že nie sú čisti. Nemali by brať nič aspoň do zajtra. Nechce sa mu vysvetľovať ich vymeteným hlavám, čo sa stalo, ale bude sa musieť premôcť.

Povedal im to, čo aj tej policajtke. Že ho musel doma niekto omráčiť, prebral sa v susednom horiacom dome s dvoma ďalšími ľuďmi vedľa seba, dostal sa von cez strechu, dievča zachránil, muža už nie. Ich zbytočné otázky ako: „Čo?!“, „Kto?!“, „Prečo?!“, ignoroval a išiel si ľahnúť. Zaspal takmer okamžite. Snívalo sa mu, že je opäť na

dvore pred domom, v ktorom bývali ešte spolu s mamou, v letnom počasí počuje poletovať hmyz, zase cíti vôňu posekanej trávy, a vtom sa mu pred očami blysne krvavá škvrna, v rukách už nedrží loptu, ale má ich celé od krvi, nie vlastnej – je to krv jeho malých obetí. Už nepočuje bzukot hmyzu, ale pišťanie a bolestné kvílenie, a vie, že zaň môže on.

***

XIV.

Keby nemyslela prevažne logicky, čoraz viac by bola bližšie k záveru, že Peter Medňanský má s celým tým prípadom niečo dočinenia. Ani o tom nemusí vedieť (o čom pochybuje), ale je v tom nejaký zapletený. Páchatel' si ho určite nevybral náhodne. Za to dá krk. Ale o čo ide, na to nie a nie prísť. Vŕta jej to v hlave aj doma, aj pri jedle, aj na záchode. Cíti sa ako posadnutá. Možno je to iba jej utkvelá predstava, možno sa mýli... No už veľakrát sa ukázalo, že jej inštinky sú správne.

Pozerá dokument o chobotnici maskovanej. Pripadá jej ako dokonalý tvor. Dokonalejší ako ľudia. Táto chobotnica sa vie náhle a dokonale prispôbiť situácii. Vie rýchlo zmeniť vizáž na nepoznanie, až je ťažké hádať, aká je jej vlastná podoba. Dokáže sa tváriť ako krab mierne zahrabaný do piesku a pohybom vábi sexuálne žiadostivých samčiekov, ktorých potom zožerie. Keď sa blíži nebezpečenstvo v podobe ryby, alebo iného morského predátora, ktorý by si na nej mohol pochutnať, zmení podobu na jeho prirodzeného nepriateľa a napodobní aj jeho pohyby, napríklad morského hada, alebo jedovatú rybu, či iného nebezpečného živočicha. A keď sa blíži predátor, pri ktorom sa nevie zamaskovať na ešte nebezpečnejšieho, jednoducho sa stane neviditeľnou a splynie s prostredím. Dokonalá kamufláž! Tajní agenti všetkých národov sa jej nevyrovnajú ani zďaleka. A nemusí preto podstupovať roky učenia. *Thaumoctopus mimicus* – keby si mala vybrať, ktorým tvorom by chcela byť, bol by to presne tento – sršiaci prirodzenou inteligenciou aj bez toho, aby sa učil. Ona sa odmala musela učiť až priveľa. Nie preto, že

by bola hlúpa, ale preto, lebo jej robila problémy koncentrácia. Teraz už vie, že koncentrácia nerobí problém väčšinou deťom z vyrovnaných, spokojných rodín, z bezproblémového prostredia, ktoré dáva priestor na zdravý vývoj dieťaťa. Ona také prostredie nikdy nemala, takže si tento nedostatok odvodzuje z toho. No nikdy nemala problém so známkami, naopak, boli vždy výborné, len neboli získané ľahko. Kým niekomu stačilo počúvať učiteľa a aj o tri dni si pamätal, čo hovoril, ona sa v tých časoch nedokázala sústrediť ani na písanie poznámok, preto jej vždy to, čo si doniesla zo školy domov, nedávalo zmysel.

Celý jej život je drina. Niekedy by najradšej zmenila podobu, prácu, život... aj keď iba na niekoľko dní, či hodín. S radosťou by vymenila policajnú uniformu za plesové šaty, biely plášť v laboratóriu, alebo aj elastický overal v neónových farbách z osemdesiatych rokov. Keď sa pozrie na svojich kolegov a všetky tie uniformy... sú úplne zbytočné. Myslela si, že si na ne zvykne, ale doteraz si sama pred sebou pripadá trápne, keď sa vidí v zrkadle. Policajná uniforma by mala prirodzene vyvolávať rešpekt, ale jej to pripadalo vždy naopak. Policajti v uniformách sú jej smiešni. Sama sebe je na smiech.

Keď sa prezliekala z uniformy, z vrečka jej vypadol kvietok z alobalu. Akýsi vnútorný absurdný hlas jej hovorí, že ten niečí zdanlivo nepodstatný výtvar má s celým prípadom čosi spoločné. Netuší čo, nevie ani, kto ho vyrobil, niečo ju ale donútilo narovnať mu hliníkové lupene a dať si ho do tašky. Teraz je na stolíku pred televízorom a začína ju štváť. Hnevá ju skôr pocit, že má pred očami niečo dôležité a nevie nájsť súvislosti. Nemá rada kvety. Zvlášť tie odrezané. Nikdy nerozumela zvyku ľudí obdarúvať sa kvetmi. V kyticiach predsa vydržia iba niekoľko dní, potom sa musia vyhodiť. Sú pre ňu symbolom pomínutelnosti a zbytočnosti. Ten, na ktorý sa teraz pozerá, však taký

pominuteľný zase nie je. Ani nevie, ktorému ozajstnému kvetu sa najviac podobá. Vyzerá univerzálne, tak ako by ho nakreslila väčšina ľudí, ktorí by dostali úlohu nakresliť kvet. Intuitívne zapne notebook a v prehliadači zadá: kvety – symbolika. Objavia sa desiatky odkazov hovoriace o rôznych druhoch a farbách. Ruža – vypovedá o vrúcnej láske a kráse. Vznikla vraj z morskej peny ako bohyňa Afrodita. *V západnej tradícii sa považuje za najkrajší kvet, pričom úlohu zohráva aj farba. Žltá ruža symbolizovala, že ju posielala žiarlivec a sok, zatiaľ čo kytica bielych ruží znamenala, že si ich odosielať váži čistotu toho, komu ich dáva. Červená ruža vždy predstavovala predovšetkým vášeň, bola symbolom bohýň lásky a v umení atribútom Venuše. Je mystickým symbolom túžby po dokonalom ľúbostnom splynutí. V básňach je metaforou krásy milovanej osoby. Ruže sa ukladali na rímske hroby ako prejav smútku. Nesymbolizovali len bolestivú krátkosť života, ale aj nádej na pokračovanie života v inom svete. Ruža uprostred kríža je tiež symbolom Rozekrucianov a predstavuje Kristovo srdce, božie svetlo uprostred kola života.* Tulipán – symbol bohatstva, lásky, úspechu a slávy. Lalia symbolizuje dokonalosť v každom smere, vypovedá o úcte, ochrane, nevinnosti, čistote a úprimnosti. Karafiát, orchidea, pivónia, margarétka... Každý kvet niečo symbolizuje a jej sa to už nechce čítať. Opis jej kvetu aj tak nenájde. Kvet z pozlátka, o ktorom je čoraz viac presvedčená, že je kľúčom k vražde.

Vypne notebook a opäť sa vráti k telke, kde už ide úplne niečo iné. Nejaký base jumper tam skáče z vysokej skaly a šinie si to popri nej akoby lietal. Za ním ide ďalší. Pred skokom hovorí, že to musí robiť iba človek s tréningom. Na to, aby však ten tréning mal, musí zopárkrát skočiť aj s minimom skúseností. Preto nerozumie, o čom to vlastne trepe. Napokon skočí aj ten a plachtí si popri skale v akom-

si prilievavom obleku, ktorý medzi rukami a trupom vytvára akoby blany – malé krídla. Nech si hovoria, čo chcú – o adrenalíne, odvahe a podobných veciach, ona je aj tak presvedčená, že títo ľudia proste iba nemajú dostatočný pud sebazáchovy. Ona sa nerada vydáva napospas osudu. Presnejšie životu, lebo v osud neverí. Vždy jej chýbala odvaha skočiť z vrtuľníka a pristáť s padákom, zobrať si drogu, ktorá by jej správanie urobila nekontrolovateľným, alebo ísť do cudzej krajiny na opačný koniec sveta bez toho, aby vedela tamojší jazyk. Je zbabelec, alebo má iba dobrý pud sebazáchovy? Možno iba priveľa premýšľa, alebo nie je dostatočne vášnivá. Vášniví ľudia vraj konajú bez rozmyslu. A mnohí potom ľutujú, čo urobili. Pri policajnej práci jej však odvaha nechýba, a to jej stačí. Neváhala by vojsť do tmavej budovy za ozbrojeným človekom, keby vedela, že niekto nevinný je v ohrození, alebo prenasledovať nebezpečného psychopata, až kým by ho nedostala. A to sa chystá urobiť aj teraz.

***

XV.

Občas sa jej sníva, že robí niečo, čo nemá. Robí zlé, kruté, odporné veci, ale necíti to tak. Vie, že to tak cítia ostatní, ale ona nie. Rukami sa zabára do niečoho teplého, mokrého, slizkého, do čohosi, čo v nej vyvoláva radosť, čudné vzrušenie z pravdy. Takýto sen, veľmi živý, ale pritom neurčitý, sa jej sníval častejšie, keď bola malá, potom takmer prestal a v poslednom čase sa opäť začal opakovať. Niekedy pri ňom počuje kvílenie, alebo skôr pišťanie – zvierací nárek, ktorý jej potom pílí uši celý ceň. Takýto sen mala hneď prvý raz, keď zaspala, odkedy otec zomrel. Odkedy mohla zomrieť aj ona. Prebrala sa však zo zlého sna do ešte krutejšej reality. Rozlepila oči, pomaly si privykli na svetlo dopadajúce cez pásy žalúzia, a zopár sekúnd jej trvalo, kým jej došlo, že otec tu už nie je. Prepukla v paniku a plač. Kopla do nočného stolíka a rozbila lampu. Načiahla sa po pohári s vodou, ale rozbila aj ten. Zvuk rozbitého skla už privolal mamu, ktorá vyzerala, že je na tom podobne ako ona. Určite nespala celú noc. Sadla si k nej na posteľ a objala ju.

„Teraz musíme byť silné. Zúfalstvo nám otca nevráti.“

„Prejde to niekedy?“ Hlúpa otázka.

„Asi to iba zoslabne.“

Vie, že mama má pravdu. Je to kruté, ale bolesť zo smrti blízkeho človeka nikdy úplne nezmizne. Iba zoslabne, pamäť vybledne, skrátka si zvyknete na to, že tu už nie je. Jej to však teraz pripadá nepredstaviteľné.

„Vieš, občas mávam taký sen... Je odporný a čudný. Je tam veľa krvi a násilia a zvierací piskot... Potom už iba voda, veľa vody. Neviem, čo to má znamenať. Keď som

bola malá, sníval sa mi častejšie, potom už dlho nie, ale ten odporný sen sa mi sníval zase.“

Mama sa na ňu zahľadela, akoby pochybovala o tom, čo hovorí, potom zvažovala a vyzerala, že hľadá slová. „Ty si na to vôbec nespomínaš? Myslela som, že o tom iba nehovoríš.“

„Na čo si mám spomínať?“

Mama opäť stíchne, no po chvíli začne: „Keď si bola malá, nie raz sme ťa pristihli, ako sa hrabeš v mŕtvom zvierati – napríklad vtákovi, alebo mačke. Dokonca si raz zabila zajaca u starkých. Našli sme ťa s neprítomným pohľadom, s krvavým nožom vedľa teba, ako im vyťahuješ vnútornosti. Tamarka... bol to príšerný pohľad. Potom som ťa sprchovala aj polhodinu, lebo si bola celá od krvi a ruky som ti drhla dovtedy, kým ti spoza nechťov všetka nezmizla. Rozmýšľali sme, že s tebou pôjdeme k psychiatrovi, ale potom to prestalo. Už sa to neopakovalo niekoľko rokov, až raz, pred zopár rokmi, keď sme sa presťahovali do tohto domu, zabila si v noci susedovu mačku, ktorá preliezla cez plot. Opäť sme ťa našli na záhrade, v nočnej košeli zastriekanej krvou, ako z toho úbohého zvieraťa vyťahuješ črevá. Susedovi sme povedali, že o jeho mačke nič nevieme. A ty si zas vyzerala, že si na to nepamätáš. Práve vtedy si začala chodiť na druhý stupeň základnej školy, do triedy pre nadané deti, nechceli sme, aby ti dal psychiater nejaké lieky a niesla by si so sebou nálepku „psychicky narušená“. Potom sa to už neopakovalo, nechali sme to teda tak.“

„Prečo mi to hovoríš až teraz? Myslela som si, že to boli iba sny,“ povie, stále neveriac, že by to bola schopná spraviť.

„Neviem, myslela som si, že keď o tom nebudeme hovoriť, tak sa to už viac nestane. Možno mám pocit, že sa už nič horšie ako sa už stalo, stať nemôže, tak ti teraz hovorím všetko na rovinu.“

Trochu sa jej z vedomia, že tie nechutné sny neboli iba sny, zdvihol žalúdok. „Preboha! Pripadáam si ako netvor!“

„Tamarka, ty rozhodne nie si netvor.“

„Čo ak mám niečo spoločné s otcovou smrťou, len si na to nespomínam?“

„Ako by si mohla?! Ved' máš sotva päťdesiat kíl. Ako by si vyniesla dvoch dospelý mužov na akúsi povalu? Ved' aj ty si bola v ohrození!“

„Ja som ten dom už videla.“

„Čo?!“

„Keď ste boli preč, bola som sa na tom kopci prejsť a videla som ho z diaľky.“

„Čo ti to prišlo na um?“

„Nudila som sa, vždy som sa tam chcela ísť pozrieť a vidieť mesto z diaľky, tak som sa išla prejsť.“

„Sledoval ňu niekto?“

„Nie, pokiaľ viem.“

„Boli tam nejakí ľudia?“

„Nie.“

„Preboha, Tamara, sama chodiť len tak po kopcoch?! To sa nebojíš?“

Zaujímavé, že otec predvčerom zomrel, ona skoro tiež a mama sa strachuje, že chodila sama po kopci. „Vtedy sa mi nič nestalo. A vidíš... čo sa mne a otcovi stalo teraz!“

„Máš pravdu... ale už nikomu nedávaj príležitosť, aby ti ublížil. Sľúbiš mi to?“

Obom je jasné, že také niečo sa sľúbiť nedá, pretože človeku sa môže stať všeličo, stačí, keď vyjde na ulicu. Napokon, aj keď sedí doma, môže naň spadnúť lietadlo, alebo môže prísť zemetrasenie, ktoré ho zavalí troskami. „Áno, mami, sľubujem,“ povie napokon iba pre silu okamžiku.

„Mami,“ chcela sa jej to opýtať hneď, ale bola zo všetkého taká zmätená, že na to zabudla. Aj keď je to ťažké, vysúkala to zo seba: „nevieš, kto môže byť za tým?“

Jej mama vyzerá akoby naozaj rozmýšľala nad pôvodom celého tohto šialenstva, jej takmer prázdny pohľad a zavrtenie hlavou ju však presvedčilo, že naozaj netuší, kto by jej dcéru, manžela a nejakého cudzieho muža chcel upáliť. Určite si musí pripadať ako v zlom sne, z ktorého sa nedá zobudiť. Bez slova ju pobozká na čelo a ide dole. Včera prišiel brat, určite je už v kuchyni. Keď mu mama zavolala, určite to bol najhorší telefonát v jeho živote. Napriek tomu, čo sa jej stalo, ho ľutuje. Z postele sa postaví aj ona a ide do kúpeľne osprchovať sa. Aj keď sa odvtedy sprchovala už najmenej päťkrát, stále má pocit, že je celá zadymená. Pustí na seba prúd vody a celá sa mydlí od hlavy po päty, vodu si necháva stekať od temena hlavy, steká jej cez uši a jej hučanie je takmer rovnaké ako zvuky ohňa.

Keď má pocit, že zo seba zmyla všetko, čo bolo možné zmyť, vyšla zo sprchy a pozrela sa do zrkadla. Na svojho otca sa nikdy nepodobala. Ani farbou očí, ani farbou vlasov, ani celkovým výzorom. Vždy to pripisovali silným maminým génom. Na mamu sa však podobá iba trochu. Zrejme je po starých rodičoch. Chytí zubnú kefku a pastu, začne si čistiť zuby. Vždy sa pritom pozerá do umývadla – pramienky modrej peny po ňom stekajú, z úst jej idú ďalšie a ďalšie, modrá pena je čoraz belšia, keď vtom sa k nim pridá jeden červený. Čo to...?! Pozrie sa do zrkadla a zistí, že krváca z nosa. Krv z nosa jej netiekla už ani nepamätá. Asi ju ten magor trafil do hlavy prisilno. V nemocnici jej však povedali, že jej nič nie je. Ktovie. Krv ju však začína fascinovať. Podvedome si ju rozmazala po ústach, po brade, po čele... Až po chvíli si uvedomí absurdnosť situácie – v jednej ruke drží zubnú kefku, druhú má zakrvavenú a pozerá sa na svoju tvár v zrkadle, ktorú kriví jemný úsmev.

***

XVI.

Občas sa mu stáva, že teplé farby, na ktoré sa pozerá, miznú. Strácajú intenzitu, tmavnú, až sa napokon úplne zmenia na chladné, sivé, nevýrazné... Okolie razom zmení charakter a jemu sa zdá, že sa ocitol v inom svete. Ani nevie odkedy sa to deje, od malička asi nie, možno sa mu to prvý raz stalo, keď už bol trochu väčší. Vie, že je to tak iba v jeho hlave, že sa v skutočnosti nič také nedeje. Vyvoláva to strach, najmä spočiatku, no teraz si už na to ako-tak zvykol.

Všetko stíchlo, až na plač Stely – jeho priateľky, ktorý sa ozýva akoby cez stenu. Je čoraz intenzívnejší, obráti hlavu smerom k nej a vidí ju krčiť sa pri stene. Rukou si pridfŕza líce, druhou brucho, plače, smrká... Odrazu si spomenie, čo sa vlastne stalo. Všetko je akési čudne zahmlené. Je vôbec možné, aby niečo také urobil?! Zbil ju. Provokovala ho svojimi typickými hlúposťami, malichernosťami, žiarlivosťou... Dal jej facku. To ju ešte viac rozzúrilo. Jeho tiež. Dal jej ďalšiu. Muselo byť tých úderov až toľko?

Už sa mu to stalo? Áno. Ale nikdy si presne nepamätá čo. Iba sa preberie akoby z ľahkého spánku a vidí niečí vystrašený pohľad. Z opisov vie, že bol násilný, nevrlý, netaktný, či hrubý. On však taký nie je. Jeho „obete“ nijakú bitku, alebo iný incident nikdy nenahlásili na políciu, lebo si to zrejme myslia tiež – že taký nie je. Že to bol iba skrat. No stalo sa to opäť. Pozerá sa na svoju ruku, na trochu odreté hánky, nevie kam presne ju udieral. Malo by mu byť zo seba zle, no necíti nič. Akoby sa ho to netýkalo. Jej plač v ňom však vyvoláva výčitky, ktoré naňho doľahnú ako ťažký balvan.

„Stela?“

Nič.

„Prepáč mi!“ Pokúsi sa jej dotknúť, ale odtiahne sa rýchlosťou blesku.

„Ja... neviem, čo sa vlastne stalo,“ čupne si pred ňu a čaká, čo bude ďalej.

Fňukanie po chvíli prestane, rukou si utrie zaslzenú tvár, pozrie sa naňho, vlasy sa jej odhrnú a odkryjú červené líce.

„Preboha, prepáč! Nechcel som!“

„Si psychopat. Mal by si sa dať liečiť!“ Ťažko vstane, prejde do kuchyne, počuť prúd vody, napije sa, zoberie si veci a odíde. Možno ju už nikdy neuvidí.

Čo mohol v takej situácii urobiť? Nič. Nijaké slová ani činy by ju nevylepšili. Možno má pravdu – mal by sa dať liečiť. Nepočul to prvý raz.

Oprí sa o stenu, presne tam, kde sedela ona a zhlboka sa nadýchne. Zavrie oči, opäť ich otvorí, vidí žiarivé a teplé farby. V interiéri ich nemá rád, ale v takých farbách má iba malé predmety, ktoré ho dopĺňajú. Žltá stolná lampa, neónovo žltý spinkovač, červená kanvica na vodu, oranžový hrnček na kávu položený na stole, časopisy hýriace farbami... Všetky opäť žiaria svojimi pôvodnými farbami. Farby sú tu, no Stela je fuč, tak ako niekoľko žien pred ňou. Pamätá si na odreté hánky, na odsudzujúce pohľady, na pocit, že sa dostal do sveta, kde nemal čo hľadať, že sa v ňom prejavila časť osobnosti, ktorá iba v tichosti číha na okamih, kedy sa môže prejaviť znova. Matne si spomína na krik jeho priateľiek, na bitky v baroch, na rozbité fľaše a poháre, na mužský rev a krv, lenže aj keď sa to všetko stalo, je to celé od neho akési vzdialené, tak, ako by sa pozeral sám na seba v nejakom filme. Dokonca v jedno ráno našiel vo vrecku svojej bundy zakrvavený nôž. Ne-
tuší, koho ním porezal, alebo pobodal, z predošlej noci

si pamätá iba alkoholom a dechtom raziaci dych chlapa pred ním, jeho krik a teplú krv na svojej ruke. Nik naňho nepodal trestné oznámenie, nik ho preto nekonfrontoval, doteraz netuší, čo sa presne stalo.

Kto vlastne je? Peter Medňanský – to stojí v jeho občianskom preukaze. Meno vás však nedefinuje. Všetky jeho vlastnosti sú záhadou aj jemu. Psychiater by možno jeho osobnosť vystihol lepšie ako on sám. Možno by ho vystihli lepšie aj ľudia, ktorí ho poznajú. Ako ho však môžu poznať, keď sa nepozná ani sám?

Pozviecha sa zo zeme, dá si variť vodu v červenej kanvici a do hrnčeka strčí vrecko s čajom. Zapne notebook a vyhladá si slová: *agresivita*, *strata pamäti*. Jediné odkazy na obidva výrazy a ich súvis, ktoré našiel na internete, boli v súvislosti s depresiou, alkoholizmom a alzheimerovou chorobou, pričom ani jednu z nich nemá. Vôbec teda netuší, čo s ním je. Možno má nejakú novú formu psychickej poruchy, o ktorej sa doteraz nepíše. Možno je jediný na svete. Pod takýmto prvenstvom by rozhodne nechcel byť podpísaný. Uvádza by sa ako *Medňanského* porucha. A násilníci, čo si po ich výčinoch nebudú takmer nič pamätať, by si hovorili „medňantici“, rovnako ako „alzheimerici“, či „parkinsonici“.

Vypne notebook, z hrnčeka vytiahne vrecúško so zeleným čajom a zadáva sa naň. Nevie, prečo má doma oranžové hrnčeky. Vlastne vie – kúpila mu ich jeho bývalá. Tá mala oranžovú rada. On ju neznáša. Podľa neho odpornejšia farba ako oranžová, neexistuje. Raz kdesi čítal, že odoberá energiu. V jeho prípade ho akurát znervózňuje a je mu z nej zle. Hrnček plný horúceho čaju drží odrazu v ruke a hádže z celej sily o zem. Črepiny s oranžovou glazúrou sa rozletia po parketách až do obývačky a tekutina je rozliata nielen po nich, ale zasiahla aj jeho ruku a trochu ho obarila. Ruku si dá pod studenú vodu, jej prúd

ho upokojí a zároveň akoby prefacká. Opäť sa obráti k črepinám a myslí na to, že občas sa tak cíti aj on – rozbitý na márne kúsky, nepodstatný, nenávratne zničený. Bezradne stojí opretý o kuchynskú linku, nevediac, z ktorého kúta začať skôr zametať.

***

XVII.

„Pozri sa na ňu! Pozri, čo to má zase na sebe. Nechápe, ako si môže baba v dnešnej dobe obliecť niečo také,“ hovorí Dáša a pritom zazerá na ich spolužiačku idúcu po ulici.

Je zvyknutá, že Dáša vkuse melie niečo nepodstatné, ale dnes jej to naozaj pili uši. Na druhej strane, niekedy jej to padne vhod, hlavne vtedy, keď sa jej nechce rozprávať. Dáša si totiž vystačí aj sama. Keby pred ňu postavila zrkadlo, porozprávala by sa rovnako dobre sama so sebou. Keď však nadhodí nejakú inú tému, nechytá sa a stále si melie to svoje. „Vieš, niekedy mám pocit, že veci nie sú také, ako sa zdajú,“ povie po chvíli, no jej kamarátka sa tvári, že ju nepočula. Možno ju naozaj nepočula, lebo je priveľmi zamestnaná sama sebou.

„Fialové legíny a žlté tričko! A tie jej vlasy! Vyzerá akoby prešla umývačkou na auto.“

„Myslíš si, že poznáš veci, o ktorých v skutočnosti nevieš nič...“

„Také tričko som nosila na základnej škole, keď som mala asi osem rokov.“

„...a zistenie, že je to tak, vie poriadne našťvať.“

„Žlté tričko! Teraz si pripadám ako idiot.“

„Počúvaš ma vôbec?!“ Odrazu vykrikuje, aj keď dobre vie, že Dáša nepočula ani jednu vetu, ktorú povedala. Ľudia ako ona sa zrejme nikdy nezmenia. A chcieť to od nich je blbosť. Nechápe však, prečo ju dnes Dáša tak štve.

„Čo?!“

„Jasné, že nie! Vždy si melieš iba to svoje. Už mi s tými tvojimi drístami lezieš poriadne na nervy,“ postaví sa od stola v kaviarni, pri ktorom doteraz sedeli a zberá sa na odchod.

„Šibe ti?!“

„Hej, šibe! A čo?“

„Tamara, prestaň a sadni si!“ To je ďalší jej zlozvyk – hovoriť ľuďom, čo majú robiť. Je zvyknutá, že ľudia robia veci tak ako chce, a ju to už dávno šťve.

„Dáša, si povrchná, namyslená, hlúpa a panovačná krava! Daj mi už konečne pokoj!“ Ani si to neuvedomí, odrazu drží pohár do polovice plný koly light (aj o tom, čo budú piť, rozhodla Dáša, aj keď ona je po kole bez cukru vždy nafúknutá ako balón) a hodí ho o zem. Dáša sa v šoku nezmôže na slovo, len na ňu vystrašene zíza. Aspoň ju konečne vníma. Okrem Dáši však na ňu zíza aj celé osadenstvo kaviarne, vrátane čašníčky za barom.

Pokojne teda prejde k pokladni, zaplatí za kolu a rozbitý pohár a vyjde za pohoršených pohľadov von. Jej kamarátka sa s ňou už určite nebude rozprávať a roztrúbi všetkým známym, aký je blázon, ale ju to vôbec netrápi. Návaly spravodlivého hnevu niekedy nie sú na škodu.

Kráča cestou domov, vykašlala sa na autobus, pešo už nešla poriadne dávno a chýba jej to – niekedy by sa aj rada prešla, ale vždy je s niekým, komu sa nechce. Predovšetkým s Dášou. Zo školy je to do kaviarne, kde zvyknú sedávať, iba dole nízkym kopcom, potom už idú rovno na zastávku. Teraz ide popri panelákoch, popri ceste, kde ju míňajú autá a autobusy a ich hluk je oproti tliachaniu jej spolužiačky balzam na dušu. Od diaľnice odbočila na chodník k vedľajšej ceste, potom popri futbalovom ihrisku až k radovým domom oproti, kde býva.

Otvorí dvere a uvidí otcove topánky. Dokelu! Je doma. Neznáša, keď je doma takto skoro, potom sa jej vypytuje na všelijaké blbosti. Akoby chcel hlúpymi otázkami dohnať čas, ktorý s ňou nie je. Najradšej má, keď sa s ním vidí iba ráno, a možno na chvíľu večer, keď príde z práce taký uťahaná, že ho už nič nezaujíma. Niekedy jej pripadá, že s ním nemá nič spoločné. Dokonca sa naňho ani

nepodobá. Jej brat sa naňho podobá oveľa viac, no aj tak vždy mala pocit, že ju má trochu radšej. Niekedy jej však pripadá, že nemá nič spoločné ani s mamou. Zvlášť, keď sa práve teraz v chodbe pozerá na drevený hríb, ktorý tam dala, a o ktorý sa už x-krát potkla. Má chuť doňho kopnúť.

„Ahoj, moja!“ ozve sa otec, počul buchnutie dverí. Má chuť kopnúť do hríbu ešte viac. Nevie, prečo ju vlastne tak irituje. Nemala by o ňom tak rozmýšľať. V podstate ho má rada – veď je to jej otec. Čo keď tu jedného dňa nebude? Čo by robila?

„Ahoj, oci!“ zakričí mu poslušne do kuchyne, kde opäť je nejaké masťné jedlo.

„Ako bolo v škole?“

„Klasika.“

„Klasika?“

„Nič zaujímavé.“ Keby mu povedala, že potom v kaviar-
ni tresla pohár o zem a vynadala kamarátke, nevie, či by jej uveril.

„A ako sa ti darí?“

„Dobre.“

„Nemáš nič nové?“

„Ani nie.“

Chcela sa od neho vymotať do svojej izby, ale zas ju za-
valil zbytočnými otázkami, tak ako čakala.

***

XVIII.

Nemajú na starosti iba jeden prípad. Každý deň sa niečo stane. Stále má pocit, že keby sa intenzívne venovala iba jednému prípadu, bol by vyriešený oveľa skôr. No ich oddelenie je priveľmi malé na to, aby si mohlo dovoliť nasadiť celý tím iba na jeden prípad. Niekedy zavolajú polovicu oddelenia iba k jednému. Ako včera. Sfetovaný muž zmlátil tágom polovicu baru a do auta ho museli natlačiť traja policajti, aj keď už bol v putách. Deväť ľudí z toho baru potrebovalo doktora a štyroch odviezla sanitka. Tržné rany na hlave, vyrazené zuby, napuchnuté oči, krvavé pery... Kvôli jednému chlapovi tam išli tri policajné tímy, pretože nik nevedel, koľko útočníkov tam je. Nakoniec to bolo kvôli mužovi nie väčšiemu od nej a minimálne gramu pervitínu, ktorý mal v sebe, zmiešanému ktovie s čím. Ďalší gram našli uňho. Debil!

Teraz sa opäť pozerá na nástenku, ktorej jasný obraz má v hlave už aj keď zavrie oči. Fotografie z miesta činu, presne tak, ako sa to učili: orientačné – zachycujú zhorený dom s pustým okolím, prehľadné – poskytujú pohľad na vnútro domu, ktorý obhorel na čierny uhoľ spolu s telom, polodetailné – zachytávajú telo zhorené na nepoznanie, detailné – sú na nich vidieť obhorené prsty, tvár, zvyšky schodov, a obhorené kúsky dreva. Jedna sa jej tam celkom páči a celkom pokojne by ju nazvala umeleckou. Je to záber nahor, na oblohu, ktorú lemujú obhorené zvyšky šindľovej strechy. Trčiace trámy a malé doštičky, ktoré bohvie kedy slúžili na pokrytie tohto domu vyzerajú, akoby mali svetu pripomínať, že nič nie je večné.

„Čo sa zase tak tváriš?“ Spýta sa Jakub, ktorý sa pri nej zjavil ani nevie kedy.

„Ako?“

„Akoby si potrebovala psychiatra.“

„To je môj normálny výraz.“

„Blbosť. Tváriš sa tak iba občas.“

„Fakt?“

„Hej. Prišla si na niečo?“

„Nie.“

Jakub je pri nej tak blízko, že môže cítiť jeho salámový dych.

„Ako to môžeš stále jesť?“

„Čo?“ Spýta sa, ako keby nevedel.

„Údeniny sú najnezdravšie potraviny.“

„A čo mám jesť?“

„Niečo zdravšie.“

Je celkom vtipné, že načrtla tému zdravej životosprávy, pričom sa obaja pozerajú na obhorené telo. Rakovský bol takisto pri tele a je si istá, že mu to jeho žena vyčítala. No teraz by bola radšej, keby bol obézny, ako mŕtvý.

„Napadlo ti niekedy, že páchatel' sa hrá s políciou?“

„Každý páchatel' sa hrá s políciou.“

„Nie... myslím, že či to nerobí iba kvôli tomu, aby nás zamestnal, alebo našťval... alebo aby si dokázal, aký je cool, keď ho nedostaneme.“

„Nie.“

„Čo nie?“

„Nikdy mi to nenapadlo.“

„Ale je to možné, nie?“ Vzdychnie si a vyfúkne kyslasto-dymový zápach údeniny.

„Jakub, fakt by si mal prestať do seba pchať salámu, lebo ti asi odumiera mozog.“

Sadne si za svoj stôl, napije sa z kávy, ktorá už vychladla, skríví tvár hnusom a zapne počítač. Všetky fotky, ktoré

si práve prezerala na nástenke, má uložené aj v ňom. Vždy sa však radšej pozerala na niečo reálne, ako iba na virtuálnu podobu. Na druhej strane, tie v počítači sa dajú kedykoľvek zväčšiť podľa potreby. Fotkami sa už však zaoberať nemieni. Ani nevie, ako sa dostala k čítaniu kvalifikácie vražd. Pamätá si to ešte zo školy, ale čo-to jej už z hlavy vypršalo. Vždy ju tak trochu mrzelo, že ich úlohou je iba chytiť páchatel'a, objasniť zločin, a to, čo s kriminálnikmi bude potom, už musia prenechať právnikom a súdu. Potom sa často stáva, že ten, koho policajti naháňali mesiace, dôsledne študovali každú stopu, ktorú zanechal, sledovali ho a napokon chytili, s úsmevom vypočoduje zo súdu, pretože jeho drahý právnik ho z toho vysekal napriek tomu, že každému bolo jasné, že ten zločin spáchal. Načo bola dobrá všetka ich snaha? Načo trávili hodiny svojho života niečím, čo bolo nakoniec úplne zbytočné? Z celého systému je jej zle. No je rada, že je aspoň na tejto jeho strane – je policajtkou, a nie právničkou, pretože drvivá väčšina právnikov sú podľa nej iba pragmatické svine bez škrupúl.

Z prebiehania zrakom po písmenách, ktoré jej už nedávajú zmysel, opäť prejde na fotky z miesta činu. Na čo sa to vlastne pozerá? Na úmyselnú vraždu? Pokus o vraždu? Zvlášť závažnú vraždu? V každom prípade, zabitie z neobľahčivosti to nebude.

Opäť číta: *Ustanovenie týchto troch odsekov bez terminologického odlišenia upravuje tri prípady úmyselného usmrtenia: vraždu prostú (§ 140 ods. 1), vraždu kvalifikovanú, t.j. vraždu s rozmyslom alebo po predchádzajúcom uvážení (§ 140 ods. 2) a vraždu spáchanú za zvlášť priťažujúcich okolností (§ 140 ods. 3). Vo všetkých troch prípadoch sa jedná o obzvlášť závažný zločin.*

Zvlášť priťažujúce okolnosti... Nevidí veľký rozdiel v tom, či niekto zabije dieťa, alebo dospelého, či obeti od-

sekne hlavu, alebo ju zaškrtní. Podľa toho sa však kategorizuje trest.

Odňatím slobody na pätnásť až dvadsať rokov alebo výnimočným trestom bude páchatel' potrestaný, ak spácha čin:

- a) na dvoch alebo viacerých osobách,*
- b) na tehotnej žene,*
- c) na dieťati mladšom ako pätnásť rokov,*
- d) na úradnej osobe pri výkone alebo pre výkon jej právomocí,*
- e) na svedkovi, znalcovi alebo tlmočníkovi v súvislosti s výkonom ich povinnosti,*
- f) na zdravotníckom pracovníkovi pri výkone zdravotníckeho zamestnania alebo povolania smerujúceho k záchrane života alebo ochrane zdravia, alebo na inom, ktorý plnil svoju obdobnú povinnosť pri ochrane života, zdravia alebo majetku vyplývajúcu z jeho zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie alebo uloženú mu podľa zákona,*
- g) na inom pre jeho skutočnú alebo domnelú rasu, príslušnosť k etnickej skupine, národnosť, politické presvedčenie, vyznanie alebo preto, že je skutočne alebo domnele bez vyznania,*
- h) opätovne,*
- i) zvlášť surovým alebo trýznivým spôsobom, alebo*
- j) v úmysle získať pre seba alebo pre iného majetkový prospech alebo v snahe zakryť alebo uľahčiť iný trestný čin alebo z inej zavrhnutiahodnej pohnútky.*

Ďalej nachádza typy a subtypy vražd z kriminalistického hľadiska podľa motívu, a tých je asi päťdesiat druhov, formulovaných kadekým. Od žiarlivosti cez pomstu, cez situačné vraždy, vraždy v rámci únosu, drogové, domáce... až po kultové či sadistické. Celá táto paleta vražd sa môže

odohrávať práve teraz na rôznych častiach zemegule a ona s tým nič nespraví. Dialo sa to, aj sa to bude diať a je si istá, že táto paleta kvalifikácií sa ešte rozšíri.

Z vražd prejde akýmsi automatickým blúdením k samovraždám. Osobne nepoznala nikoho, kto sa zabil. Vie iba, že sa zabil mamin bratranec, ale vtedy bola ešte malá a ani ho nikdy nestretla. Mal devätnásť a obesil sa. Vraj je to najrýchlejšia a najistejšia samovražda, pretože lano uzatvorí dýchaciu trubicu a tepnu vedúcu do mozgu, a tak človek stratí vedomie do desiatich sekúnd. Alebo si zlomí krčné stavce a hneď je po ňom. Lano však musí byť dobre zatiahnuté, lebo inak to môže trvať aj niekoľko minút, čo musí byť dosť nechutné. Napokon, pamätá si aj prípady vrahov odsúdených na smrť, ktorí prežívali dlhé muky, či už v elektrickom kresle, keď bol zle nastavený prúd, alebo na lôžku so smrtiacou injekciou, keď im zle vypočítali dávku jedu. Toto sa skrátka stalo.

Ďalej si spontánne nakliká kuriózne samovraždy, kde sa na ňu vyrútia desiatky vtipných príhod, napriek tomu, že ide o nešťastie. Ľudská škodoradosť skrátka nepozná hraníc. Väčšina tých, ktoré sú opisované, boli spôsobené ľudskou hlúposťou, ale prvé miesto by dala nejakej americkej moderátorke: *Americká televízna reportérka Christine Chubbucková si 15. júla 1974 zmyslela, že spácha samovraždu počas živého prenosu správ. Bola to prvá samovražda spáchaná pred televíznou kamerou v priamom prenose. V to ráno Christine prišla do práce a kolegov prekvapila tým, že ide moderovať živé vysielanie správ. Prečítala bežné správy o lúpežiach a úmrtiach, a po ôsmych minútach vysielania si strelila do hlavy. Na jej stole našli kompletne vypracovanú spravodajskú správu, v ktorej písala o svojom úmrtí. Správne v nej predpokladala, že ju prevezú do blízkej nemocnice, kde zomrie. Jej posledné slová boli: „A teraz, milí televízni diváci, po-*

kračujeme na kanály 40, ako zvyčajne politickým spravodajstvom plným krvi a násilia, kde prvý raz uvidíte v živých farbách pokus o samovraždu. Dobre sa bavte!“

Možno sa niekto aj zabavil. Nevie, či by sa na tom zabavila. Niekoho, kto vám skoro každý deň hlási správy, vidieť streliť si do hlavy. Na jednej strane vtipné, na druhej strane nechutné, a k tomu všetkému, spočiatku ťažko uveriteľné, pretože to bolo sprostredkované cez televíznu obrazovku. No nechutné, sprostredkované a trochu vtipné sú skoro všetky prípady, ktoré kedy riešila.

Pozrie sa na Jakuba, lebo má pocit, že spoza svojho stola na ňu trochu zazerá kvôli tomu, čo mu povedala o saláme a jeho mozgu. Potom vyhodí plastový pohárik od kávy do koša pod stolom a spomenie si na kvietok vytvorený z pozlátka, ktorý pri podobnom koši našla. Niečo jej stále hovorí (možno je to úplná blbosť), že ten kvietok je cestou k objasneniu celého tohto prípadu. Ako však najsť začiatok, netuší.

Myšlienky pretne telefón. Maroš. Čo, dofrasa, chce?

„Čau.“

„Čau. Nevyrušujem ťa?“

Je desať hodín a volá jej do práce. Jasný, že ju vyrušuje.
„Nie, hovor.“

„Ja len... či by si dnes nešla na večeru.“

Nastane až trápne dlhé ticho. Vlastne nevie prečo. Maroša má rada, aj keď je starší, je atraktívny, navyše milý, vtipný... No prečo je stále ticho? Nejaký obranný mechanizmus jej bráni povedať áno. Možno je už dlho sama. Čo ak sa jej práve preto zdá sexi? Čo ak je to obyčajný starý úchyl, schopný chodiť iba s mladšími?

„Barbora? Si tam?“

„Áno, prepáč. Šéf odo mňa niečo chce. Ozvem sa.“ Zloží.

Prečo nepovedala jednoducho: áno? Asi je už naozaj dlho sama.

***

XIX.

Brat nevychádza z izby. Asi má pocit viny. Aj keď nemá dôvod. Tento iracionálny pocit viny majú teraz všetci. Aj mama aj ona. V mysli sa im objavujú nedopovedané vety, nedokonané činy a plány, ktoré mali v súvislosti s otcom. Nikdy mu nepovedala, ako veľmi ho má rada, neurobili spolu vtáčiu búdku, ktorú chcela, keď bola dieťa a chce ju vlastne doteraz, len si to nechcela priznať. Kopa maličkosťí, ktoré mohli byť, ale nie sú, ju zavaľuje tak, až takmer nemôže dýchať. A vina na nej svojím ostrým pazúrom zanechala krvácajúcu ranu, stále má výčitky, že mohla zabrániť smrti otca. Mohla predsa niečo urobiť, mohla sa brániť, mohla brániť aj jeho... vie, že je to hlúposť, že vlastne nemohla urobiť nič.

Na stole v kuchyni sa im zbierajú časopisy, ktorými všetci traja bezmyšlienkovite listujú, akoby im banálne, debilné veci mali priniesť úľavu. Čuduje sa, že v nijakom z nich sa neobjavila správa o tom, čo sa im prihodilo. Polícia síce na ich žiadosť nasadila na prípad embargo, ale nikde, dokonca ani v televíznych správach sa neobjavilo nič o požiari, či o mŕtvom mužovi. Novinári nakoniec vždy niečo vyňuchajú, ale pred ich domom sa neobjavil ani jeden. Teda, pokiaľ vie. Dobré, že tak. Nechce, aby sa niekto priživoval na smrti jej otca a robil z toho senzáciu.

Na kuchynskej linke a na sedačke sa zase hromadí kopa rôznych vecí, ktoré tam vlastne vôbec nepatria – napríklad krémy na tvár, šminky, či oblečenie, pretože mama zaháňa žiaľ nakupovaním. Aj keď je to absurdné, a také niečo by čakala iba od povrchných a hlúpych ľudí, ale naozaj to pomáha. Bola s mamou v parfumerii a minuli tam

priemerný slovenský plat. Kúpila si klieštiky na mihalnice, ktoré určite nebude používať, ale vždy ich chcela mať, parfum, ktorý jej na druhý deň už tak veľmi nevonía, červený rúž, ktorý predtým nikdy nepoužívala a krém proti kruhom pod očami, aj keď nijaké kruhy pod očami nemá. Vlastniť všetky tie veci jej na zopár minút prinieslo pocit spokojnosti. Hlúpe, trápne a možno aj nemorálne. Ako by jej klieštiky na mihalnice mohli pomôcť zabudnúť na smrť otca?! Na druhej strane, kde majú набраť silu celé to nejako prežiť?

Dala si do čaju kocku cukru, ani sa nestihla rozpustiť, keď prišla mama s vedrom v ruke, cez ktoré pretrčala handra. To je ďalší spôsob, akým sa mama vyrovnáva s touto situáciou – keď nenakupuje, tak upratuje. Každý deň vysáva starým vysávačom, ktorý robí hluč ako na letisku, umýva podlahu, umýva riad ručne, aj keď majú umývačku, umýva aj chladničku, takže všetky potraviny z nej musí najprv vyložiť, a potom poukladať naspäť.

„Mami, je tu všetko už také čisté, že môžeme jesť z podlahy.“

„Ale kdeže. Len sa pozri, koľko je tu špiny!“ povie a ukáže na roh kuchyne, kde nevidieť ani smeť.

Čo môže na to povedať? Ostáva jej len pozeráť sa, ako mama šalie. A to ich ešte čaká pohreb! Napozajtra. Keďže je otec obeťou násilného trestného činu, pitva trvala dlhšie, a jeho telo, presnejšie to, čo z jeho tela zostalo, im vydali neskôr.

Nevie si predstaviť, že pôjde na pohreb vlastného otca. Vie, že raz by sa to asi aj tak stalo, ale že takto skoro, na to nie je pripravená. Na to sa nedá pripraviť. A keď si predstaví všetkých tých ľudí, z ktorých väčšinu ani nebude poznať... obracia sa jej žalúdok.

Mama dala do vedra saponát, namočila v ňom handru, a behá s metlou po kuchyni. Už jej lezie na nervy. Dokedy to tak bude?!

Do kuchyne zíde brat. Je strapatý a vyzerá našťvaný, no ona dobre vie, že je iba zlomený. Vždy to tak bolo – svoje trápenie zakrýval maskou zlosti. Vyzerá akoby mal každú chvíľu vytiahnuť zbraň a vystrieľať všetkých naokolo, odkedy prišiel domov. Permanentne našťvaný, zazerajúci a nebezpečný. Vo vnútri je však malý, uplakáný chlapec, ktorý nevie, čo si počať. Niekedy, napriek tomu, že je mladšia, má ho chuť pohladkať po hlave ako nejaké zviera. Jednoduché veci niekedy zaberajú najviac. No to nikdy neurobí. Na to je predsa ich mama! No mama potrebuje pomoc viac ako on. Ktovie, čo si myslia o nej. Možno o nej rozmýšľajú rovnako, aj keď im k tomu nedáva dôvod. Prípadá si z nich troch ako jediná normálna. A pritom jediná z nich, ktorá mohla zomrieť tiež.

Brat zhrabol časopis z kopy na stole, nervózne a bez záujmu ním zalistoval a zastavil na stránke opisujúcej koľko ktorá celebrita pribrala a schudla.

„Spal si?“ Spýta sa mama.

„Ani nie.“

„Urobím ti praženicu?“

„Nie som hladný.“

„Niečo jesť musíš.“

„Mami, prosím ťa, prestaň. Už nie som malý.“

„Aj dospelí ľudia musia jesť.“

Na tento ich dialóg fakt nemá náladu. Odpije si trochu z čaju a vstane od stola.

„Kam ideš?“ Spýta sa mama, akoby jej odteraz musela hlásiť každý svoj krok. Dúfa, že ju to skoro prejde a nebude ich s bratom držať na vodítku.

„Do izby. Kam inde by som šla?“

Brat na ňu zazrie, ona mu to vráti a ich komunikácia pre ten deň zrejme už skončila. Aj tak sú všetky slová zbytočné.

Vyjde do izby, pozrie si telefón, kde nájde esemesky a zmeškané telefonáty aj od ľudí, ktorí sa jej dovtedy ozvali sotva dvakrát do roka. Zaujímavé, ako sa správy rýchlo šíria. Nechce sa jej nimi zaoberať. Zapne notebook a otvorí súbory s fotkami, na ktorých je aj otec. Rodinné oslavy, dovolenky a bláznivé otcove nápady, kedy fotil len tak – podľa toho tie fotky aj vyzerajú. Možno vtedy, keď ich všetkých fotil len tak, zaradom, v teplákoch, neupravených a vzpierajúcich sa, chcel tiež iba dobehnúť to, že s nimi trávi málo času. Vysmiate tváre pri narodeninových tortách, silené úsmevy, úprimné úsmevy, vianočné stromčeky, morské pobrežia, horské chaty... Starí rodičia, ktorí už nežijú. Prvý raz si pomyslela, že je to dobre, pretože vraj nie je nič horšie ako prežiť smrť vlastného dieťaťa.

Všetky tie tváre sa jej začínajú zlievať. Dve oči, nos, ústa. Ľudia sú si podobnejší, ako si myslia. A všetky zachytené situácie sa jej takisto začínajú zlievať do jednej, ktorá toho aj tak veľa nehovorí – pokus o zachytenie okamihu, o ktorom si fotograf myslí, že by si ho mali pamätať. Ale nijaké fotografie aj tak o vás nepovedia takmer nič. Niekedy z nich dokonca môžete získať úplne iný dojem z človeka, ktorého zachytávajú. Na fotografii sa môže zdať príjemný, ale pritom je to sadistická sviňa. Alebo môže vyzeráť ako sériový vrah, a pritom je jemný altruista. A tak ďalej... Pozerá sa na otca a spoznáva zábery, ktoré fotila sama. Najradšej má také, na ktorých nevie, že bol fotený.

Už si uvedomuje, že tu nie je a všetky tieto fotky jej ho majú pripomínať. Tak prečo neplače?

Ešte raz pozrie na mobil, ktorý pred chvíľou zavibroval. Eseseska od Petra Medňanského. Predtým, ako prišli policajti, si stihli vymeniť čísla.

Ahoj, ako si na tom? Môžem prísť zajtra na pohreb?

Nevie prečo, ale má pocit, že ju s tým mužom niečo púta. Nie je to fyzická príťažlivosť, ale akýsi pocit blízkosti. Možno je to tak preto, čo spolu prežili, a tým, že ju zachránil, ale tuší, že by to tak bolo, aj keby spolu neprešli hroznou udalosťou.

Rada ťa tam uvidím. A ty? Ako ti je? Je prvý človek, ktorému dnes odpísala. Naozaj ho tam rada uvidí. Teda, ak ho nájde medzi všetkými tými ľuďmi, ktorí jej budú chcieť podávať ruku a ľutovať ju.

Ešte ma trochu bolí hlava, ale je mi fajn.

Rozmýšľa, či mu ešte napísať. Po chvíli dodá: *Stále netušíš, kto to mohol byť?*

Nie. A ty?

Nie.

Naozaj nevie, kto by to mohol byť a je celkom možné, že sa o to pokúsi znova. Možno sa raz opäť ocitnú v horiacom dome, tentoraz už uväznení tak, aby odtiaľ nešli.

***

XX.

Obliekla si čierne koktejlky, obula vysoké lodičky, ktoré nemala na nohách už ani nepamätá a pery si natrela červeným rúžom. Pozerá sa na seba v zrkadle a usúdi, že polhodinová snaha vyzerat’ “žensky“ stála za to. Vlasy zopnuté hore nosí bežne, ale teraz ich má upravené, hladké a lesklé. Keby ju takto videli kolegovia v práci, možno by ju ani nespoznali. Načo je vlastne celé toto divadlo – ukázať druhému človeku svoje najlepšie stránky, keď ich možno prevažujú tie blbé, ktoré ukázať nechce? Snaha ukázať sa v čo najlepšom svetle je smiešna. Ak spolu dvaja zostanú vo voľnom páde, poblúznení falošnými ilúziami, dopadnú veľmi tvrdo, keď ich dostihne realita a objavia v tom druhom to, čo predtým nevideli. No... je to tak – vnútorný hlas v nej kričí, že musí trochu hrať divadlo. A neurobiť nijakú chybu. Tú by si zapamätal najviac, nech by prišla akokoľvek vysmiata a vyparádená. Ako rečník – ľudia si zapamätajú jeho zaváhanie, krátku pauzu, kde mu vypadli slová viac ako celý prejav.

Ešte raz sa pozrie do zrkadla, odsúhlasí vlastný výzor, zoberie kľúče a vykročí z domu.

O pätnásť minút ho už vidí usadeného v reštaurácii. Mešká päť minút, tak ako sa patrí. Nevie, prečo je to tak, ale okolím jej bolo za celý jej život natlačené do hlavy, že na rande má muž prísť v predstihu. Pozerá sa do mobilu, ešte si ju nevšimol. Na stole je jeden pohár pri váze s kvetmi, pije biele víno. Má biele tričko a na ňom sivé sako – tým sa nič nedá pokaziť, keby bola muž, obliekla by si asi to isté. Výraz má neutrálny – neprezrádza nijaké silné emócie, vyzerá však nevyspato a staršie, ako si jej pamäť zafixovala z minulých dvoch stretnutí. Raz sa stretli v bare, kde sa, ani nevie ako, dali do reči, a o týždeň sa za ňou objavil v kine. Zvláštne je, že vždy bol sám. Nie, že by

byť sám nebolo normálne, naopak, schvaľuje, keď niekto nie je zaťažovaný na nepísané spoločenské pravidlá, ale ona by sama do baru, alebo do kina asi nešla. Keď prichádza k nemu, tak si uvedomí, že policajné postrehy mala radšej nechať doma, lebo takéto „šacovanie“ človeka nie je v začínajúcom vzťahu nikomu na prospech. Ale to vlastne robí každý, bez ohľadu na to, či je policajt.

„Ahoj,“ pozdraví ju, keď ju konečne zbadá.

„Ahoj, prepáč, že meškám,“ povie, aj keď je obom jasné, že meškanie bolo cielené.

„Ahoj, rád ťa vidím. Čo si dáš?“

Naozaj vyzerá straši, vlasy má už prešedivené, po stranách sa mu robia kúty, okolo očí má jemné vrásky, no celkovo vyzerá k svetu.

„Biele víno.“

Nevie, či to s ním potiahne ďalej.

„Aký si mala deň?“

Aký môže mať deň na policajnej stanici? Keby mu okomentovala všetky veci, ktoré rieši, najmä obhorenú mŕtvolu, na ktorú sa pozerá každý deň, tak by asi rovno zdupal.

„Normálny. Kopa práce. A ty?“

„Podobne. Tak ako každý deň – otrava, ale dá sa to zvládnuť.“

Hovoril jej, že robí pre programátorskú firmu. Pripadá jej, že teraz každý druhý človek robí niečo spojené s počítačmi.

„Čo budeme jesť?“

„Neviem. Ja by som si dala grilované kurča so zeleninou. A ty?“

„Ja si dám to isté.“

Príde čašníčka, objednávajú si, a potom chvíľu ani jeden neprehovorí. Napriek tomu to nie je trápne, akoby sa mohlo zdať. S ním nie. Iba skúmajú jeden druhého bez

zbytočných rečí, ktoré mnohí zo seba automaticky súkajú, len aby nebolo ticho. Vidí svetlomodré oči, jemné ruky s dlhými prstami a pokojné pohyby. Odrazu si spomenie na jej bývalého frajera Laca. Ten mal trhané, nepokojné pohyby, stále sa vrtel a obšival, akoby bol na drogách. No nebol. Bol iba trochu neurotický a mal nepokojnú dušu, tak ako ona.

„Som rád, že si s večerou súhlasila,“ ticho napokon pretne Maroš.

„Ja tiež,“ v duchu dodá „Zatiaľ.“

„Riešiš teraz nejaký dôležitý prípad? Ja nijakých policajtov nepoznám. A s inými, ako dopravnými, som sa ani nikdy nestretol.“

„Vlastne áno, ale nesmiem o tom hovoriť.“ Naozaj nesmie vynášať informácie mimo oddelenia. Aj keď... o nejakých informáciách sa dá hovoriť ťažko, keďže ich veľa nemajú.

„Aha... ani trochu? Celkom ma to zaujíma.“

Rozmýšľa, či ho má s jeho vyzvedaním úplne poslať do kelu, alebo mu prezradiť aspoň základné fakty. „Riešime vraždu a pokusy o vraždu dvoch ľudí,“ povie napokon. Hádám nie je novinár, ktorý sa z nej podlým spôsobom snaží ťahať informácie. Viac už z nej aj tak nedostane.

„Fakt?!“

Vyzerá prekvapene, akoby to vôbec nečakal.

„Ehm.“

„Kto zomrel?“

„To ti zatiaľ naozaj nemôžem povedať.“

„Keď inak nedáš...,“ povie a naleje obom víno z fľaše ponorenej do kovovej chladiacej nádoby. Pripijú si na príjemný večer z dokonale vyleštených pohárov. V reštauráciách vyzerá všetko lepšie, aj keď sú to obyčajné, rovnaké veci, ktoré máte doma. Taniere, príbory, fľaše, či jedlo. Sú

iba viac načačkané, upravené, a je na ne kladený väčší dôraz. Aj tomu sa hovorí servis. A za ten sa platí.

O chvíľu je pred nimi šalát s kúskami kurata, sušenými paradajkami v oleji, orechmi a parmezánom. Zahraje v ňom vidličkou, akoby v ňom hcela objaviť ešte čosi viac, ale ničoho sa nedočká. Maroš spokojne prežúva a pozerá na ňu. Keby teraz prehovoril, asi by mu z úst vypadlo rozžuté sústo. Nechápe, čo je to za hlúpy zvyk stretávať sa pri jedle. Keď sa má jesť, nech sa je, a nie rozpráva. Po prvé je to nechutné, po druhé trápne, keď niekomu vidieť medzi zubami kus šalátu, či keď prská jedlo pri rozprávaní. Prečo nemohli ísť iba na drink? Mohli. A predpokladá, že tak aj skončia. Ktovie ako dnes vlastne skončia? K sebe domov ho určite ťahať nebude. S jednou jej predošlou známosťou to v pripitosti urobila a doteraz to ľutuje. Ráno sa prebrala vedľa neho s pocitom hanby a viny, že po dvoch stretnutiach sex iniciovala ona. Jemu to bolo asi jedno, ale jej hanba ju natoľko ovládla, že ho už nikdy viac nechcela vidieť. A sex s Marošom si zatiaľ vlastne ani nevie predstaviť.

„Prepáč, že tak vyzvedám: máš deti?“ Vypadlo to z nej, ani nevie ako. Nechcela sa ho to spýtať takto náhle a na rovinu, ale asi sa v nej zase prebudil vyšetrovateľ.

„Nie. Viem, že mám na to vek, ale veci sa vyvinuli tak, že nemám ani jedno.“

„A bol si už ženatý?“

„Áno. Bolo to už dávno a nerád by som sa k tomu vracal.“

To je zase niečo, čo by zaujímalo ju. No rešpektuje, že o tom nechce hovoriť. Ona tiež nechce hovoriť o svojom prípade aj o kope iných vecí.

„Aha,“ precedí cez zuby a do úst si dá mäso, šalát a paradajku napichnuté na vidličku v presnom poradí.

„Niekedy sa skrátka veci vyvíbia tak, ako nečakáš. A musíš sa rozhodnúť, či si s nimi schopná žiť, alebo nie,“ pokračuje sám.

„Hm... to je pravda. Niekedy môžeš byť prekvapený aj zo seba.“

„Už sa ti to stalo?“

„Čo?“

„Že si prekvapila samu seba.“

„Áno. Veľakrát.“

Spýtavo sa na ňu pozerá, čaká, že bude pokračovať.

„Napríklad, keď mi nejaký film vohnal do očí slzy. Vždy som si o sebe myslela, že som pomerne skeptická, preto ma niečo také vždy prekvapilo. Alebo keď ma niečo dokázalo neprímerane naštváť a ja som vybuchla, až som nepoznávala samu seba.“

Usmial sa. „To je normálne. Stáva sa to všetkým.“

Keby bol len trochu mladší.

„Aj tebe?“

„Aj mne.“

No možno je dobré práve to, že je starší. Možno sa k nej hodí práve taký.

„Plačeš pri filmoch?“

„Hej.“

Obaja vypuknú v smiech.

Dezert si nedajú, ale dajú si ďalšie víno a ich rozhovor ďalej pokračuje v duchu vypočúvania svedkov, čiže otázka, odpoveď, ďalšia otázka, ďalšia odpoveď. Pri odchode si Barbora všimne časopisy na stojane pri stene, a na jednom z nich veľkú fotografiu Toma Cruisa s dieťaťom na rukách.

Potom sa išli prejsť po večernom meste, len tak, bez cieľa. Prešli popri reštauráciách a baroch, po pešej zóne osvetlenej nočnými lampami, popri parku, a teraz kráčajú k rieke, ktorú počuť už z diaľky. Svieži vánok má nádych romantiky, nových začiatkov a dodáva chuť snívať. Objavia sa nečakané možnosti, ktoré pokladala za nedosiahnuteľné, odrazu sa dotýka vrcholu vysokých kopcov, z kto-

rých hrozí tvrdý pád. Skeptik v nej hovorí, že má z tých výšin dobrovoľne zostúpiť a prestať sa nechať unášať. Odrazu ju chyť za ruku. Príde jej to prirodzené, no zároveň trochu desivé. Prečo vlastne desivé?

Otázka.

Odpoveď.

Pretože nevie, čo od nej chce. Asi to nevie ani on. No možno v tom má jasno – iba ju dostať do postele a ukončiť to, alebo s ňou chce stráviť zvyšok života a mať s ňou deti, ktoré nikdy nemal. A čo vlastne chce ona?

Otázka.

Odpoveď.

To keby vedela...

„Je tu príjemne.“

„Ehm. Večerný vzduch som vždy mala rada.“

„Ja tiež. No ranný mám radšej. Akoby sa zem očistila a nabrala nové sily.“

„Ranný ma núti rozmýšľať racionálne, ale večerný vo mne vzbudzuje pocit, že keď zavriem oči, môžem sa ocitnúť v inom svete.“

Zastane, obráti sa k nej. „Tak ich skús zavrieť,“ povie a čaká.

Vie, čo bude nasledovať. Nechce sa podvoliť nijakej hlúpej hre, nemá predsa šesťnásť rokov, a on takisto nie. No uprene na ňu hľadá, tak čo iné jej zostáva. Bolo by trápne povedať: „Nie, nezavriem,“ a ťahať ho ďalej. Zavrie teda oči a o chvíľu ucíti jeho pery na svojich. Lacné, trochu trápne, ale zaberá to. Pobožká ju a potom sa jej pozrie do očí. Je celkom dobrý psychológ, pomyslí si. Bol by dobrý vyšetrovateľ.

Usmiejú sa jeden na druhého a pohnú sa ďalej. Nevie, ako skončí táto noc, ale má pocit, že určite nie zle.

***

XXI.

V predajni hrá primitívna hudba a on sa začína potiť. Predavač mu hovorí, ako sa má k notebooku správať. Snaží sa mu nanútiť najrozmanitejšie príslušenstvo, ktoré nechce. Tvrdí, že ukladačí priestor prístroja je obmedzený, akoby to nevedel aj bez neho. Tvrdí, že si má kúpiť disk s kapacitou päťdesiat gigabajtov, lebo ten mu vydrží do smrti. Alebo USB kľúč s kapacitou tridsať gigabajtov, lebo tam sa zmestí veľa obrázkov. Hovorí, že si má kúpiť špeciálny roztok na čistenie, akúsi dezinfekčnú plastelinu a puzdro na notebook za šesťdesiat eur. A on mu má chuť povedať jedine: „Drž hubu, a daj mi ten notebook!“

Z jeho výrazu je to určite jasné, no predavač sa nevzdáva a nevýrazným hlasom ako robot ďalej hovorí o naprogramovaní, o tom, ako to všetko funguje, a o vírusoch. Vraj si má dať nainštalovať najsuper antivírus, síce za takmer sto eur, ale vraj ho nenapadne nijaký hacker.

Drž hubu!

Má naň dať pozor v autobuse, lebo vraj stačí iba ťuknutie a notebook je v háji.

Má ho chuť ovaliť ho ním po hlave!

Práve s tým super kvalitným puzdrom by sa niečo také nestalo.

Kretén!

Po chrbte mu stekajú kropaje potu a začína predavača fakt nenávidieť. Určite nie je jeho práca otravovať zákazníkovo. Aj keď je schopnosť empatie uňho asi nulová, musí predsa vidieť, že to čo hovorí, mu ide na nervy a ide jedným uchom dnu a druhým von. Už reční asi sto hodín a na čele nemá ani kvapku potu, zatiaľ čo on si pripadá

ako topiaca sa zmrzlina. Hlúpa hudba sa vystriedala za inú hlúpu hudbu, vrátila sa k tej predošlej a ten debil sa ho spytuje, či chce ten najšamsupergeniálny antivírus, s ktorým neochorie asi už ani on sám, alebo nie.

Nie.

To je chyba, lebo počítač bude vystavený riziku.

Ja viem.

Môže mu dať aspoň puzdro a čistič?

Puzdro predsa má, aj keď staršie, ale čistič nikdy ani nemal.

Dobre. Ešte chce vedieť meno, na ktoré bude prístroj registrovaný.

Predsa, na jeho vlastné.

Chce teda občiansky preukaz, z ktorého si odpíše meno: Peter Medňanský.

Konečne zráta výslednú cenu aj s naprogramovaním a so spokojným výrazom povie: „Dokopy to bude šesťstotridsaťdva eur.“

Debil! Určite si myslí, že preto, lebo má iba dvadsať rokov, peniaze naň mu dali rodičia. Jeho otec by mu, podľa neho, na „takú blbosť“ nikdy nedal peniaze, tak si naň musel zarobiť sám. Ako? To nech nechce vedieť.

Zaplatí kartou a musí počkať, kým mu ho naprogramujú. Zatiaľ vyjde z predajne, lebo z tej hudby sa mu začína točiť hlava. Možno sú tí predavači takí otravní práve kvôli nej. No najskôr asi nie. Ten jeho ksicht si dobre zapamätá.

Oproti sú predajne s obuvou, s handrami a drogéria. V prostriedku sú aj lavičky, ale nesadne si, pomaly kráča uličkou medzi obchodmi. Míňajú ho väčšinou dvojice – dievča – dievča, muž - muž, žena - muž... Nech sú oblečení a upravení akokoľvek, nech hovoria hocičo, aj tak sa cíti ako v džungli, kde cítiť iba hodnotiace pohľady a pudy. Ženy vystavujúce na obdiv svoj zmaľovaný ksicht, značkové handry, vyčesané vlasy a náušnice veľké ako pre

kravy na farme hovoria niečo svojim kamarátkam, pritom registrujú každého muža v okolí, vrátane jeho, a snažia sa vyzerať v čo najlepšom svetle. Nevypovedané slová sú tu zreteľnejšie ako všetky reči dokopy. Zažil to už veľakrát a na rôznych miestach. Ľudia melú a melú, a pritom vnímajú, registrujú oveľa silnejšie niekoho, s kým zdanlivo nekomunikujú. Bar – baba sa občas na sekundu pozrie na muža, potom ho päť minút ignoruje, potom ho periférne vníma, keď sa postaví a ide na záchod, keď pije drink, či kričí niečo kamarátke do ucha. Potom oňho opäť zavadí pohľadom, a zase ho ignoruje, dúfajú, že urobí prvý krok on. Klasika. Maškaráda. Hlúpe divadlo.

Presne takáto žena ho zaregistrovala takmer hneď, keď vyšiel z predajne s elektronikou. Nevyzerá zle a je si toho vedomý, no nikdy nehral hlúpe hry. Zacítil jej pohľad, no neotočil sa, nech sa dievča trochu potrápi. Ženy aj tak najviac priťahujú muži, ktorí ich urážajú svojou nevšímavosťou. Na to prišiel už dávno. Ide jeho smerom, spomalil, už ide takmer popri ňom, vytiahla teda mobil a pozerá naň, aby mohla spomaliť aj ona. Jednoducho jej v duchu povedal: „Pod' za mnou!“ A ona naozaj ide, keď zabočí do obchodu s oblečením. Niekedy sa musí zasmiať nad tým, aké je to jednoduché. No možno iba preňho.

Hrabe sa v stojane s košeľami, ona ide k tričkám. Hrá tu iná, no rovnako hlúpa hudba, ale jemu to už neprekáža. Umelé svetlo a chladná klimatizácia mu padli celkom vhod. Vie, že ho neustále registruje. Vtom sa na ňu uprene pozrie.

Zostala v pomykove.

Pohľadom ju upokojí, nahodí jemný úsmev, ani nie tak ústami, ale očami.

Usmeje sa aj ona.

Priblíži sa k nej, stále je trochu šokovaná. Asi jeho priamosťou. Vždy sa sám seba pýta, čo vlastne čakajú. Prejde

popri nej veľmi blízko, chytí ju jemne za malíček tým svojím, a ona ho ako omámená nasleduje.

Dvere.

Zámka.

Zrkadlá.

Umelé svetlo.

Blond vlasy.

Sukňa preč.

Nohavičky tiež.

Zadržované vzdychy.

Koniec.

Keď vychádzajú zo skúšobnej kabínky, ona sa ide takmer prepadnúť od hanby, zatiaľ čo on sa sám seba pýta: Je toto vôbec možné?!

Ženy sa hrajú na slušné, upravené, cool dámy, a potom si to rozdajú na verejnom mieste s cudzím mužom takmer bez slov. Ani nevie jej meno.

Ako sa zišli, tak sa aj rozišli, ona by asi chcela jeho číslo, chcela by niečo viac – to chcú vždy, ale on sa pratal kade ľahšie. Išiel si po svoj notebook, ktorý už bol naprogramovaný.

***

XXII.

Pohreb bol hrozný. Akoby nad ňou niekto stál s obrovským vankúšom, pripravený zadusiť ju. Všemožné tváre ľudí s rovnakým výrazom vzrušenia a ľútosti. Možno predstieranej, možno nie. Ktovie. Všetko je snové a splýva, akoby sa pozerala cez hrubú sivú fóliu. Pach kvetov a čohosi, čo pripomína smrť. Možno je to sama smrť.

Niektoré tváre nadobúdajú reálne kontúry a vzápätí zase miznú, tváre, ktoré pozná, miznú v sivej zmesi tvárí, ktoré nespoznáva. Jej bratranec z matkinej strany. Keď bol malý, tak koktal, nevedel povedať ani jednu súvislú vetu. V rodine sa hovorí, že je to preto, lebo spadol zo stola na hlavu, keď bol ešte batola. O tom však pochybuje. Teraz hovorí súvislo a pomerne veľa. Od včera bývajú u nich a vôbec si nepamätá, čo to vlastne hovoril. Ani čo hovorili jeho rodičia a jeho sestra. Sesternica z otcovej strany, strýkovia, tety, z druhého kolena, z tretieho, nevie z koľkého... Samo, Agáta, Oto... Spolužiaci, kamaráti, známami... Známe aj neznáme tváre – všetky hovoria to isté – „úprimnú sústrasť“. Čo vlastne presne znamená sústrasť? Niekedy si to možno pozrie v slovníku na internete.

Celé to divadlo jej pripadá ako hlúpy spoločenský zvyk a tlak, bez ktorého by sa všetci zaobišli. No je možné, že keby sa neudialo, ľutovala by to.

Nijaký plač. Iba stres.

Zaplatený pohrebný rečník. Mama si s prejavom lámala hlavu celú noc.

Zase ten príšerný pach kvetov. Dráždi jej žalúdok.

Truhla zo svetlého dreva. A v nej otec. To, čo z neho zostalo. Jeho podobu vidia iba na fotke pred truhlou – je

z akejsi rodinnej oslavy, už nevie presne z ktorej. Fotila a vybrala ju ona. Nie je tam ani veľmi vysmiaty, ani vážny.

Chce ísť odiaľto preč. Chce, aby to už skončilo.

Nijaké slzy, napriek tomu, že smrkajú všetci okolo. Mama, brat, tety, strýkovia. Ona nie. Až je to jej samej čudné.

Až potom. Pustia jeho obľúbenú skladbu – *Love is Strong* od The Rolling Stones. Ten song je celkom dobrý. Prečo plače? Celý čas nič a ona sa rozplače pri veselej pesničke!

Plačú všetci.

Koniec.

Keď vychádzajú, snaží sa ho nájsť. Písal, že príde. Určite je tu. Vie to.

Je tam. Prichádza k nej. „Ahoj,“ povie a podá jej ruku. „Úprimnú sústrasť,“ dodá.

„Ďakujem.“

To isté povie aj jej mame a bratovi.

Mama nevie, kto to je. Nevie, ako vyzerá muž, ktorý jej zachránil život. A nemá chuť povedať jej to. Má lepší pocit, keď je to iba medzi nimi, keď majú s Petrom tajomstvo. Prečo? Nevie. To je jedno.

Teraz pôjdu na kar, kde bude musieť znášať ktovie čo, pritom by najradšej išla domov. Vlastne to môže urobiť. Môže sa vykašľať na všetkých a nik by jej to nevyčítal. Jediný, koho by teraz naozaj chcela mať pri sebe je Peter. Nevie prečo. Nevie, čo to má znamenať. Cíti s ním podivnú spriaznenosť, napriek tomu, že je cudzí. Asi päťdesiat ľudí, s ktorými má podobnú DNA na ňu čaká, a ona by radšej odišla s cudzincom! To nie. To nemôže spraviť.

Vidí ho, ako sa stráca medzi ľuďmi, nasadá do auta a odchádza. A ona sa ocitla medzi ľuďmi, ktorí na ňu zameriavajú pozornosť, vyžadujú tú jej, naťahujú k nej ruky,

krky... Smrteľné ruky, smrteľné krky, smrteľné oči. Všetci tu raz nebudú.

O polhodinu sedí v reštaurácii s päťdesiatkou jej príbuzných. Polievka, kuracie prsia so zemiakmi, dezert. A alkohol. Pijú ho takmer všetci. Lesknú sa im oči. Plač vystriedali úsmevy od ucha k uchu. Smiech. Sem-tam zase plač. Aj tu sú na stole kvety. Úplne zbytočne. Smrdia jej. Nemôže jesť. Nežjedla skoro nič. Jediné na čo má chuť, je zapchať všetkým ústa. Napchať im do úst kusy štrúdle, až by sa zadusili.

Sesternica jej v mobile ukazuje nového frajera.

Strýko ju pohladkal po hlave ako psa.

Mama jej núti koláč – vraj musí niečo jesť.

Teta ju objala akoby mala zomrieť aj ona.

Brat na všetkých naštvane zazerá a úkosom sa rozpráva s bratrancom.

A Dáša vedľa nej (chcela ju tam mať, aj keď netuší prečo) jej hovorí, že by mali ísť na chatu, aby sa trochu odreagovala. Ako sa dá odreagovať od smrti otca?

Musí na vzduch. Musí ísť preč. Zdvihne sa a povie mame, že ide domov.

„Domov? Prečo? Je ti zle?“

„Áno, je mi zle,“ povie, aj keď jej až tak zle nie je.

„Idem s tebou.“

Už len to by jej chýbalo! „Nie, mami, pokojne zostaň.“

„Zober si taxík.“

„Dobre.“

„My nebudeme dlho.“

„Dobre.“ To určite – pomyslí si. Pozostalí tu budú sedieť, až kým všetko nezjedia a nevypijú.

Jednoducho sa postaví, akoby išla na toaletu a vyjde von s Dášou za päťami. Nikomu nič vysvetľovať nemusí. To oni by mali vysvetľovať jej, prečo sa rehocú hodinu potom, ako pochovali jej otca.

Dáša to určite berie ako cool odbočenie od jej nalinkovaného života. Ako raritu, o ktorej môže hovoriť s ostatnými. Cupitá popri nej ako hus, no nelezie jej na nervy. Je celkom rada, že ide s ňou. Berie ju ako kabelku, alebo prívesok... skrátka doplnok, bez ktorého sa síce zaobíde, ale spríjemňuje jej život.

„Nezavoláme taxík?“

„Kašli na taxík, prejdeme sa pešo.“

„Ale mame si povedala...“

„Kašli na to, čo som povedala. Chcem sa prejsť.“

„Je to dosť ďaleko.“

„Nie je to tak ďaleko. Ideš so mnou, alebo nie?“

„Jasné, že hej, veď sa nerozčuluj.“

Svoj status akejsi opatrovatelky by si nenechala ujsť.

Od reštaurácie, od pohrebného ústavu vzdialenej iba kúsok, prejdú na chodník popri ceste k domom, paneláky sa rysujú v diaľke. Kráčajú bez slova, v čiernom ako dve mátohy. Spoza plotu na nich zašteká malý pes. Ľudia, ktorí tu bývajú, sú každý deň svedkami ľudskej pomínutelnosti. Keď sa pozrú von oknom, vidia k nebu stúpať dym z pece, kde končia ľudské ostatky.

Želá si, aby táto cesta nikdy neskončila. Chce len tak kráčať po chodníku, popri domoch a ľuďoch v nich, ktorí si žijú svoje životy bez ohľadu na ňu, popri autách, ktoré občas okolo nej prefrčia, s výhľadom na budovy v diaľke, aj na blížiac sa husté mraky. Teraz sa jej zdá, že je všetko tak ako predtým, všetko ako má byť. Preto nechce nikdy prísť do cieľa.

Po pätnástich minútach chôdze cíti z Dáše naliehavosť – chce jej niečo povedať, no rozhoduje sa, či má držať jazyk za zubami, alebo jej to vyklopiť. Nemusí jej nič hovoriť, vie, že už nechce ísť pešo. No jej slová zastaví niečo, čo obe zbadajú už z diaľky. Na kraji cesty leží niečo, čoho sa obáva, že tam nájdu. Nerozpoznatelná kôpka nadobúda

kontúry, až obe zastanú nad zrazeným psom. Hnedé teličko je neprirodzene pokrútené, z papule vytečená zaschnutá krv. Čo ho doteraz nik nezbadal? Možno zbadal, ale bol mu ľahostajný rovnako ako počas života. Kto pochová jeho? Kto sa oňho postará aspoň po smrti?

Obe naňho hľadajú, Dáša s odporom, ona s ľútosťou. Chce sa jej plakať.

Plače.

Narieka ako zmyslov zbavená.

Neplakala tak ani za otcom. Ako je to možné? Možno plače práve za ním.

Dáša ju márne objíma, rumádzga, nič ju nezastaví.

Z dverí domu oproti vyjde žena. Staršia, s okuliarmi, s novinami v rukách.

„Čo sa tu deje?“

„Je tu zrazený pes. Nie je náhodou váš?“ Spýta sa, aj keď dopredu pozná odpoveď.

„To je hrozné! Nie je náš. Zavolám pomoc.“

Ony ďalej smrkajú – teraz už aj Dáša, tak si žena zrejme myslí, že zrážku videli.

„Ten vodič ani nezastal?“

Hlúpa otázka, keďže tu nik nestojí.

„Nevideli sme, ako ho zrazilo.“

„Aha. Dievčatá, poďte ďalej, kým sa upokojíte.“

„Nie, nerobte si starosti.“

Žena trvá na svojom. „Poďte aspoň na čaj a koláč. Teraz som ho upiekla. Majú prísť vnúcatá.“

Nevie, čím to je, ale starým ľuďom nevie odporovať. Sú pre ňu neznámy druh, ktorému treba zrejme vyhovieť. Asi to tak vníma preto, lebo otcovi rodičia zomreli pomerne mladí, a mama sa narodila jej rodičom, keď už mali vyšší vek, tí sú už tiež po smrti, takže si starých rodičov pamätá iba matne.

Ani nevie, koho vlastne zavolala – či policajtov, cestárov, alebo je na to nejaká špeciálna služba. Sama nevie, kde by volala. Celkom by počítala aj s tým, že ju všade pošlú dokelu.

„A čo vy tu takto, v týchto končinách, dievčatá?“ pýta sa žena a strčí im pred nos bublaninu a pariaci sa čaj.

„Ideme z pohrebu.“

„Ale čo? A koho?“

„Môjho otca.“

„Prepánajána! Taká mladá, a už bez otca! To mi je veľmi ľúto, zlatá moja.“

„Ďakujem,“ povie a dá si z koláča. Tu, u neznámeho človeka jej chutí jesť obyčajnú bublaninu, na rozdiel od vyčakaných koláčov, ktorých bol na kare, medzi jej rodinou, plný stôl.

Dáša je tiež, vidličkou sa snaží napichnúť čerešňu, ktorá jej odfrkla.

„A čo sa mu stalo?“

Tú otázku čakala.

„Bola to nehoda.“ Viac k tomu nepovie.

„To ma veľmi mrzí.“

Na stole obrus z umelej hmoty, na stene kukučkové hodiny, pootvorené dvere do obývačky odhaľujú starý nábytok. Presne toto jej teraz vyhovuje – prostredie, ktoré je tomu jej na míle vzdialené. Jediné, čo má niečo spoločné s jej svetom, sú časopisy, poukladané na parapetnej doske pri okne. Na vrchnom je veľká fotka Toma Cruisa s dcérou na rukách. Hneď si spomenie na fotografie jej otca, ako ju nosí na rukách, keď bola malá. Možno to bolo najkrajšie obdobie v jej živote. Nevedomosť, snové priania, detská radosť a bezstarostnosť. Škoda, že tie skvelé veci si uvedomíte, až keď sa už nikdy nevrátia. Možno ju v živote čaká ešte veľa šťastných okamihov či období, keď však nastanú, znova jej to nebude dochádzať.

Skúma povrch čerešňového koláča ako povrch inej planéty. Vrchy a nížiny, krátery a čerešňové jazerá. Dokázala by sa naň pozeráť celý deň. Svoj život by momentálne bola schopná zredukovať iba na pohľad na koláč.

„Ako vám chutí?“ vtiahne ju do reality žena.

„Je veľmi dobrý.“

„To ma teší. Aj vnúcatá ho majú rady. Chlapci sú vo vašom veku a vnučka len o čosi staršia. Mám dvoch synov a tri vnúcatá. Radosť mi už robia iba oni, lebo muž mi zomrel pred dvoma rokmi. Človek sa musí tešiť z toho, čo má.“

„Ehm...“ precedí s plnými ústami.

Za oknom sa odrazu zatmelo, začínajú padať prvé kvapky. Husté mraky ich dostihli. Keby sa tu nezdržali, domov by možno stihli prísť suché. Dáždnik nemajú, zostáva im buď zavolať si taxík, alebo tu prečkať búrku. Vtom jej napadne, že telo toho psa by mohli aspoň zakryť igelitom, no stará pani už vyťahuje vrece na smeti sama od seba a poberie sa von zakryť mŕtvolu.

Dáša si uchlipne zo šípkového čaju, vyzerá spokojne. Žena sa opäť posadí k nim za stôl a všetky tri počúvajú prudké nárazy dažďa a hromy. Zotmelo sa tak, že museli zapnúť svetlo, žiarovka v kuchyni je prekvapivo slabá, o to viac vidieť blesky za oknom.

„Taká búrka tu už dávno nebola.“

„Môjho strýka zabil blesk,“ povie odrazu Dáša.

„To som nevedela. Prečo si mi to nepovedala?“

„Nebol dôvod.“

Má pravdu. Nebol dôvod. A hovoriť o smrti jej strýka by bolo to posledné, čo by kto od nej čakal. Dáša vie niekedy prekvapiť.

„Mohla si mi to povedať len tak.“

„Bolo to už dávno. Ani si naňho nespomínam. Bola som ešte malá.“

„Blesky sú nebezpečné. Nebezpečnejšie ako si ľudia myslia,“ povie žena. „Dakedy boli ľudia múdrejší. Vedeli, ako sa im vyhnúť. Teraz im ľudia chodia rovno do rany,“ pokračuje. „Predčasná smrť je vždy veľmi smutná.“

Vytiahne mobil a skontroluje čas. O minútu štyri. Ak sú hodiny na stene funkčné, mal by z nich vyletieť vtáčik a gýčovo oznámiť, že čas pokročil. Pozrie si volania. Mama, mama, mama... teta, ujo, spolužiačka, dokonca brat. Mala by im dať vedieť, že je v poriadku. Na druhej strane, keby ich naozaj tak zaujímala, prídu domov. Možno jej volajú preto, že sú už doma a nikde ju nevidia.

Vtáčik nevyletel, asi sú tam iba pre parádu. Dážď neustáva, bubnuje čoraz viac, je taký hustý, akoby spájal oblohu so zemou. Akoby pršalo všade na zemi, okrem bubliny, v ktorej sa nachádza. Ocitla sa obkolesená sivou clonou, v cudzom dome, v cudzom časopriestore. A od smrti jej otca ju konečne ovládol pokoj.

***

XXIII.

Videl ho už z diaľky. Od toho momentu v ňom narastala zlosť. Škeril sa inak ako v tej predajni – uvoľnene a poba-vene, ale odporný úškľabok hodný idiota, a zdá sa, že aj plno rečí má stále. Ten predavač ho skrátka štve. Boris, jeho kamarát, mu hovorí, že ide zobrať ďalšie piva. Stano, druhý kamoš, mu vyfúkne dym z cigarety takmer do ksichtu a bľaboce niečo o jeho otcovi, ktorý je podľa neho debil. Vôbec mu nedochádza, že zaňho platí všetky účty, dokonca aj to, že tu s nimi sedí, cvaká jeho fotrík. Keby mal takého otca on, ani by necekol.

Pozrie sa opäť doľava k stolu, kde sa rehoce predavač elektroniky. Drevené obloženie baru s nádychom červenej stráca sýtosť, farbu mení aj Stanova košeľa – z modro-ze-lenej na sivú. Všetky farby sa menia na rôzne odtiene si-vej. A jeho hnev narastá. Pripadá mu, že sa ocitol v sivej bubline, z ktorej sa dostane jedine tak, že tomu predajcovi zmaľuje ksicht.

Boris doniesol nevýrazné, sivé pivo. Aj Boris je sivý, všetci nadobúdajú čierno-biely nádych v rôznom pomere. Má chuť vyliatť to pivo Stanovi na hlavu. Alebo na jeho ci-garetu – nech ju konečne zahasí. Nevie, prečo mu prekáža Stanova cigareta, keď aj sám fajčí.

Stano kričí Borisovi do ucha stokrát obohratú pesničku.

Začala hrať popová odrhovačka, presne taká ako v tom obchode, kde si kupoval notebook.

Predavač vyciera zuby. Najradšej by mu ich vybil pohá-rom od piva.

Musí sa ovládať! Už sa to viackrát stať nemôže. Nemôže stratiť nervy.

Sivý dym. Ten je tu jediný naozaj sivý.
Sivá bublina.
Prehrýzť sa. Presekať. Predriapať. Cez predavača.
Toto nie je čierno-biely film. Toto je sivá realita.
V jeho hlave.
Napije sa z piva. Chutí rovnako ako predtým, aj keď
všetko vyzerá inak. Na chvíľu sa upokojí. No hlúpy song
sa mu zatne obrovskými klepetami priamo do mozgu.
Takmer vykrikuje od bolesti.
„Čo ti je?!“ Jeho kamaráti vidia, ako sa krčí na stoličke.
Chytá sa za hlavu a úkosom pozoruje predavača.
„Nič!“
„Ale hovno, veď vidím, že ti niečo je!“
„Daj pokoj, Stano!“
Hudba intenzívnie, ľudia sa bavia, menia sa na sivú po-
hyblivú masu.
Prehrýzť sa.
Smiech, výkriky, neúplné slová, gestá, dym...
Vybehne von.
Zhlboka dýcha.
Boris za ním. „Čo ti je?!“
„Nechaj to tak!“
„Šibe ti?“
Predycháva to. Farby sa vracajú. Svetlo nočnej lampy
je žlté.
„Prepáč,“ povie Borisovi, aj keď vlastne nevie za čo.
„V pohode.“
„Je mi zle, idem domov.“
„Teraz?“
„Hej, teraz.“
„Veď ešte nie je ani jedenásť.“
„Vravím ti, že je mi zle.“
„Ako chceš.“
Oprie sa o stenu, po čele mu stečú kropaje potu.

„Mám ťa odkopnúť?“ spýta sa Boris, aj keď na ňom vidí, že nikam ísť nemieni.

„Nie, to je v pohode. Pozdrav Stana,“ povie a prace sa kráčať nočným mestom až k taxikom. Dá sa odvieť tesne pod les, pretože ďalej – k tej diere, kde býva, už nijaké auto ísť nechce. Kráča pomaly, ešte stále trochu vyvedený z miery. Nerozmýšľa nad tým. Neanalyzuje. Je to zbytočné. Skrátka nevie, prečo ho občas ovládne hnev a sivý svet. Ani nevie, či na svete existuje ešte niekto ako on, alebo je jediný. Kašle na to. Podstatné je dostať sa do normálnych koľají.

Popri ňom prejde skupinka dievčat. Po meste chodia vždy spolu, držia sa popod pazuchy a vykračujú ako siamské dvojčatá, či trojčatá. Chichocú sa, uvedomujú si pohľady iných a snažia sa upútať. Ďalšia obohraná pesnička. Nepozrie sa ani na jednu z nich. Vníma ich iba ako beztvárú, nepodstatnú masu. Zato cíti, ako doňho zarývajú ich pohľady. Priam počuje tichý krik: Prečo sa na mňa nepozrieš?! Čo si to vôbec dovoľuješ?!

Kráča ďalej. Odráža sa vo výkladoch zatvorených obchodov. Tmavá postava kráčajúca nocou. Má pocit, že taký bude celý jeho život.

Vysvietené bary sa striedajú s tmavými presklenými obchodmi, baviaci sa ľudia s nehybnosťou, farby s temnotou. Čo vlastne v živote chce? Chce žiť lepšie ako jeho otec. Bratom to stačí, ale jemu nie. Chce sa oslobodiť z tej diery, chce sa oslobodiť aj od sivého sveta. Ak dosiahne jedno, tak určite aj to druhé. Alebo nie? Možno sa mu od sivého sveta nepodarí vyslobodiť nikdy.

Roj múch a nočných motýľov lieta okolo lampy, narážajú na rozpalené svietidlo a spaľujú si krídla. Pomýlené, popletené niečím, čo v prírode hľadať nemá. Umelé svetlá, umelé vône, umelé kvety, umelé materiály, kam len pozrie. Umelosť a faloš sa strieda s prírodou a úprimnosťou.

Falošné úsmevy, falošné presvedčenia, nádeje a ideály. To, čo skutočne chceme, si nechávame iba pre seba. A radi sa nechávame strhnúť sebaklamom.

Prejde popri skupine chlapcov so psom. Trochu neskorro na venčenie. Je mu jasné, že ho majú na výstrahu. Cítia sa s ním silnejší. Dokázali by ho proti niekomu nahuckať? Je to bojové plemeno, tak asi áno. Sú hluční, ziapu na sto metrov. Fajčia, pijú pivo z fľaše. Okolo nich sú už črepiny. Čím je ich viac, tým majú väčší pocit neohroziteľnosti. Ako roj hmyzu, či vtákov. V dave sa stráca aj zodpovednosť jednotlivca. Sú to hlupáci, jeden ako druhý. Prebehne ich pohľadom, a za niekoľko sekúnd je mu jasné, čo sú zač. Dva extra tupé pohľady značiace nedostatok inteligencie, všetci neoblomne presvedčení o niečom, čomu ani sami neveria, iba preto, lebo majú pocit moci, keď sú v skupine. Jeden z nich – tmavé oči, kruhy pod nimi – doma to má ťažké, potrebuje sa vybúriť inak, ďalší – nadradenosť, agresivita, schopnosť riešiť veci iba silou, ďalší – vyzerá, že je tam iba do počtu, asi si v živote nevrzol, na raňajky pije kakao a je rád, že niekam patrí. Aj keď je mu záhadou, prečo práve sem.

Je mu jasné, že ho len tak prejsť nenechajú. Ale z nich nemá strach.

Kričia: „Hej! Ty kokot!“

Nereaguje.

Hodia za ním fľašu. Ešte mala nejaký obsah, ktorý mu ošpliechal nohavice. Svet sivie.

Dýchaj!

Kričia nadávky, trápne provokujú.

Nenechaj sa ovládnuť! Predsa si už nechcel nikomu ublížiť!

Pes šteká, vrčí, zúri...

Svet je opäť sivý.

Obráti sa k nim. Navonok je pokojný, no vnútro má plné žeravej lávy.

Hodia ďalšiu fľašu, ktorá mu dopadne pred nohy.

Pohne sa k nim. Sú plní očakávania, no zároveň v nich vidí pochybovanie. Pochybovanie o sebe. Videl to v každej svojej obeti.

On o sebe nepochybuj. Sú vzdialení asi dvadsať metrov a on sa k nim približuje pokojným, no rozhodným krokom. Dvaja z nich trochu cúvnu.

Pes zúri, je vyhecovaný dostatočne, najradšej by sa už vytrhol a vrhol sa naňho.

Keď je od nich asi päť metrov, zastane a pozrie sa chlapcovi, ktorý drží psa, rovno do očí. Vtom skričí: „Trhaj!“

V sekunde vytiahne vreckový nôž, ktorý dostal od otca k pätnástim narodeninám a presným rýchlym šmahom podreže psovi krk. Zaskučí a hodí sa o zem, pričom sa mu v svetle lampy leskne vytekajúca krv. Vystrekla aj naňho, má od nej mokrú celú ruku a jej striekance má aj na tričku.

Opäť nehybne stojí, z noža mu kvapká krv, vie, že sa už o nič nepokúsia. Nadávky a výkriky vystriedalo ticho. Z vrecka vytiahne vreckovku, utrie si ním nôž, zaklapne ho a dá naspäť do vrecka. Ešte raz sa každému z nich uprene pozrie do očí – nik z nich by si naňho netrúfol. Vreckovku s odporom hodí do koša pod lampou, akoby to boli oni – nežiaduci materiál na tomto svete. Potom sa jednoducho otočí a ide ďalej. Neobzrie sa za seba, no vie, čo sa tam deje. Šokovaný chlapci pribehli ratovať psa, aj keď márne, a poriadne naňho nadávajú. Majiteľ psa možno aj plače. No nik z nich nezavolá políciu, lebo dobre vedia, ako by to dopadlo.

Zoberie si prvý taxík, na ktorý natrafil a ide domov – do bubliny, ktorá je často lepšia ako to, čo je okolo nej.

***

XXIV.

Neznáša to. Neznáša nespravodlivosť. Prečo by mala byť šikanovaná iba preto, lebo nezapadá medzi ostatných? Jej spolužiačka Silvia je malá, chudá, nosí veci po svojej sestre a od ľudí radšej bočí. Preto si z nej v triede uťahujú, pokrikujú po nej, dokonca ju strkajú a ťahajú za vlasy. Hlavne Jano s Marcelom. Idioti, ktorí majú vždy na mále, aby neprepadli. Ju volajú Barbie, aj keď vedia, že to neznáša. No vie, že sa im páči. Najmä Marcelovi. Debil! Do druhej triedy sa pocikával. A Jano má retardovanú sestru, preto už vôbec nerozumie, prečo si dovoľuje niekoho podceňovať. Jeho otec však sponzoruje túto školu, preto mu učitelia tolerujú veľa vecí, za ktoré by už iní žiaci dostali zlú známku zo správania, alebo by ich rovno vylúčili a zavreli do nejakej polepšovne.

Bolo to v deň, keď tí dvaja zničili všetky muškáty, ktoré zasadili pred rokom na hodine prírodovedy. Aj ten jej. Zem rozsypali po celej triede a pripadalo im to strašne vtipné. Spolužiačke rozbili zrkadlo a Marekovi, čo sedí za ňou, roztrhli zošity. Chýbalo im už iba vyburíť sa na Silvii.

„Čo máš dnes na desiatu? Zase perník? Ten ti chýbať nebude,“ a Marcel ho mal razom napchatý v ústach.

„Nechýba sestre sveter?!“

„Odkiaľ máš tú tašku? Také sa už nenosia!“

„Češeš sa niekedy?“

„Čo máš v tej taške? Ukáž!“

A nik s tým nebol schopný nič spraviť. Ani ona nie. Vedela, že keby sa do toho zamiešala, vozili by sa každý deň aj na nej. To isté si mysleli všetci. No v ten deň už pretiekol jej pohár znesiteľnosti.

Cez prestávku pred poslednou hodinou vyčíhala správny moment, keď to nik nevidel – podala Marcelovi lístok, kde stálo: Stretneme sa po škole za ihriskom.

Za ihrisko nechodí takmer nik, lebo za ním je už iba potok a nevedie odtiaľ nijaká cesta. Chodia tam iba tí, čo si chodia cez prestávku tajne zapáliť, a večer tam možno chodia piť.

Sama nevedela, či to zvládne. Či sa jej plán podarí doviest' dokonca a či na to bude mať odvalu. Ale už sa rozhodla, že to riskne. Musí predsa niečo spraviť! Zostávalo jej už len dúfať, že ten debil má dosť odvahy na to, aby tam prišiel. A aby tam prišiel sám.

Kamarátkam, s ktorými chodila každý deň domov povedala, že musí ísť k školskej zubárke. Počkala kým odídu a potom vyšla zo školy. Keď ju ovanul teplý letný vzduch, žalúdok mala stiahnutý a triasla sa od nervozity, no bola pevne rozhodnutá stáť na strane spravodlivosti.

Prešla okolo ihriska, kde počula hlasy starších detí hrajúcich futbal, popri zaparkovaných autách paneláka oproti, popri nejakej búde so zamrežovaným oknom – nikdy nevedela, čo tam je, až k vysokej tráve, pomedzi ktorú bol vyšliapaný chodníček na malú plošinu medzi múrom ihriska a potokom.

Na chvíľu zastala, počúvala, či tam nezačuje Jana, alebo niekoho iného – to by sa ihneď otočila a odišla. Nič. Hlasy sa šírili iba z ihriska. Podišla teda ďalej, a hneď ho zbadala. Stál tam opretý o múr, nevediac, čo robiť. Vyzeral bezradný a hlúpy ako dieťa z pomocnej školy, ktoré sa ocitlo v neznámom prostredí. To ju však nijako neobmäkčilo. Je to debil, ktorý si zaslúži to, čo sa chystá urobiť. Krutý magor, ktorý sa asi nezmení, no aspoň si už možno nebude dovoľovať na Silviu.

„Ahoj,“ povedala, len čo ho zbadala.

„Ahoj.“

„Nemohla som prísť skôr. Nechcela som, aby ma niekto videl.“

„To je dobre.“

Vidieť, že znervóznel, prestupuje z nohy na nohu, hryzie si pery, nevie, čo so sebou. Až jej ho je takmer ľúto. Nevie, čo ho čaká. Je jej vydaný napospas.

„Nevedel som, že sa ti páčim.“

„Myslíš, že sa mi páčiš?“

„Čo?“ Nahodil prekvapený a vystrašený výraz.

„Položila som ti jednoduchú otázku: Myslíš, že sa mi páčiš?“

„Napísala si mi predsa...“

„Napísala som ti, že sa tu stretneme.“

„Áno, ale...“

„Ako by sa mi mohol páčiť taký hajzel ako ty?!“

„Čo?!“

Vyzeral šokovane.

Priblížila sa k nemu tak, až sa ho takmer dotýkala tvárou. „A teraz ma počúvaj: ešte raz sa opovážiš dovoľovať si na Silviu a bude to ešte horšie ako teraz,“ a celou silou ho tresla pästou do tváre.

„Áu!“

Kopla ho do brucha.

„Áu! Čo to...?“

Kopla ho znova.

„Áu!“ Skríkol plačlivo ako zbabelec.

Sadla si naňho a chytila za krk. „Zapamätaj si, že už nikdy viac si na ňu nebudeš dovoľovať!“

„Nie!“

„Čo nie?!“

„Nebudem!“ Prská.

„Nebudeš čo?!“

„Nebudem si dovoľovať na Silviu!“

Povolí zovretie. „Dobre. Sme dohodnutí.“

Postaví sa, otočí a odíde. On zostane ležať. Bolí ju päť. Vie si predstaviť, ako to musí bolieť jeho. Tiež vie, že to nikomu nepovie, lebo mu v tom bráni hanba, že ho zbilo dievča. Celkom sa teší na tie výmysly, čo bude zajtra hovoriť o tom, čo sa mu stalo. Pravdepodobne zo seba spraví hrdinu, ktorého napadli starší chlapi bejzbalkou, alebo také niečo.

Doma si na ruku dala ľad a mame povedala, že spadla. Modrina zmizla až za niekoľko týždňov, rovnako ako Marcelova. Vymyslel si presne to, čo čakala – že ho napadli nejakí chalani, že sa aj skúšal brániť, ale boli v presile.

Ale už nikdy nešikanoval spolužiačku, ani nikoho z triedy. A Jano tiež nie, lebo sám by si to nedovolil. Sami o sebe, jeden bez druhého sú iba ničím nezaujímavé nuly utkané z priemernosti a hlúposti.

Zistila, že ju celkom baví dosiahnuť akú-takú spravodlivosť vlastnými silami. Možno by chcela byť aj policajtkou, alebo právničkou... Ale nie, ona sa už predsa rozhodla. Bude letuška. Alebo pilotka. Bude lietať vysoko nad zemou, do iných krajín, do iných svetov prinášajúcich vzrušenie.

Ktovie, či sa jej to podarí. Alebo či to o desať rokov stále bude chcieť. Už teraz je jej jasné, že ľudské prania niekedy nevychádzajú a život jej môže priniesť úplne niečo iné.

***

XXV.

Prečo je zase na policajnej stanici a prečo má pocit, že tá policajtká vie viac ako im povedala? Pred sebou má kapučíno v plastovom pohári a malú čokoládu. Vedľa nej je mama a pred ňou Barbora Dvorská, ktorá sa jej pýta na otca.

„Tamarka, si si istá, že tvoj otec nebol v čase, keď ste cestovali autom rozrušený, či netrpezlivý?“

„Áno, som si istá. Otec bol taký ako vždy.“

„Ešte raz mi, prosím ťa, povedz, čo sa presne stalo.“ Vyšetrovatelka nadvihne obočie, cez jedno má jazvu. Asi je to následok nejakého zatykania, naháňania, alebo bitky.

„Išli sme s otcom v aute a nejaké auto nás priamo na diaľnici zablokovalo a donútilo zastať. Otec sa pokúsil cúvnuť a odísť, ale nejaký muž v čiernej kukle vybehol z auta rovno pred to naše. Nejakou palicou, alebo bejzbalkou – to presne neviem – rozbil okno, otvoril dvere a udrél otca do hlavy. Pamätám si, že som chcela otvoriť dvere a ujsť, ale akosi to nešlo. Nemohla som sa hýbať. Asi som bola v šoku. Ďalej si už naozaj nič nepamätám.“

„Vaše auto bolo nájdené pri vedľajšej ceste. Pri moste. Hovorila si, že vás zastavil na hlavnej.“

„Áno, ten most si pamätám. Bolo to pri ňom. Odbočka bola blízko. Takže to znamená, že z hlavnej cesty auto dostal on?“

„Vyzerá to tak.“

Mama iba tupo zíza na stôl, zdalo by sa, že ani nepočúva. Vie, že má toho za posledné dni dosť a všetkých tých rečí, čo sa vlastne stalo, má plné zuby. Musí tu však byť, lebo jej dcéra nie je plnoletá a pri výsluchu potrebuje mať

pri sebe zákonného zástupcu. Pokojne mohli odmietnuť prísť, určite je tento výsluch zbytočný tak ako ten predtým, ale nechceli byť nezdvorilé.

„Pani Dvorská, môžem sa niečo spýtať?“

„Samozrejme.“

„Prečo mal ten muž kuklu, keď nás aj tak chcel zabiť?“

Vyzerá to, že konečne naplno upútala jej záujem. Dlhو a uprene sa na ňu pozrie, dokonca by povedala, že na jej tvári zbadala náznak úsmevu. Vyzerá, že sa rozhoduje, čo jej odpovie.

„Možno mal kuklu kvôli ostatným vodičom, ktorí by si ho mohli všimnúť, a možno vás nechcel zabiť.“

„Ako to myslíte, že ich nechcel zabiť?!“ ozve sa konečne mama.

„To neviem, zvažujem iba všetky možnosti.“

Odpije si z kapučína a rozbalí čokoládu.

„Hovorila si, že si nespomínaš, ako vyzeralo auto, ani či v ňom bol niekto ďalší. Nespomenula si si medzitým ešte na niečo?“

Zavrtí hlavou. „Nie. Mrzí ma to.“

„Nemá ťa čo mrziť. To je v poriadku.“

Nič nie je v poriadku. Vloží si do úst čokoládu. Je celkom dobrá na to, že je z policajného bufetu.

„Povedala si však, že ten muž vystúpil zo sedadla šoféra.“

„Áno.“ Nechápe, prečo musí opakovať to, čo už povedala.

Nasleduje ďalší rad tých istých otázok a tých istých odpovedí. Nie, nikoho ďalšieho si nevšimla. Áno, rozbil okno. Nie, nič si nepamätá. Áno, raz už bola na tom kopci. Nie, nikoho tam nestretla. Nie, odvtedy tam už nikdy nebola. Nie, nevyhľadáva opustené priestranstvá. Áno, otec sa predtým správal normálne. Nie, pokiaľ vie, nemal nepriateľov...

Ani si to neuvedomila, popri všetkých tých otázkach zobrala do ruky pozlátka z čokolády a začala modelovať kvietok. Steblo, list, lupene. Pomaly a precízne. Uvedomila si to, až keď sa naň pozerá, až keď ho drží hotový medzi dvoma prstami. Položí ho na stôl a na poslednú otázku odpovie: „Nie, na nič ďalšie si už nespomínam.“

Keď položí na stôl kvietok, Barbora Dvorská zmení výraz. Predtým vážny, takmer odmeraný výraz zmení na zvedavý. Nevidieť to tak ani na jej ústach, ani na zdvihnutom obočí, ale na iskre v očiach. Žiaria jej ako reflektory a upiera ich raz na ňu, raz na malý kvietok z pozlátka. Až je jej to čudné, pretože netuší, čo v nej mohlo vyvolať taký záujem.

„Ten kvietok je pekný.“

„Ďakujem.“

„Kto ňa to naučil?“

Na chvíľu zostane ticho, pretože vie, že by sa od nej čakala nejaká normálna odpoveď – ako otec, mama, kamarátka... ale ju to naučil ten cudzí muž a mama o tom nevie.

„Naučila ma to spolužiačka.“

„Naozaj spolužiačka?“

Akoby to vedela. Vie, že klame. Ale prečo na tom tak záleží? Už jej viac nepovie.

„Pani Dvorská, skončili ste?“

„Áno. To je teda všetko. Ďakujem, že ste prišli.“

Pozrie sa jej uprene do očí, dala jej najavo, že vie, že klame. No čo jej je po nejakom kvietku, a po tom, kto ju to naučil?! Hádám si nemyslí, že ten cudzinec by s tým mohol mať niečo spoločné! Alebo mohol?! Dokelu! Už sama nevie, čo si myslieť. A prepadáva ju paranoja. Ale čo ak nie? Čo ak je jej postoj k tomu celému – že to spáchal nejaký šíalenec a oni mu náhodne prišli do cesty – iba nejakým obranným mechanizmom, aby sa z toho celého nezbĺznila? Ale ako inak to môže byť? Nie, nie... nemôže sa nechať

uniesť bláznivými myšlienkami. To jej prúdi hlavou cestou z policajnej stanice, cestou autom, až domov.

Sedí za stolom v kuchyni a z naberačky nechá odkvapkávať med ako keď bola malá. Rozteká sa po chlebe s maslom, nakláňa ho zo strany na stranu, až kým nie je roztečený rovnomerne.

Rozmýšľa, čo by sa stalo, keby ju Peter nezachránil a zhorela by tam spolu s otcom. Bola by ušetrená od všetkých výčitiek a otázok, bola by ušetrená od nezmyselnosti života. Mama by sa možno zrútila, asi by to nejaký čas trvalo, ale napokon by sa z toho dostala. Možno by si našla aj priateľa s deťmi, novú rodinu, možno by ešte aj sama mala deti... Žila by v inom dome s iným nábytkom, s inými kvetinami a inými obrazmi na stenách. Nezabudla by na ňu, ale dokázala by žiť aj bez nej. Ľudia na pohrebe by plakali, ale o pár rokov by po nej zostala iba vyblednutá spomienka v ich hlavách. Nie je taká výnimočná, ani dôležitá, akoby sa mohlo zdať. Je iba malý článok v kolobehu života, bez ktorého sa svet bude točiť rovnako.

Zahryzne sa do chleba a zabolia ju zuby. Nikdy nebola citlivá na sladké. Asi sa v jej živote zmenilo viac vecí, ako si myslí.

Zajtra sa chystá do školy. Aj keď riaditeľka by jej z psychických dôvodov dala voľno na koľko by chcela, ona už doma nevydrží. Čo by robila? Brázdila by po internete a obrázky hlúpostí by sa jej v hlave striedali s otcovou tvárou a spomienkami naňho.

Vtom sa rozkašle. Najprv si myslí, že jej zabehol chlieb, ale v krku nič nemá. Ide to z hĺbky. Kašle, div si nevykašle pľúca, chytí vreckovku, do ktorej napokon vyplúje čierny hlien. Nestalo sa jej to od požiaru. Dym, ktorého sa nadýchala, sa jej stále drží v pľúcach, aby spomienky boli ešte živšie. Možno ho už bude vykašľávať do smrti. Nikdy sa ho nezbaví.

***

XXVI.

Pozerá sa na seba v zrkadle u mamy. Čím je staršia, tým viac sa na ňu podobá. Aj nezrenovovaná kúpeľňa s modrými kachličkami jej pripomína, že raz zostarne aj ona. Vlastne človek starne každou sekundou, len si to neuvedomuje. Uvedomí si, až keď sa raz pozrie do zrkadla a objaví na svojej tvári jemné vrásky okolo očí, úst, na čele..., keď mu ochabne pokožka, či keď nebude vládvať s dychom tak ako predtým.

Ona ešte nemá viditeľné známky starnutia, ale cíti, že čoskoro sa objavia. Vyzerá unavene a mizerne. A mama jej to neváhala ihneď hodiť do očí.

„Borka, poď už!“ zakričí z kuchyne s večerou na tanieri. Je doma po mesiaci, sľúbila mame, že príde ešte dnes poobede, tak aj sľub dodržala, napriek tomu, že zajtra by sa hodila kolegom v práci.

Je piatok večer, mesto plné ľudí chtivých zábavy po týždennej drine, zabávajú sa v baroch, zatiaľ čo ona sedí s mamou nad pečeným kurčaťom. Nemrzí ju to. Radšej by však bola s Marošom. Je jej s ním fajn, aj keď si to nechcela od začiatku priznať. Stretli sa niekoľkokrát a už má pri ňom pocit, že nemusí nič predstierať. A on zrejme takisto. Aj keď jej pud sebazáchovy hovorí, že by sa mu nemala až tak poddať, riskne to.

Ktovie, čo teraz robí? Povedal, že má veľa nudnej práce, takže celý víkend bude aj tak zavalený robotou.

Mame o ňom nepovedala. Na to je ešte skoro.

Za ten čas, čo nebola u mamy, si trochu odvykla od všetkých tých zbytočností, čo má doma. Od drobností s nádyhom gýča na policiach a skrinkách, po prívesky, fot-

ky a hlúposti zavesené na stene. Zmenšenina sombréra, benátskej masky, farebné pierka, autíčka, sklenené lebky rôznych farieb, hrnčeky plné pier, ktorými nikdy nepíše, záložky do kníh, plastové zvieratká... dokonca má na poličke v kuchyni porcelánovú labuť, čo je podľa nej vrchol nevkusy, ale nikdy nenabrala odvahu povedať jej to.

Kurča s pečenými zemiakmi a šalát. Mama sa usmieva a napraví si prstom okuliare.

„Čo, moja, čo máš nové?“

„Nič také,“ klame.

„Hádzam ťa tam veľmi nepreháňajú.“

„Ani nie.“ Keby mama vedela, čo v práci rieši, asi by ju porazilo.

„A chodíš aj niekam von? Zabaviť sa?“

„Na to veľmi nemám čas.“

„Veď si ešte mladá. Mala by si si užívať.“

„Ja viem.“

Vie, čo má mama na mysli. Či je v jej živote nejaký muž. No mama sa jej na frajerov nikdy nepýtala. Vie, že keď bude chcieť, povie jej to sama.

„A ty?“

„Ále, čo už len ja môžem. Už som stará, každý deň je na jedno kopyto.“

„Mami, ty predsa nie si stará.“

„Ale som,“ povie rozhodne a napichne zemiak na vidličku. „Bol ma pozrieť Tomáš.“

„Asi toho veľa nenahovoril, čo?“

„Borka, prestaň s tým trápnyim humorom!“

Tomáš je jej strýko – mamin brat a je hluchonemý. On sám si z toho vždy robil srandu. Nikdy jeho hendikep nebrala ako problém. Vlastne, že je hluchonemý, si uvedomila, až keď na to reagovali cudzí ľudia. Posunková reč na verejnosti ľudí hneď upúta. Posunkovú reč vedela celkom dobre, no treba ju precvičovať tak, ako akýkoľvek iný ja-

zyk. Keď sa so strýkom už nestretáva tak často, zhoršila sa v nej.

„Ako sa má?“

„Má novú priateľku.“

„Zase? Priviedol aj ju?“

„Nie. Vraj je na to ešte skoro.“

Vie presne, čo tým myslel. Tak je to teraz aj u nej. Tomáš je o desať rokov mladší od mamy, tak bol medzi nimi vždy skôr súrodenecký vzťah, ako vzťah strýka a netere. Na lásku veľa šťastia nemal, zdravá žena s ním nikdy dlho nevydržala, napriek tomu, že je celkom fešák a milý, a keď mal frajerku s rovnakým hendikepom ako on, bolo to vraj ešte horšie. Veľakrát jej napadlo, že možno to bude preto, lebo sa nemôžu poriadne a nahlas pohádať.

„Ktovie, či sa niekedy usadí. Vieš si to predstaviť?“

„Čo?“

„Tomáša so ženou a dieťaťom.“

„Čoby nie. Viem. Viem si tak predstaviť aj teba.“

„So ženou a dieťaťom?“

„S manželom a dieťaťom.“

A zase sú u toho. Takto v poslednom čase končí skoro každá debata s mamou. Muž, svadba, manžel, dieťa. Ako-by ju nepoznala. Ale vie, že ju pozná, preto má niekedy pocit, akoby ju chcela naštváť. Neznáša to! Neznáša tieto reči a hlúpe spoločenské pravidlá jej vždy liezli na nervy. Mama to vie. Prečo teda, dofrasa, vždy vyrukuje s týmito sračkami?!

„A čo ak sa to nikdy nestane?“

„Prestaň myslieť pesimisticky.“

„To nie je pesimizmus. Mami, niekedy mám pocit, že ma dobre nepoznáš. Kedy som sa ja starala o vydaj, alebo deti? Čo ak nechcem ani manžela, ani deti?“

„Veď ja viem... prepáč. Viem, že taká nie si. Ja len... že sa ma každý na to sptuje.“

„Tak im povedz, že som lesba.“

„Čo?“ pozrie sa na ňu zhrozene.

„Bolo by to vtipné, nie?“

„Ani nie.“

Bolo by jej to jedno. Nech im trebárs povie, že potratila s drogovým dílerom a teraz je na psychiatrii. Možno by sa už viac nevypytovali. Aj tak nechápe to hlúpe ľudské škatuľkovanie.

Večer leží vo svojej starej posteli v detskej izbe, nad hlavou plagát Nicka Cavea, oproti polica so starými časopismi. Pozerá sa von oknom na nočnú oblohu, vidieť hviezdy, niektoré z nich blikajú, niektoré z nich zahaľujú mraky. Vždy chcela poznať súhvezdia a s ľahkosťou ich nájsť na oblohe, no nikdy sa to nenaučila. Ani nevie prečo. Asi z lenivosti, z nedostatku času... Nie je na to ešte neskoro, stále sa to môže naučiť. Hviezdna obloha ju vždy fascinovala. Všetky súhvezdia, hviezdy a planéty okolo nich. Koľko ich len môže byť? A kde sa to všetko vlastne končí? Je nekonečnosť vlastne možná? Ak áno, nevie si to predstaviť. No to, že si niečo nevie predstaviť, neznamená, že to neexistuje.

Prevráti sa na bok a myslí na Maroša. Je oproti nej skúsenejší, vyzretejší, dospelejší. Stále si ním nie je na sto percent istá, no cíti, že tentoraz by to mohlo vyjsť. No celkom ľahko sa môže stať, že tu takto o mesiac alebo o rok bude ležať zase a nadávať na seba, aká je sprostá, že verila v nejaký vážny vzťah. Zakázala si naňho myslieť. Keď naňho nebude stále myslieť, možno to práve preto dopadne dobre.

V prítmí vidieť na stene vyrezávaný drevený kvietok. Dala jej ho spolužiačka k nejakému sviatku ešte na základnej škole a odvtedy tam visí. V myslí sa jej vynorí opäť kvietok z pozlátka.

Kvietok ako kľúč.

Kvietok ako hlavolam.
Kvietok ako jednoduché vysvetlenie.
A možno je celkom bezvýznamný a zbytočne sa ním za-
oberá.
Nie, nie. Určite súvisí s tým prípadom a ona na to príde.

***

XXVII.

Zase sa naňho pozerá pohľadom, akoby vedela ešte aj to, čo jedol predvčerom na raňajky. Akoby vedela aj to, čo nevie on. Nemusel súhlasiť, aby sem prišiel. No vyzerá, že jej neurobil láskavosť. Vzhľadom na to, čo sa mu prihodilo v poslednom čase, na to, že iba pred troma týždňami mohol zomrieť a doteraz vykašliava decht, by si mohla dať pohov.

Dookola opakované otázky, dookola jej dáva tie isté odpovede.

Či nemá nijakých nepriateľov.

Nie, nemá. Klame. Jasné, že leží v žalúdku mnohým ľuďom, ktorých našťoval svojimi návalmi hnevu. No čo by s tým mali spoločné Rakovskí?

Čo si pamätá z toho predtým, ako sa ocitol v horiacom dome?

To, čo už povedal hádam desaťkrát. Sedel za stolom. A viac nič.

Čo robil u otca?

Bol na návšteve. (Čo je to za blbú otázku? Musí mať dôvod na to, aby prišiel pozrieť otca?)

Čo sa stalo, keď sa prebral v tom dome?

Čo asi?! Keby sa nespamätal, tak tu už nesedí.

Napil sa z kávy a zjedol malú čokoládu. Začal modelovať kvet z pozlátka, ale výraz v očiach policajtky ho v tom takmer zabrzdil. Zatvárila sa, akoby našla poklad Inkov. Netušil, čo ju k tomu výrazu priviedlo, ale pokračoval v modelovaní. Keď bol kvietok hotový, položil ho na stôl.

„Môžem sa naň pozrieť?“ spýta sa Barbora Dvorská.

„Samozrejme,“ podá jej kvet.

Otáča ho v prstoch a tvári sa nedefinovateľne. Väčšinou rozpozná, kto si čo myslí, ale pri tejto žene už naozaj nevie. Určite to má rada natvrdo, pomyslí si.

„Je to veľmi pekné. Kto vás to naučil?“

Toto je súčasť vyšetrovania?! „Vlastne ma to naučil nejaký cudzí muž, ešte keď som bol dieťa.“

„Neviete, kto to bol?“

„Nie.“

„Kedy to bolo a ako k tomu došlo?“

Čo sú to, kurva, za otázky?! No rozpovedal jej celý krátky príbeh – ako ho to v jeden letný deň naučil cudzinec, ktorého nikdy predtým, ani potom nevidel. A odvtedy to má v pamäti, robí tie kvietky, ani sám nevie prečo.

Pýta sa na meno jeho mamy za slobodna.

Husárová.

Nič mu nehovorí meno Slančíková?

Nie. Kto to je?

To je jedno.

Prečo sa ho pýta na také veci?

Vraj pre každý prípad.

Tomu neverí ani za mak. Tá žena niečo vie, ale nechce mu to povedať.

„Myslím si, že niečo viete, ale nechcete mi to povedať.“

„Nebudem vás zťažovať so zbytočnými dohadmi. Vo vyšetrovaní zatiaľ nemáme nijaký záver ani konkrétne podozrenie.“

„V tom prípade vám nebude prekážať, ak už pôjdem.“

Pozrie naňho podozrievavo, priam nevraživo, aj keď nemá dôvod. Krava! Už jej má plné zuby, chce odtiaľto vypadnúť.

„Nie, pán Medňanský, skončili sme. Ďakujeme, že ste prišli.“

Bodaj by si nadávala! pomyslí si. Uprene na ňu pozrie aj on. Nevie sa pri nej rozhodnúť, či by ju radšej pretiahol, alebo jej vylepil.

„Dovidenia.“

Vyjde z policajnej stanice, zapáli si cigaretu napriek tomu, že si ide v poslednom čase vykašľať pľúca. Od toho požiaru sa celkovo cíti zle. Akoby naňho doľahlo čosi, čo sa nad ním vznášalo už poriadne dlho.

Vedľa neho štartuje policajné auto. Sedí v ňom muž s nadváhou a tenká malá blondína. Obaja v uniforme. Dvojica na pohľadanie. Keby mu prišli na pomoc, asi by sa bál skôr o nich ako o seba. Čo je to, doriti, za svet?! Poslíček s pizzou k vám dorazí skôr ako polícia, a keď príde polícia, tak v podobe týchto dvoch?!

Zbraň však urobí veľa. Je jedno, kto ju drží. Malá žena môže človeka zastreliť rovnako presne ako dvojmetrový svalnatý chlap.

Potiahne si z cigarety a rozkašle sa. Mal by s tým prestať.

Až teraz sa začne zamýšľať, čo mu to vlastne kládla za otázky. Či nemá nepriateľov. – Keby tá vedela... Ale nemyslí si, že by niekto z nich bol schopný niečoho takého. Meno jeho mamy za slobodna. Či nepozná Slančíkovú. Kto to, dofrasa je?!

Žeby s tým niečo mali Rakovskí? Žeby s tým niečo mala Tamara? Nezdá sa mu. Vie, že mu hovorila pravdu. Je to čudné, ale má pocit, že sú si blízki. Akosi podivne spriaznení. Má s ňou čosi podobné. Celé je to domotané...

Rozbolí ho hlava. Nevie, či z tej cigarety, alebo z myšlienok. Je piatok poobede. Prišiel sem kvôli výsluchu. V práci si prvý týždeň po tom incidente (aspoň tak tú tragédiu sám nazýva) zobral voľno, a dnes odišiel z práce skôr. Keď oznámil šéfovi, že musí odísť skôr kvôli ďalšiemu policajnému výsluchu, čudne naňho zazrel.

Práca manažéra obchodu s elektronikou ho aj tak neba-
ví. Je to posledné, čo by dakedy tipoval, že bude robiť. No
celkom sa z toho dá vyžiť, tak sa nesťažuje. Má pod sebou
pätnásť zamestnancov a nad ním je už iba jeho pupkatý
upotený šéf, ktorý sa zväčša na nič nesťažuje.

Prejde popri plagáte k filmu *Na hrane zajtrajška* s To-
mom Cruisom. Je tam oblečený v akomsi brnení proti ce-
lému svetu. Je to síce sci-fi film, ale také brnenie by sa
niekedy zišlo.

Oproti nemu ide muž s malým psom. Pes zastane, motá
sa okolo pouličnej lampy, zdvihne nohu a ociká lampu,
okolo ktorej je ten plagát. Odrazu si spomenie na ich ovcu.
Mal by sa o ňu postarať, umyť ju, učesať a tak... Na otca
a bratov sa nemôže spoľahnúť. Možno si ju nakoniec zo-
berie k sebe. Bude mu spásaať záhradu za domom.

Na to, že je piatok poobede a o chvíľu bude večer, je
v meste pomerne málo ľudí. Nechce sa mu volať starým
kamarátom, či sú tu, a či s ním idú na pivo. Nemá na nich
náladu. Nemá náladu na nikoho. Stále vidí pred sebou
tvár tej policajtky, ktorá mu z mysle asi len tak ľahko nez-
mizne. Pôsobí naňho ako denná nočná mora.

Zahodí ohorok na zem a prišliapne ho. Kamery mest-
skej polície to určite zaznamenali a on má z toho dobrý
pocit. Aspoň v niečom nad ním nemajú kontrolu.

Ide ďalej až príde ku križovatke. Obalia ho zvuky uli-
ce. Autá brázdia zľava doprava, sprava doľava, vrava
ľudí, motor autobusu... stále svieti červená pre chodcov
a on tu uviazol. Uviazol v akejsi mase, ako socha v kameni,
z ktorého ešte nie je vytesaná. Zrastá so zemou, s hlukom,
s hemžiacou sa masou a môže sa hýbať a dýchať čoraz ťaž-
šie. Chce sa mu spať.

***

XXVIII.

Od začiatku vedela, že im má obom odobrať DNA. Pýtala si ju, nebol s tým problém, obom urobila stery a poslala na rozbor. Potrebovala však DNA aj ich rodičov. Len čo dopili kávu, plastové poháriky vložila do vrečka a poslala na rozbor. Najprv Tamarina mama, potom Petrov otec. DNA Jozefa Rakovského už mali, pretože to, čo z neho zostalo, muselo byť nejako identifikované.

A je to tu. Tamara a Peter nie sú deti svojich „otcov“. DNA nie je natoľko zhodné. Je však možné, že sú súrodenci. Z ich DNA testov to však nezistí. Ak sú potenciálni súrodenci rôzneho pohlavia a nie je k dispozícii vzorka aspoň jedného ich rodiča, bežným testom DNA sa súrodenstvo určiť nedá. Je však čoraz viac presvedčená, že majú spoločného otca. Hneď na nich zbadala niečo podobné. Ani nie tak výzor, ale pohľad, energiu, osobnosť... skrátka majú niečo spoločné viac ako ostatní ľudia. A potom ten kvietok. Vedela, že to nie je náhoda, že nie je nepodstatný. Tamara klamala, keď povedala, že ju to naučila spolužiačka. To vie isto. Ale Peter jej povedal pravdu. Verí, že nevie, kto bol ten muž, ktorý ho naučil robiť infantilný kvietok, ale ona vie, že to nebol hocikto, a že sa tam nezjavil náhodou. Možno je to ich otec. Alebo je to s tým kvietkom naozaj iba veľká zhoda náhod?

Nie, určite to nie je náhoda. Cíti to do morku kostí. Cíti, že je blízko.

Pozrie sa nad seba, keď na sebe zacíti pohľad zhora. Jakub.

„Nad čím rozmýšľaš?“

„Tamara a Peter majú spoločného otca.“

„To vieš odkiaľ?“

„Neviem.“

„Tak ako...?“

„Už je jasné, že majú iných otcov, ako im bolo odmaľčka servírované. Ale títo dvaja majú čosi spoločné. Som o tom čoraz viac presvedčená.“

O tom, že si myslí, že kvietky z pozlátka ich naučil robiť ich otec, sa Jakubovi zatiaľ zmieniť nechce.

„Musíme opäť vypočuť Rakovskú. Hádám si pamätá, kto je otec jej dcéry. Myslíš, že Medňanského otec vie, že Peter nie je jeho syn?“

„Pochybujem. A jeho mama nám to už nepovie.“

„Zostáva nám teda len spoliehať sa, že nám Tamarina mama povie pravdu, a že ho nájdeme. Myslíš si, že má niečo spoločné s tou vraždou?“

„Neviem... Mám pocit, že áno.“

„Prečo by chcel zabiť vlastné deti?“

„Neviem. Ľudia sú rôzni. Možno to nebol on, ale niekto, kto sa mu chce pomstiť. Niekto, kto vie, že sú to jeho deti.“

„A Rakovský? Prečo by zabíjal aj jeho?“

„Možno sa mu iba priplietol do cesty ako neželaná obeť.“

„Hm...“

Von sa zablyсне. Akoby blesk potvrdil práve vyrieknuté slová. Jakub sa pozrie na nástenku s fotkami, akoby ju nevidel už stokrát a dal si ruky vbok. Už nefučí toľko ako zvyčajne, pretože je už dosť zima. Je ešte jeseň, ale do rána vraj mrzlo. Globálne otepľovanie na tento kút zeme možno neplatí.

„Idem zavolať Rakovskej,“ povie napokon a odšuchce sa k telefónu.

Pozera sa na dažď, ktorý je odrazu taký hustý, že paneláky oproti sa cezeň dajú iba tušiť. Raz v takom daždi uviazla a je to tá najhoršia búrka, na ktorú si pamätá. Hrozný zážitok je intenzívnejší asi preto, lebo bola vtedy

dieťa. Išla von so staršou kamarátkou, ktorá ju odviedla ďalej ako mali v pláne. Preč z ich sídliska, ďaleko od ulíc, ktoré poznala. Mali zakázané chodiť tak ďaleko, no aj tak to spravili. Danka – áno, tak sa volala. Nepamätá si ako vyzerala, ani tvár, ani farbu jej vlasov, pamätá si však, aké mala prsty na nohách v ružových sandáloch, ktoré v to leto nosila. Podlhovasté, prostredný prst dlhší ako palec a na ňom znamienko. Ľudia si väčšinou zapamätajú detaily, samé detaily... nikdy nie celok. Niekedy sú ale detaily dôležité. Z detailov sa predsa skladá celok.

Odzrazu boli pri rozpadnutej budove, ďaleko od ľudských obydľí.

Snečnú letnú oblohu zahalili mraky, obe už vedeli, že zablúdili, a vtom začalo pršať. Najprv len jemne, vzápätí už na zem padali veľké ťažké kvapky, ktoré vystriedali krúpy.

Skryli sa pod kúsok strechy, ktorá na dome ešte zostala a dúfali, že búrka prejde čo najskôr.

Kamarátka pri nej začala plakať. Aj keby prestalo pršať, cestu domov by našli len ťažko.

Báli sa ubiehajúceho času, kriku aj výprasku.

Krúpy bubnovali na kus strechy nad nimi, dopadali im k nohám, odrážali sa až ku kolenám, až boli napokon aj tak po pás mokré.

Dážď spolu s krúpami vytvoril okolo nich nepriehľadnú clonu, až mala pocit, že ich už nikdy nenájdu.

Nie je si istá, ale asi to trvalo niekoľko hodín. Myslela si, že tam zomrú.

Vtedy cez clonu zbadala nejaký pohyb. Možno začula aj hlas, ale neverila vlastným ušiam. Obrisy bližšie sa postavy boli čoraz výraznejšie, až v nej napokon spoznala svojho otca. Zobral ju do náručia, Danku za ruku a odviezol ich k autu. Nebol nahnevaný, ako čakala, bol rád, že ich našiel.

To je jediná pekná spomienka na otca. Potom to už išlo iba dole vodou, až kým ju mama nezobrala žiť inde a nerozvedla sa.

Spomína si naňho iba matne. Vlastne, všetky spomienky na otca, aj tie zlé, sú matné ako dažďová clona.

Pozerá sa na maily v počítači, no vôbec ich nevníma. Uchlipne si z kávy, už ani nevie z kolkejšej v nádeji, že zaženie únavu a aktivuje mozog ku konečnému rozuzleniu tohto prípadu. Cíti, že je blízko. Ako keď prechádzate okolo štvorlístka, no nevidíte ho, lebo zaniká v množstve trojlístkov. Niečo podstatné jej uniká v kope nepodstatností. A veľká lož je ukrytá pod clonou z malých právd.

„Príde ešte dnes,“ povie Jakub pri jej stole a odhrýzne si z cereálnej tyčinky.

„To je dobre.“

Až teraz si všimla, že s Jakubom nie je čosi v poriadku. Je viac zamyslený a vážnejší ako býva normálne a vyzerá nevyspato. Chcela by sa spýtať: Čo je s tebou?, ale vie, že by jej povedal: Nič. Musí na to prísť sama. Ťahať z neho postupne ako z chlpacej deky útržky informácií. Tak ako z podozrivého.

„Nedáš si kávu?“ spýta sa, aj keď vie, že už mal.

„Dobre,“ povie, aj keď už určite nemá chuť.

Idú k automatu, z ktorého nikdy nemala nič iné iba kávu a z toho vedľa – na keksy, čipsy a čokolády nikdy nič. Vhodí mincu aj do toho a spýta sa: „Čo si dáš?“ Takmer na akýkoľvek druh trápenia zaberá malá pozornosť, je jedno aká. Pozornosť zadarmo v podobe keksu zaberá zvlášť u Jakuba, ktorý ukáže na mäťový keks.

Podá mu keks, ktorý automat vyhodí do dolnej priehradky a počká, kým sa doň zahryzne.

„Do rána som nemohla spať.“

„Ja tiež nie.“

„To bude tým počasím.“

Podá mu tú hnusnú žbrndu zvanú káva.

„U mňa nie.“

„Nie?“

„Nespál som doma.“

„Prečo?“

Z úst mu vyfrkne kus keksu a rukou si pretrie unavené oči. „Žena ma podvádza.“

„Vieš to isto?“

„Videl som ju. Včera som prišiel domov skôr ako zvyčajne, veď vieš, že ma bolela hlava... A videl som, ako sa s ním lúči. Objímala ho rovno pred našimi dverami. Bola s ním u nás doma! V našej posteli!“

Ako šibrinkuje rukami, takmer vyleje kávu.

„Uf... to ma mrzí. Chápem, že ťa to zobralo. Ale si si istý, že to nebol iba nejaký známy?“

„Som! Bolo to iné. Spoznám to. Našťastie som ich zbadal už z diaľky, tak som zaparkoval obďaleč. Počkal som, kým nasadne do auta a odíde, potom som odišiel aj ja. Napísal som jej, že musím zostať v práci. Zaplatil som si izbu v hoteli.“

Von sa opäť zablyсне, zahrní, cez pootvorené okno na chodbe dopadne pár kvapiek na okennú dosku.

„Zapísal si číslo?“

„Aké číslo?“

„Ešpézetku. Môžeme ho preveriť.“

„V tej chvíli mi to nenapadlo. Jediné, čo som chcel, bolo, aby ma nevideli.“

Chce povedať: „Nabudúce si ho zapíš,“ ale to by bola blbá poznámka.

Blesk za oknom je naozaj poriadny – veľký, rozvetvený ako korene stromu, siahajúci od neba až po zem.

„Vieš, že guľový blesk môže vletieť do miestnosti, syčať, rozhádať všetko naokolo, a potom opäť zmiznúť?“

„Fakt?“

„Hej.“

„Poznáš niekoho, komu sa to stalo?“

„Nie.“

Zasmejú sa, aj keď trochu smutne.

Zapípa jej mobil. Esemeska od Maroša. Či sa večer stretnú. Mala by prelustrovať aj jeho. Už jej to napadlo aj skôr, ale akosi na to zabudla. Na druhej strane, potom by sa pri ňom cítila trápne, že také niečo vôbec urobila. Znamená to, že mu neverí?

Verí. Tak prečo to, čo jej povedal, potrebuje mať potvrdené záznamami?

Asi je to iba hlúpy zlozvyk.

Večer pravdepodobne zase skončia uňho. Bola tam dvakrát – prvý raz po večeri v meste a druhý raz varil doma on. Veľký, moderne zariadený dom, starostlivo upravená záhrada s prístreškom na gril a ukážkovo posekaným trávnikom.

Na čo vlastne, dofrasa, čaká?

Vie si predstaviť, koľko žien by sa na muža ako on s radosťou prisalo a už nikdy nepustilo. Vedel by sa o ňu postarať, zaistiť jej pohodlie, bezpečie a láskyplný vzťah. Ideálny muž, s ktorým sa dá napláňovať budúcnosť. No ona nepatrí k tým ženám, ani nevie, či vôbec patrí k nejakej skupine. Nikdy nestála o to, aby bola prívieskom na mužskom krku, ani o to, aby jej to niekto ponúkal.

„Kto to je?“ Jakubovi sa pri otázke únavou zalesknú zelené oči.

„Ale nik.“

„To je on? Kedy nás zoznámiš?“

„Neviem. Stále neviem, čo si s ním počať.“

„Ale vieš.“

„Máš nejakú radu?“

„Ty vždy na všetko prídeš aj sama.“

***

XXIX.

Ruky od krvi.

Nepamätá si, ako prišiel naspäť.

Nepamätá si nič.

Od krvi má aj nohavice a tričko. Čo sa, dofrasa, zase stalo?! Obzrie sa za seba. Šokovane naňho pozerá brat a otec vedľa v kresle si s vážnou tvárou uchlipne niečo z pohára.

„Čo sa stalo?“

Mlčia.

„Prečo sa na mňa pozeráte akoby som bol psychopat?!“

„Naozaj si nič nepamätáš?“ spýta sa Marek.

„Nie. Bol som na križovatke... a prebral som sa tu. Čo sa, preboha, stalo?!“

„Molly už mala predsa aj meno. Ako si mohol?!“ ozve sa jeho druhý brat Oliver, ktorý vyjde spoza dverí a tiež má ruky od krvi.

„Povie mi tu niekto, čo sa stalo?“

Začína byť vystrašený ešte viac ako keď z ničoho nič precitol.

„Čo sa stalo?! On to fakt nevie?!“ Marek zvriskne a pozrie na otca.

„Našli sme ťa ako vyťahuješ vnútornosti z rozpáranej ovce. Bol si v nejako skurvenom tranze alebo čo,“ povie otec prísne. „Museli sme ťa odtriahnuť nasilu. Traja sme mali čo robiť.“

„Čo?“

„Rozrezal si ju tým nožom,“ ukáže na kuchynskú linku.

„Prečo by som to robil? Toto je nejaký váš nepodarený vtip? Ste zase sfetovaní?!“

„Bohužiaľ, nie sme.“

Marek ide za Oliverom do záhrady odpratať to, čo tvrdia, že sa stalo. Má chuť rozbehnúť sa za nimi, vidieť to na vlastné oči, ale niečo ho drží, aby to nerobil. Nechce to vidieť.

Zakrvavené ruky sa mu trochu trasú. Je toto sen?

Nie. Nie je to sen. Je to čosi podivné, niečo medzi realitou, nočnou morou a životom niekoho iného. Zlý film bez deja, z ktorého si zapamätáte iba zlý pocit.

„Myslel som, že ti to nikdy nepoviem, ale asi musím,“ povie otec s povzdychom.

Bojí sa, akému odhaleniu bude zase musieť čeliť.

„Pamätáš si na nášho psa Rastyho?“

„Jasné, že pamätám.“

Desí sa toho, čo bude nasledovať.

„Škoda, že ušiel.“

Sebaklam je niekedy potrebný.

„Neušiel,“ povie otec a vyfúkne cigaretový dym.

„Ako to?“

„Bolo to s ním presne tak ako s touto ovcou.“

„To nemyslíš vážne!“

Nie, nemôže to tak byť!

„Našiel som ťa sám, bratia to nevideli.“

„Nie!“

„Odpratal som to, umyl ťa, a keď si precitol, povedal som ti, že Rasty ušiel.“

„Prečo?!“ Vykríkuje, aj keď dobre vie prečo. Otec ho chcel chrániť. Prečo si na to nepamätá? Je toto vôbec možné?

Nastane chvíľa ticha, ktoré hovorí za všetko. Odrazu cíti strašnú vinu. Za všetko, čo si pamätá, aj za to, čo si nepamätá. Je to zvláštne – cíti vinu za to, na čo si nespomína. Ani si nevie predstaviť, že by čosi také urobil. Avšak je si istý, že to urobil. Je mu zo seba zle.

„A mačka?“

„Tá naozaj ušla.“

Možno vycítila, čo by ju čakalo.

„Potom sa to už neopakovalo a myslel som si, že ani nikdy nebude.“

„Mrzí ma to. Nevie, čo povedať.“

V žalúdku cíti obrovskú tiaž.

„Ja viem. Pravdepodobne za to nemôžeš. Pozri... ja tiež nie som nijaký svätec a tvoji bratia takisto. Ale toto je priveľa. Mal by si na seba dávať väčší pozor.“

V ústach sa mu zbiehajú sliny a žalúdočné šťavy.

„Pozor...?“ Dá sa to vôbec?

Nedá.

Uteká na záchod, kde hneď vyprázdni celý žalúdok. Už veľakrát sa mu zdalo, že prežíva nočnú moru a bola to realita. Tá ale časom otupela, zmäkla, zmizla. Ale teraz má pocit, že tejto nočnej mory sa už nezbaví.

Pozviecha sa zo zeme, vyzlečie si zakrvavené tričko a nohavice a ide do sprchy.

Otlčené kachličky, medzi špárami plesen, špinavý záves, ktorý bol kedysi biely... Jemu to však teraz pripadá ako rajská záhrada. Prúd vody ho odrezáva od krutej pravdy a najradšej by tak ostal už navždy. Nechal by po sebe stekať vodu od hlavy až po päty, nevnímal by nič iné, nehovoril, nespál, nejedol a nemyslel. Bol by obalený vodnou clonou ako nenarodené dieťa placentou.

Nevie, ako dlho nechal tiecť vodu. Už je celkom čistý, no nie na duši. Pozerá sa na seba do naštrbeného zrkadla, takmer sa nespoznáva. Akoby sa videl po dlhom čase. Vidí sa v inom svetle. Čo sa to v poslednom čase deje?

Horiaci dom. Tá policajtká. Výpadky pamäte. Dym. Tamara. Kvietok.

Kvietok? Prečo myslí na kvietok? Prečo myslí na Tamaru?

Hodí na seba čisté veci a vojde do kuchyne, kde je už Marek natáhaný, asi pikom, a otec fajčí trávu. Nemá im to za zlé. Má chuť dať si aj on.

Oliver ešte vonku odpratáva ovcu. Jej kusy. Nechce to vidieť. Nechce vidieť následky konania svojho druhého JA.

„Otec?“

„Hm...?“

„Čo je so mnou?“

„To neviem, synak. Budeš sa s tým musieť nejako vysporiadať.“

Ako sa má vysporiadať s niečím takýmto?

Ako sa má vysporiadať so sebou?

Vedľa zväzku bankoviek z predaja drog, starého časopisu a špinavého pohára ešte stále leží malý kvietok z pozlátka.

***

XXX.

„Daj ten časopis odtiaľ preč.“ – to boli posledné slová, ktoré jej otec povedal. Spomenula si na to až teraz. Chcel, aby dala preč časopis z palubnej dosky v aute. Čo v ňom vlastne bolo? Akási speváčka, ktorú nikdy predtým nevidela, zachytená v čudných štylizovaných pózach, zmámi ľudia, ktorí niečo dosiahli, aj tí, ktorí sa iba dobre narodili. Kozmetika, parfumy, reklamy, reklamy, reklamy... Herci, herečky, športovci a speváci. Časopis pre voyerov, ktorým nestačí vlastný život. Pamätá si jasne celostránkovú reklamu na parfum od Giorgia Armaniho – *Si* s Cate Blanchett. Pekná žena. Neprekážalo by jej, keby vyzerala ako ona. Pamätá si na Kita Haringtona, ktorý robí reklamu na parfum Jimmyho Choo. Jon Snow v reklame na parfum! Čo to má, dofrasa, znamenať?! Pamätá si aj to, ako ju to znechutilo. Ešte v ňom trochu zalistovala, zahliadla Toma Cruisa – opäť tam rozoberali celý jeho život, a otrávene ho tresla na palubnú dosku.

A otcovi sa to nepáčilo. Vždy neznášal, keď tam niekto niečo položil. A ona na to vždy zabudla. Prečo muselo byť posledné, čo jej povedal, napomenutie?

Už by mala s tými výčitkami svedomia skončiť.

Von zase prší. Zem sa búri proti ľuďom. Mohlo by sa blýskať už navždy.

Dažďové kvapky dopadajú na nedávno umyté okná. Budú ich musieť umyť znova, aby ich dážď opäť zašpinil.

Neustály kolobeh. Načo?

Najradšej by nechala všetko schátrať, skorodovať, zašpiniť, zhniť... Nijaké opravy, umývania, či ošetrovania, ktoré iba predlžujú zánik.

Smrť.

Koniec.

Otec vraj dostal takú ranu do hlavy, že sa už neprebral. Stratil vedomie. Netrpel. Nič nevedel. To je v podstate celkom dobrá smrť. Oveľa horšie sú tie, ktoré sú zdĺhavé, bolestivé a desivé. Tie, keď si ľudia uvedomujú, že ich čaká blízky koniec, no nič s tým nemôžu urobiť. Choroby, zranenia, nehody... Alebo úmrtia spôsobené inými ľuďmi.

Vždy ju zaujímalo, ako sa cítil človek kráčajúci ku gilotíne, aké to bolo učiť jej drevený nástavec na krk, ako sa cítili ľudia, keď ich pripútali k elektrickému kreslu, či ľudia, ktorým stúpali do nosa dym pred upálením. Mali pocit, že si to zaslúžia? Čo cítili?

Strach.

Hnev.

Pocit krivdy.

Alebo sa tešili na blízky koniec?

Ktovie.

Pozrie sa na učivo z fyziky na zajtrajšiu písomku. Veda. Jediné zákony, ktoré sú spoľahlivé. Alebo ich o desiatky rokov zas niekto vyvráti?

V škole bolo na nič. Všetci po nej pozerali, akoby prežila malomocenstvo. Alebo ako by prišla z inej planéty. Boli milí, možno až príliš, no v ich očiach videla dávku pochybnosti.

Ako si to mohla prežiť?!

Čo tu vôbec robíš?

Muselo ťa to poznačiť tak, že nemôžeš byť normálna!

Alebo sa správali normálne a odohrávalo sa to iba v jej hlave?

Nie, videla tie kradmé pohľady, keď si mysleli, že sa nepozerá!

Počula šepot. Vedela, že si šuškejú o nej. Vedela, že to bude také. Tak prečo išla do školy tak skoro?

Bolo by to rovnaké, aj keby prišla neskôr.

Dáša ju chytila pod pazuchu a chodila tak s ňou, ako keby to bola jej povinnosť. Akoby jej vyrástla z boku a zakliesnila sa pod pazuchu ako popínavá liana. Sedela s ňou v lavici, išla s ňou na záchod, do bufetu, k automatu na kávu, do šatne, aj domov. Mala čo robiť, aby sa jej zbavila.

Hneď po škole boli so spolužiakmi na kole. Objednala si vínný strik a nik si nepýtal občiansky. Objednala si ďalší a to, čo sa deje okolo, jej začínalo byť jedno. Dala by si aj trávu, keby niekto mal. Ale jej sprostí spolužiaci nemali nič.

Išli teda s Dášou domov, našli brata jesť koláč. Dáša sa k nemu pridala a zjedli pol plechu z čokoládového koláča, ktorý včera piekla mama. Potom pozerali nejaký film, ani vlastne nevie aký, brat sa spakoval do svojej izby, Dáša dopila pivo, ktoré vysnorila v chladničke a išla sa domov učiť.

Zazvoní jej telefón.

„Ahoj, mami.“

„Ahoj, moja. Si v poriadku?“ V poslednom čase sa jej to pýta stále. Čo by spravila, keby povedala: „Nie“?

„Jasné. Kedy prídeš?“

„Prídem asi za hodinu. V chladničke máte ešte kura, tak si ho zohrej.“

„Dobre.“

„A zavri balkón, ak je náhodou otvorený. Dážď by bol aj v obývačke.“

„Dobre, mami, ahoj. Daj si pozor na ceste. Možno budú aj krúpy.“

„Pa, zlato.“

Zloží.

Ktovie, čo robí brat? Je jej to vlastne jedno. Zrejme má na ušiach slúchadlá a nepočuje ani hromy.

Búrka zatienila oblohu tak, že musela zapáliť svetlo. Rozbitá lampa osvetľuje stôl. Pozerá sa do knihy, učivo nevníma.

Odzrazu sa jej srdce rozbúcha ako o závod, a nebude to tými dvoma kávami, ani strikmi, čo dnes vypila. Cíti sa ako uväznená v bubline. V bubline z okolností.

Nemôže dýchať.

Aj keď sa v poslednom čase udiali zásadné zlomy v jej živote, cíti, že takto to nemôže byť. Musí sa stať ešte niečo, čo to celé pretne. Buď horšie, alebo lepšie. Nie, že by chcela, aby sa stalo ešte niečo horšie, ale chce, aby sa to celé skončilo, a pokračovalo kamsi inam, nech už je ten smer hocijaký. Teraz si pripadá, že stagnuje, že je v akomsi vákuu, z ktorého sa už nikdy nedostane. Niečo sa musí stať! Blesk za oknom to potvrdil.

Vyjde na záhradu, na trávnik, ktorý na krátko pokosil ešte otec. Nechá na seba padať hustý dážď, akoby z nej mohol zmyť všetko zlé. Očistiť jej vnútro, myšlienky, spomienky...

Konečne sa poriadne nadýchne, vôňa dažďovej vody, padajúcej z mrakov niekoľko desiatok kilometrov, ju pre-siakne. Konečne.

Posledný nádych.

A blesk.

Keď sa to stane, trvá to sekundu, možno dve, kým si to ešte uvedomíte. Potom je už koniec. Tma. Nič. Nijaké peklo, očistec, ani raj. Strata vedomia. Spánok. Smrť.

Mýlila sa. Pre ňu je nová a posledná zmena dobrá, pretože už nemá nijaké myšlienky, nehrozí jej nič horšie. Už nie je. Prestala existovať. Pre jej mamu a brata, ktorých tu po sebe nechala, to však bude ešte horšie. Možno ich to zlomí natoľko, že tiež prestanú existovať.

Pôjdu na pohreb – na ďalší za krátky čas, no možno ani nepôjdu. Možno na ňom bude rumádzgať iba Dáša a húst-

ka jej spolužiakov, ktorí opäť prídu na veľké divadlo. Budú plakať iba preto, lebo sa to od nich očakáva. Budú si utierať oči a tváriť sa smutne.

Čo zahrajú na jej pohrebe?

Je jej to jedno.

Keď je raz človek mŕtvy, všetky tie reči, ktoré potom nasledujú, už nie sú o ňom, ale iba o ľuďoch, ktorí ich hovoria. Nie sú preňho, ale pre ostatných, ktorí o to stoja.

Ona už nestojí o nič.

Nemalo by sa o nej hovoriť. Nemalo by sa pre ňu hrať, ani plakať.

***

XXXI.

Hodiny na stene tikajú ako časovaná bomba. Tikot cíti až v krku. Je to vôbec možné – aby cítila tikot hodín?! Hladina vody v pohári sa vlní, akoby aj to spôsobovalo tikanie. Alebo blížiaci sa godzila. Ale možno je to jej dychom. Snaží sa dýchať zhlboka, no nejde to. Snaží sa upokojiť. Nedá sa.

Ako mohla byť taká sprostá?!

Všetko prehliadala. Nič jej nedošlo.

Jasné, že nik nie je taký kde sa vzal – tu sa vzal, tip-top chlap, čakajúci len na ňu.

Všimla si, že v interiéri nemá nijaké fotky, nehovorí o minulosti, o iných ľuďoch hovorí iba všeobecne, že sa jej vypytuje na vyšetrovanie – či už priamo alebo nepriamo... To všetko vnímala, len sa tým nezaoberala.

Nechcela si to pripustiť.

Nechcela si pripustiť, že pekná realita by mohol byť klam.

Napriek tomu, že vníma tikanie, nevie, ako dlho už sedí za stolom v kuchyni. Hodinu, možno dve... Odkedy jej veci začínajú dochádzať, je ako prikovaná ku stoličke.

Jeho úsmev.

Podvod.

Jeho zamilovaný pohľad.

Klam.

Jeho reči o budúcnosti.

Hlúposť.

Asi mu celý čas bola na smiech.

Teraz je na smiech sama sebe.

Ešte k tomu aj policajtká! No našiel si ju práve preto. Ich prvé stretnutie nebola náhoda. Ani druhé, ani to, čo nasledovalo ďalej.

Po dlhom čase cíti skutočný strach. A potrebu dostať sa z toho všetkého. Chce aby niekto prišiel, chytil ju za ruku a odviezol kamsi, kde sa takéto veci nemôžu stať.

Chce sa prebrať zo zlého sna.

Chce si pretrieť oči a ísť ďalej.

Dofrasa! Dofrasa! Dofrasa!

Bude ešte niečo také ako predtým? Alebo v nej skepticizmus narastie natoľko, že už nikdy nebude šťastná?

Musí toho hajzla usvedčiť.

Nie je zase taký génius. Keď bol taký hlúpy, že mu na to prišla, môže byť dosť hlúpy aj na to, aby sa nechal usvedčiť. Teraz musí byť opatrná. Nesmie na nej nič spoznať.

Začalo sa to tak, že pri smetnom koši si všimla čosi zvláštne. Trochu lesklé. Spoza neho vykúkal presne taký kvietok, aký urobili Tamara aj Peter.

Vtedy sa jej zatmelo pred očami. Musela sa oprieť o stenu, aby sa nesklátila na zem. Nad košom v chodbe bolo zrkadlo. Pozrela sa doň a videla, že z tváre jej zmizla krv, vyzerala bledá ako benátska maska s narúžovanými perami.

Zobrala kvet do ruky, obzrela si ho a vložila do vrečka, aby ho porovnala s ostatnými. Ani na okamih jej však nenapadlo, že to môže byť náhoda.

Najprv sa ho chcela na kvet spýtať, vzápätí sa však zháčila. Nesmie o tom vedieť. Bude ho sledovať.

To aj urobila.

Keď odišla, zaparkovala o kus ďalej za ďalšie autá a kríky. O chvíľu vyšiel aj on a namieril si to rovno k Jakubovmu domu. Najskôr nechápala.

Povedal, že musí ísť do práce. Aj keď bol víkend.

Nešiel do práce. Zaparkoval pred Jakubovým domom. Jakub bol na policajnej stanici - zobral si víkendy, pretože so ženou sú stále na nože.

Vystúpil a jeho žena mu hneď vo dverách dala dlhý bozk.

Zostala natoľko príčetná, že si to celé nahrála do mobilu.

Je to on! Milenec ženy jej kolegu, kvôli ktorému sa rozpadá jeho manželstvo. A jej nový priateľ, o ktorom presne nevie, čo si má myslieť. No nič dobré to určite nie je.

Mala vedieť, že taká idylka nie je možná. Aspoň nie v jej prípade.

Doriti! Doriti! Doriti!

Ten grázel!

Čo teraz?

Sú to už tri dni. Odvtedy sa s ním nestretla. Esemesky, telefonáty... udržiava ho vo vákuu nevedomosti. Nevie, že ona to už vie. To jej dáva výhodu. Lenže, čo vlastne vie? Musí konať. Pre začiatok to povie Jakubovi.

Chytí pohár pred sebou a vypije ho na jeden dúšok. Položí ho na stôl k trom takmer rovnakým kvietkom. Tamara, Peter, Maroš.

Vtom si uvedomí ich podobu. Tamara, Peter, Maroš. Maroš, Peter, Tamara. DNA.

Sú to jeho deti.

Celok a detaily. Detaily a celok.

Ako mohla byť taká slepá?!

Človek väčšinou vidí iba to, čo chce vidieť.

Tamarina mama sa na stanici napokon priznala, že kedysi mala aféru s jedným mužom a Tamara je jeho dcéra. Nikdy jej to nepovedala. Nikdy to nepovedala ani manželovi. Prosila ich, aby jej to nehovorili ani oni.

Áno, samozrejme. Nič hovoriť nebudú.

Samuel Vilhelmer. Tak sa vraj volal. O nikom takom v jeho veku nenašli záznam.

Samozrejme.

Vtedy ešte netušila, že hovorí o Marošovi Bednárovi. Už ho prelustrovala, a to ešte v čase, keď nevedela, že je klamárska sviňa. Všetko však sedelo. Meno, vek, práca, doklady... Sfalšovať sa ale dá kadečo. Ešte raz si na to posvieti, tentoraz podrobnejšie.

Aj tak vlastne nevie, o čo mu ide.

Jeho deti.

Kvietky.

Klamstvá.

Evidentne chcel byť čo najbližšie k vyšetrovaniu.

Bol by schopný zabiť vlastné deti? Prečo by to robil?

Detaily. Celok. DNA. Pohár, z ktorého sa napil, keď tu bol minule, je ešte stále na kuchynskej linke. Ešteže je taká lenivá, inak by ho už dávno umyla. Vezme plastové vrecko, ďalšie si dá na ruku a opatrne ho doň vloží.

Von sa zablyсне. Zase sa rozpršalo. V poslednej dobe prší veľa. Napadne jej, že možno z toho budú záplavy. Voda odplaví všetky stopy zločinov. Možno aj tých, ktoré sa dejú práve teraz. Voda, blato, piesok... všetko sa mieša, svet, vesmír je jedna veľká masa, ktorej je súčasťou. Je jej súčasťou?

Nechce byť.

Prší a hrmí čoraz viac, už nepočuť ani tikanie hodín. Pozrie na ne. Štvrť na šesť. Je tma. Hromy sú hlasné, obrovský orchester tejto planéty sa naplno rozohral. Bicie majú sólo, príroda do nich udiera nebezpečnou silou.

Podíde k oknu, zavrie ho. Uistí sa, či sú dvere dobre zavreté, vyzlečie sa a ide do sprchy. Keď je nahá, automaticky si spomenie na Maroša. Strasia sa od hnyusu, hnevu a strachu.

Už nikdy viac!

Mala by si ostrihať nechty na nohách. Nemá na to silu.
Celok a detaily. Detaily a celok.
Len čo vyjde spod sprchy zabalená v uteráku, zazvoní jej telefón.

Jakub. Určite je ešte v práci.

„Čau.“

„Tamara Rakovská je mŕtva.“

„Čo?!“

„Zabil ju blesk.“

„Určite blesk?“

„Hej, určite. Volala jej mama. Vraj hrom počul jej brat a našiel ju nehybnú na záhrade. Neprekvapuje ťa, že je mŕtva, ale to, že ju zabil blesk?“

„Ale, áno... jasné, že ma to prekvapilo. Jakub, musím sa s tebou porozprávať.“

„Dobre, keď skončím, prídem za tebou.“

„Nie. Teraz. Ja idem za tebou.“

„Ako chceš...“

Zloží, hodí na seba mikinu a rifle, vlasy prehrabne prstami a zviaže gumičkou.

O dvadsať minút je už na policajnej stanici s Jakubom, ktorý neverí vlastným ušiam. Neverí ani jej.

„Barbora, to nemyslíš vážne!“

„Pozri sa!“ Video naťahá do počítača a spustí. „Je to ten čo minule?“

Už začína veriť.

„Hej, je to on. Doriti! Tá suka!“

„Ten sviniar,“ opraví ho.

„Nie je nesvojprávna. Vie predsa, čo robí. Kurví sa s nejakým hajzlom rovno v našom dome!“

„Je to veľký manipulátor. Pokús sa zatiaľ na ňu pozeráť ako na obeť,“ povie, aj keď vie, že to Jakub nedokáže. Nedokázala by to ani ona.

„Obeť?!“

„No dobre... nemá ťa čo podvádzať. Ale teraz musíš v sebe potlačiť hnev. Nezabúdaj, že aj so mnou dobre vyjebal.“

Zafučí, utrie si z čela pot, no jedna kvapka mu z nosa kvapla rovno na jej ruku.

S nechuťou si ju zotrie a vytiahne z kabelky vrecko s pohárom. „Mám jeho DNA. Hádam je ešte použiteľné.“

„To je dobre.“

„Musíme ísť do nemocnice za Tamarinou mamou. Chcem počuť od lekárov na vlastné uši, že ju zabil blesk.“

„Myslíš, že...“

„Neviem.“

„Prečo by vlastne zabíjal vlastné deti?“

„To neviem. Ale viem, že ten človek je schopný všetkého.“

O polhodinu už stoja na nemocničnej chodbe, potom, ako im lekár potvrdil, že išlo o blesk. Na stoličke sedí Tamarina mama, hlava v predklone, ruky schúlené na brucho. Má pohľad, aký už videla veľakrát. Zúfalý, neschopný vnímať veci okolo, odrovnaný, prázdny. Pohľad človeka, ktorého už nikdy nič nedokáže utešiť.

Tamarin brat sedí na zemi a opiera sa o stenu. Pýtať sa ho, čo sa presne stalo, je zbytočné, ale musia to urobiť.

Podíde k nemu. „Pán Rakovský, prepáčte, že to robím, ale musíme sa spýtať.“

Ani na ňu nepozrie, zrak upiera do steny.

„Videli ste, ako sa to stalo?“

Rukami si prejde po tvári. „Videl som veľkú žiaru zo záhrady a vzápätí som počul hrom. Mal som na ušiach slúchadlá, ale aj tak to bola rana.“

„A potom?“

„Vyšiel som na záhradu, kde ležala Tamara.“ Znova si rukami pretrie oči.

„Nikoho iného ste nevideli?“

„Nie. Koho by som mal vidieť?“

„Mrzí nás to, ale musíme sa pýtať na všetko. Ďakujeme. Už pôjdeme.“

Pohlľadom naznačí Jakubovi, aby sa pobrali na odchod.

„Vaša strata nás veľmi mrzí. Ďakujeme, že ste zavolali.“

Povedali jej, že nech im zavolá, ak by sa zmenilo čokoľvek v ich rodine. Tak aj urobila. Teraz vyzerá, že sotva vníma, že sa iba ťažko dostane z posledných šokov. Možno sa ani nedostane. No má ešte syna, kvôli ktorému by to mohla skúsiť.

Keď vyjdú z nemocnice, dážd' ustane. Ovzdušie po ňom vonia, všetko sa leskne, vtáky začínajú vychádzať zo svojich úkrytov a spievať. Krutosť počasia umožnila nový začiatok. Hrozivosť a tmu vystriedali krása a svetlo. Kolo-beh.

Nasadli do auta a chvíľu zostali ticho. Nemuseli nič hovoriť, vedeli, čo si ten druhý myslí. Hlavnou otázkou je: Čo teraz?

„Musíme čakať na výsledky DNA testu.“

„Najradšej by som ho išiel hneď zobrať.“

„A za čo? Za to, že pichá tvoju ženu, či za to, že podvádza mňa?“

Jakub na ňu pozrie, akoby chcel zatknúť aj ju.

„Prepáč... nemyslela som to zle.“

„Ja viem. Viem, že naňho nemáme nič.“

„Najlepšie by bolo tváriť sa normálne, sledovať ho, ne-dať mu nič na vedomie, nedať mu nijaké podozrenie. A pri niečom ho nachytať,“ povie to, čo si myslí aj Jakub, aj keď vie, že sa až tak pretvarovať nedokáže. Nebola by schopná tváriť sa ako predtým – zamilovane, bezstarostne, naiv-ne... prišiel by na to.

„Výsledky DNA nebudú na počkanie. Ktovie, v akom stave bola tá vzorka, a či vôbec niečo potvrdia. Ak budú nanič, budeš musieť doniesť jeho vlas.“

„Hm...“ odrazu sa jej zase ťažko dýcha. Oprie sa o volant, a zavrie oči.

„Si v poriadku?“

„Nie.“

„Nemôžeš šoférovať,“ povie, pritom počuje nevyslovené: „Prosím ťa, spamätaj sa!“

„Môžem. Neboj sa, som v pohode. Len na mňa doľahlo všetko svinstvo tohto sveta.“

„Sú aj horšie veci.“

„Vážne?“

„Jasné. Hladomor, terorizmus, vojny, choroby...“

Do vedľajšieho auta pomáha žena nastúpiť chlapcovi s barlami.

„Nevera a vraždiaci psychopat tiež nie sú na zahodenie.“

„To hej.“

Obaja sa napijú z vody a štartujú. Pri odchode z parkoviska míňajú dvoch pacientov v pyžamách, fajčiacich na múriku.

„Tamara sa už nikdy nedozvie, že mala brata.“

„Možno je to tak lepšie,“ povie Jakub. „Potom by sa dozvedala aj to, kto je jej otec.“

***

XXXIII.

Pozoroval ich už od malička. Z diaľky aj z blízka. Nevšimli si to. Pri prechádzke s rodičmi, pri hraní sa na pieskovisku, keď išli zo škôlky, keď išli zo školy... na ich záťahoch s kamarátmi, či keď boli úplne sami. Ďalekohľadom, voľným okom, odtiaľ, kam by dohodil kameňom, aj zo vzdialenosti na dotyk.

Videl ich v rôznych situáciách. Idylka, hádky, pokoj, zlosť. Aj keby to nevedel už predtým, hneď by spoznal, že sú to jeho deti. Potlačovaná zlosť sa u nich prejavovala už od malička. Skôr zlo ako zlosť. Bezdôvodné, náhle, intenzívne. Derúce sa z nich von ako motýľ z kukly. Nepotreboval ani vidieť následky, stačil mu ich pohľad. Zopár krát však videl aj zakrvavené ruky a tričká, nárek matiek, zlo, ktoré sa vydralo von.

On bol v ich veku ešte horší. Začal s hmyzom, ktorého zabíjanie mu spôsobovalo ohromnú radosť. Potom sa k nemu pridali vtáky, mačiatka, psy... Pamätá sa, aké to bolo cítiť pod rukami ich teplé vnútornosti, ochutnávať ich krv ako malinovú šťavu, počuť ich kvílenie ako jeho zrod. Bol to jeho zrod. Nie to porodenie ktovie kým a odhodenie do decáku ako odpad. Zrodil sa sám zo seba, naštrboval otvory, zväčšoval praskliny, až napokon vyliezol z neviditeľnej škrupiny.

Bol ešte horší. Oni však nie sú lepší ľudia ako on. Naučili sa to iba predstierať. On na predstieranie spočiatku kašľal. Nemal to kvôli komu robiť. Vyrastal v decáku, kde sa dostal ani nevedel ako. Svet sa s ním zahrával, tak sa aj on zahrával s ním. Neskôr sa však musel naučiť krotiť, klamať, hrať sa na niekoho iného, pretože by inak mož-

no ani neprežil. Aj tie najnebezpečnejšie zvieratá sa musia prispôbiť okolnostiam. Raz kdesi čítal, že príroda je vlastne veľmi lenivá. Všetko, čo v nej vznikne, si hľadá cestu najmenšieho odporu, hľadá si najjednoduchší spôsob, ako prežiť. Tak to robil aj on. Predstiera.

Tak to robia aj jeho deti. S oboma sa stretol, skutočne stretol – tak, že ho videli aj oni – iba raz. Naučil ich vytvárať kvietok z pozlátka. Ten kvietok robil vždy, keď mal pocit, že je na svete sám. Jeho to naučil kamarát z decáku – jediný, ktorého kedy mal. Raz ho zbil iný chlapec z domova tak, že mu zlomil rebro, ktoré prerazilo pľúca, a napokon zomrel. Náležite sa zaňho pomstil. Aj keď bol ten chlapec starší a o hlavu vyšší, zvládol ho kovovou tyčou, ktorú našiel v kotolni. Už ani nevie, čo všetko mal dolámané. Určite má doteraz následky. Následky to malo aj preňho, pretože už odmala ho brali ako kriminálnika. V osemnástich mu však záznam vymazali a prisahal sám sebe, že už nikdy systému nedá možnosť, aby ho posudzoval inak ako ostatných. Nikdy sa nenechá prichytiť. Nikdy nebudú ľudia svedkami toho, aký je. Odvtedy naoko sekal dobrotu.

Naučil ich to dôkladne. A vedel, že si to zapamätajú, tak, ako si to zapamätal on. Prihovoril sa im vo chvíli, keď mali pocit, že sú na svete sami. V tom momente bol ich najlepší kamarát, rodič, brat. Bol nimi.

Pokračoval ďalej. Zameral sa na ľudí. Predstavy mal vždy, no odvaha sa v ňom musela zbierať.

Urážky.

Krv.

Posmešky a kruté žarty.

Ľudský rev.

Uštipačné poznámky, nevypovedané pohrdavé slová, či povýšenecké pohľady.

Chcel im vyťahovať črevá zaživa.

Vychovávateľa, ostatné deti z domova a zo školy. Takmer všetkým sa pomstil po svojom. Najmä jednému hajzlovi, ktorý patril k vychovávateľom. Dokonca bol z nich najmladší. Zaumienil si, že sa mu pomstí najkruťejším spôsobom. Ale to si šetril až na čas, keď bude starší. Zatiaľ prijímal jeho údery, posmešky a nadávky priam s radosťou. Každý úder bol príslubom jeho zúfalstva. Každá nadávka znamenala jeho slzy.

O niekoľko rokov, keď sa odtiaľ dostal, počkal rok, aby to nebolo podozrivé. Potom sa zoznámil s jeho ženou. Bola mladá a pekná. Na nej si svoj despotizmus očividne neuplatňoval, lebo bola aj veselá, márnivá a trochu namyslená. No bolo vidieť, že sa s manželom, tým hajzлом, majú naozaj radi. Vtedy nerozumel, ako môže mať niekto dve také rozdielne stránky. Na jednej strane tyran v práci, na druhej strane milujúci manžel. No prišiel na to, že je to bežné. On však nemá dve stránky. Tá pre ľudí príjemná je iba maska, pretváрка, nutná stratégia. Má iba jednu. Tú, ktorú vidí iba on a uvideli ju iba jeho obeť.

Zoznámil sa s ňou v kaviarni. Potom nasledovali dve náhodné stretnutia, až si povedala, že to zrejme musí byť osud. Hlúpe povedačky! Sám v osud nikdy neveril. Stretávali sa asi mesiac, v tajnosti, sami. Nebolo ľahké zbaliť ju, pretože naozaj milovala svojho manžela. Primitívny pud však vyhral a opäť to mohol natrieť všetkým romantikom tohto sveta. Je pravda, že vtedy bol veľký fešák. Až toľko práce mu to zase nedalo. Vek robí svoje, ale aj tak stále nie je na zahodenie.

Vlákajú ho do opusteného domu. Vyhliadol si ho mesiac dopredu. Zvonku vyzeral ako normálny dom, zvnútra bol však nezariadený a schátraný. Pozoroval ho už dlhšie, nik tam nikdy nebol. Len čo za nimi zavrel dvere, omráčil ju.

Prebrala sa v starej posteli s končatinami priviazanými o kovový rám a s páskou cez ústa. Najprv si to s ňou poriadne užil. A potom znova a znova. Odfotil ju.

Dávkoval jej pervitín. Ústa odlepoval iba keď jej dával napíť.

Opätovne to s ňou robil, a pritom myslel naňho. Na jeho zúfalstvo, slzy, výkriky. A to ho vzrušovalo.

Zakaždým ju fotil.

Krv.

Pot.

Moč.

Vymieňal plachty. Umýval ju ako sa dalo, dával jej piť, sem-tam donútil niečo zjesť a pichal jej drogu, aby vydržala.

Tlmené výkriky.

Škrípanie postele.

Nenávisť.

Strach.

Poddanosť.

Apatia.

Vždy, keď svojim obetiam preukázal trochu súcitu, keď sa v nich objavila nádej, že ich nechá žiť, odrazu bol pre nich ten najlepší človek na svete. Videl im to na očiach. Boli by asi ochotné aj zabudnúť na to, čo sa stalo, len aby ich nechal žiť. Aby sa od neho dostali a mohli žiť svoj život tak ako predtým.

Nie.

Nenechal.

S ňou to tak bolo päť dní a štyri noci. Zabil ju. Ani nie preto, lebo sa bál, že by ho vyzradila, ale preto, lebo ho prestala baviť. Jednoducho sa už nudil.

Posledný raz ju odfotil a podrezal jej krk.

Odfotil ju aj potom.

Dom bol pod lesom, obalil ju do igelitu, naložil do auta, vyšiel tak vysoko ako sa dalo, odvliekol hlbšie do lesa a zakopal. Dosť hlboko na to, aby ju nevyhrabala zver a aby sa tam mohla pokojne rozkladať aj niekoľko desaťročí.

Doteraz ju nenašli.

Fotky z obyčajného polaroidu potom poslal jej manželovi, ktorý sa z toho už nespamätal. Pozoroval ho z diaľky – ako chodí ponorený sám do seba nevnímajúc okolie, so sklonenou hlavou, s utrápenou tvárou, ako vädne, chradne a mení sa na chodiacu mŕtvolu.

To bola preňho najchutnejšia pomsta.

Takto podobne sa to zopakovalo niekoľkokrát. Rôzni ľudia. Rôzni hajzli.

Vždy si vyhliadol nejaké opustené miesto a ich ženy a priateľky si to zlizli tiež.

Nevedeli, prečo im to robí.

Nevedeli, kto v skutočnosti je.

Plač.

Krv.

Udusené výkriky.

Nepočujú vás!

Nevidia vás!

Myslíte si, že máte ešte nádej?! Že takto to byť nemôže?

Môže.

Zdesené oči.

Mŕtve oči.

Vždy si dal záležať na tom, aby nezanechal stopy. Používal rukavice, igelity, menil nástroje mučenia. Menil aj foťáky, ktorými ich fotil. Notebooky, ktorými napaloval fotky na cédečka.

Nijakú z tých fotiek si neuložil. Čo je nejaký trápny psychopat?!

Tie obrázky sa mu aj tak vryli do pamäte a môže si ich vybaviť, kedy chce. Aj keď nechce. Vo sne. Niekedy ho

prenasledujú. Zakrvácané postavy vreštia a sápu sa po ňom, kymácavo za ním utekajú ako zombíci z filmov. Žeby predsa len mal svedomie? Nie. To je iba predstava toho, čo by mu priali.

Ich pohľady. Doteraz ich vidí celkom detailne. Rozšírené zrenice, oči dokorán. Strach. Panika. Zúfalstvo. Nádej. Sklamanie. Bolesť. Apatia. Smrť.

Mal rád ten okamih, keď si uvedomili, že už nie je cesty späť. Že sa nad nimi nezľutuje, že ich už nik a nič nezachráni, že zomrú. Že tu nebudú. Že prestanú existovať. Po apatii nastalo zmierenie sa so smrťou. Pokoj. Ticho. Mal pocit, že v tej chvíli boli najušľachtilejšie bytosti, aké kedy stretol. Ktovie, či by také zostali, keby ich nechal žiť. Určite nie. Život by ich opäť skazil.

Urobil si vysokú školu. Jednoduché. Ani sa nemusel veľmi učiť. Nie tak ako jeho spolužiaci, ktorí aby si niečo natlačili do hlavy, museli nad učivom sedieť celé hodiny. On nemusel. Nie je predsa hlúpy. Vždy mu stačilo iba raz si to prečítať.

Rýchlo zarobil peniaze. To bolo fajn. Nemôže povedať, že sa mu nedarilo.

A so ženami sa mu darilo tiež, aj keď s nimi zaobchádzal ako so špinavými handrami. Sám nechápe, čoho sú ľudia schopní pre vidinu lepšieho života, lásky, pre sebaklam. Striedal ich ako na bežiacom páse, ubližoval im psychicky, aj fyzicky. Je vlastne čudné, že ho nejaká neudala, alebo že sa mu nepomstila. Aj strach robí svoje. Chceli naňho zabudnúť.

Iba s dvomi to nedokázal. Nedokázal sa k nim správať zle. Sám nevedel prečo. Sú to matky jeho detí. Obe mali manželov, od ktorých ich odlákal. Povedali mu, že čakajú dieťa, že je jeho. Vedel to už skôr. Nechal ich ísť. Nechal ich žiť život ako predtým. So svojimi manželmi a deťmi.

Zbavil sa ich. Vedel, že tí dvaja šašovia im budú lepšími otcami, akým by kedy bol on.

Z diaľky videl ich tehotenské bruchá. Mal chuť rozpárať ich a zabiť svoje deti vlastnými rukami. Odstrániť ich, nechať po sebe stopy, tak, ako to robí pri svojich obetiach.

Zabiť.

Vyčistiť.

Odstrániť.

Ten pocit bol čoraz intenzívnejší. Myslel si, že sa to zmení.

Nezmenilo.

Pozoroval detské kočíky, počul ich nárek. Naliehavý, dobyvačný.

Videl ich prvé kroky.

Videl ich sklamanie.

Videl ich radosť.

Videl ich hnev.

Zvieratá. Prvé vraždy. Krv.

Boli ako on. Sú ako on. Sú on. Sú jeho neželanými stopami.

To, že ich chce odstrániť, mu bolo stále jasné. Ako a kedy, nevedel. Ale vedel, že to chce urobiť naraz. Keď neboli spolu zaživa, nech sú spolu aspoň pri zomieraní. Nechcel, aby trpeli, nechcel ich ani hneď zabiť. Iba omráčiť a nechať zomrieť. Udusiť v spánku.

Oheň.

Dym.

Jasné, že k svojmu plánu potreboval komplica. Sám by nevládal telá. Aj dvaja mali čo robiť. Ako však nájdete komplica, ktorý by držal jazyk za zubami aj v najhoršom? Kto by bol ochotný (aj keď za balík peňazí) zabiť troch ľudí? Takého nenašiel. Ani sa na to nikoho nespýtal. Potreboval teda najsť niekoho, kto by bol toho schopný a na

ktorého by našiel čosi, čo by ho donútilo pomôcť mu. Staré dobré vydieranie.

Našiel dobre stavaného chlapa, ktorý mal žalúdok spraviť toľko daňových únikov, že by mal žalúdok aj na vraždu. Ako celkom slušný hacker získal všetky potrebné dôkazy. Stačilo ich poslať na daňový, a išiel by sedieť do smrti.

To nemohol dopustiť! Má predsa luxusný dom, dve chaty, autá, manželku, deti a milenku! A urobil všetko preto, aby to tak zostalo.

Jednoduché. Rakovský bol iba neželaný vedľajší objekt. Uložili ich vedľa seba a zapálili.

Akosi podvedome vedel, že to nebude stačiť, že sa môžu každú chvíľu prebrať a uniknúť. No možno to podvedome aj chcel. Dal im šancu.

Ako sa ukázalo, tak ju aj využili.

Jeho deti to dokázali. Rezistentné baktérie voči smrti samotnej.

Chcel sa k nim znova priblížiť. Pozorovať ich. Ako dospievajú a starnú.

Skrsla v ňom samolúba myšlienka priblížiť sa k vyšetrovaniu. Zbalil Barboru Dvorskú. Nie je až taká sliedka ako si myslel. Dala sa však zbaliť rovnako ľahko ako iné ženy. Je už dlho sama. Zamilovala sa doňho. Je mu z nej zle.

Keď je s ňou, má čo robiť, aby jej so smiechom nešplechol do tváre, aká je hlúpa hus!

Má chuť jej vypichnúť oči, keď naňho pozerá tým zamilovaným pohľadom.

Ľudská naivita.

Potreba niečoho lepšieho.

Sebaklam.

Manželka Barborinho kolegu je na rozdiel od Barbory krv a mlieko, dosť si to s ňou užil, no nechápe, že taká stará koza si môže myslieť, že jej dá niečo viac. Ani vlastne

nevie, prečo si s ňou začal. Mal zbalíť radšej jeho – to by bolo jednoduchšie. No je tučný, upotený a škaredý. A muži ho prestali baviť už dávno.

O priebehu vyšetrovania sa aj tak nedozvedel takmer nič.

Skončí to s nimi.

Opäť sa raz priblížil k synovi na dotyk. Sledoval ho od policajnej stanice. Zastal na križovatke pred prechodom a cítil, že ho vníma. Jeho krv. Jeho gény. Jeho zlo.

Jeho zodpovednosť.

Jeho stopa.

Neotočil sa, išiel ďalej, no vedel, že je s ním spojený.

***

O polroka, potom, ako ho Barbora Dvorská spolu s jej dychtivým kolegom chceli usvedčiť na základe jeho DNA, sa pozerá do očí mladej ženy, z ktorých uniká život.

Pred polrokom zomrela jeho dcéra. Nikdy si nepomyslel, že by sa to mohlo stať, ale stalo – bolo mu to ľúto. Mal pocit, že z neho čosi ubudlo. Že sa stratil kus z neho, že aj jeho dokáže niečo bolieť. Zabil ju blbý blesk. Aké trápne! To ju mal vtedy radšej zabiť sám. Aspoň by jej smrť mala štýl.

Tí dvaja nemali nijaké dôkazy na to, aby ho z niečoho obvinili. Priznal sa, že je Petrov a Tamarin otec. Priznal dávne aférky s ich matkami. Museli ho nechať ísť. A on sa im doslova vysmial do tváre. Bavilo ho pozorovať, že takmer praskli od zúrivosti.

Odkráčal z policajnej stanice a už ich nevidel.

Rozhodol sa odísť do cudziny. Je tu už tri mesiace a je to tu ešte jednoduchšie. Odláhlé mesto, púšť, nové možnosti.

Opatrný je však stále.

Gumené rukavice sa dotýkajú tváre dievčaťa, ktoré zrejme iba nedávno dovŕšilo plnoletosť. V jej prípade doslova, pretože jej letá sa už naplnili.

Stará drevená búda. Cez dosky preniká slnko a pás svetla jej osvetľuje veľké zelené oči. Pod drevenou stoličkou, o ktorú je priviazaná, je mláka. Moču a krvi.

Ruky za chrbtom, prelepené ústa.

Strach.

Panika.

Zúfalstvo.

Nádej.

Sklamanie.

Bolešť.

Apatia.

Zmierenie sa so smrťou. S nebytím. S vlastným koncom.

Smrť.

***

Obsah

I.....	7
II.....	10
III.....	14
IV.....	18
V.....	20
VI.....	22
VII.....	27
VIII.....	30
IX.....	35
X.....	38
XI.....	40
XII.....	45
XIII.....	50
XIV.....	53
XV.....	57
XVI.....	61
XVIII.....	68
XIX.....	74
XXI.....	85
XXII.....	89
XXIII.....	97
XXIV.....	102
XXV.....	106
XXVI.....	110
XXVII.....	115
XXVIII.....	119
XXIX.....	125
XXX.....	129
XXXI.....	134
XXXIII.....	142

Vyšlo v našom vydavateľstve

Tajomný básnik – Dotyk nehy

Autor: EDDIE W. NICHOLAS

Básnická zbierka slovenského autora, plná jemných a nežných, ľúbostných a milostných básní ospevujúce krásu života, lásku k žene, ktorú básnik prirovnáva k Bohyni, lásku k životu a nakoniec aj lásku k domovine.

Žiť dobro

Autor: Martin Kučera

... svieť na cestu tým, ktorý vidia len tmu vôkol seba, všade zasvieť tam, kde ľudia ďalej nevedia ako to ďalej bude, svetlo dones tam, kde nevedia, ako kráčať ďalej a kade...

DEDIČKA

Autor: Gabrielle Bernátová

Vera, študentka masmediálnej komunikácie, žila od svojho narodenia v detskom domove. Nájde si nebezpečnú, no dobre platenú prácu. Píše články o obávanom bossovi podsvetia. Po krátkom čase si ju odchyť a...

Uväznená v čase

Autor: Kristína Ježovičová

Románová novela Uväznená v čase nesie v sebe prvky ženského a historického románu s decentnou sci-fi patinou a dráždivou erotikou.

Pieseň osudu

Autor: Mária Šuliková a Michaela Laškodyová

Vitajte vo svete fantazijného stredoveku, v zemi deviatich dračích lordov. Tu, v tejto tajomnej krajine, plnej čarodejníc, corvidov, drakov i bludičiek, sa nocou nesie melódia. Melódia, ktorou čarodejníca Rianna ukladá...

Objednávky: www.knihanaj.sk , info@knihanaj.sk

Vyšlo v našom vydavateľstve

MIRIZMÁ

Autor: Mirizma Kirkov

Básne Mirizmy Kirkov idú pod kožu, pod dušu a dokonca aj pod deku. Nielen keď je zima. Verše sú na zahriatie duše a tieto také sú. Nemajú názvy rovnako, ako nemá názov samotná zbierka. Originálne a trefné.

Psychika – Die Psyche

Autor: „Billy“ Eduard Albert Meier

Publikácia má pomôcť ľuďom viac pochopiť, ako funguje psychika, myslenie, city, pocity, pamäť, ako správne myslieť, ako sa správne koncentrovať pomocou jednoduchých cvičení. **NEMECKO - SLOVENSKÁ verzia**

Zastávka s ukradnutým úsmevom

Autor: Iveta Feketeová

„Pár minút po Benovi prišla na zastávku Bella. Rovnako chladná, s pohľadom upretým k zemi. Prišla minútu pred odchodom autobusu. Len sa tam tak postavila. Akoby nechcela strácať čas, akoby nebola súčasťou ruchu...

Návrat do prítomnosti

Autor: Miroslav Búran

Schizofrénia. Choroba našej doby. Dve mysle v jednom tele... Dá sa s takouto chorobou žiť? A aká je kvalita takéhoto života? S touto chorobou žijú ľudia okolo nás, stretávame ich denne.

Ružovočervený krištáľ

Autor: „Billy“ Eduard Albert Meier

Ružovočervený krištáľ zavedie čitateľa (poslucháča) v 11 rozprávkach s ilustráciami do vysnívaného rozprávkového sveta, sú určené pre všetky vekové kategórie – od detí cez dospievajúcich až po dospelých.

Objednávky: www.knihanaj.sk , info@knihanaj.sk

Vyšlo v našom vydavateľstve

Objednávky: www.knihanj.sk , info@knihanj.sk

